

Giới thiệu Tuyệt Sắc Phượng Đế

Truyện Tuyệt Sắc Phượng Đế tác giả Thanh Yên Mặc Thủy truyện kể về một sát thủ Tô Hàm Tiểu nhưng cũng cực kỳ hảo sắc, phong lưu đa tình, truyện còn nhiều hấp dẫn về sau mời các bạn theo dõi nhé.

Truyện khó khăn vậy mà, Nữ Hoàng dung túng, Phượng Hậu giết dây, Phụ Quân thương yêu, tỷ muội trăm mặt, một cái một cái làm như cố ý nhưng lại giống như vô tình trùng hợp, nhưng cũng thế nào không giống với Thái Nữ trước kia

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: huyết chi khai đoạn

Đêm đen nhánh, không trăng không sao, âm u làm cho người khác tim đập nhanh.

Hai ngọn đèn xe chói mắt theo đường núi quanh co quanh quẩn mà lên, dừng ở sườn núi trước cửa một tòa trang viên, tiếng thắng xe trong bóng đêm yên tĩnh rất rõ ràng.

Theo một hồi thanh âm cửa sắt lay động, phía trên cửa lớn hai miếng hiện đầy gai nhọn từ từ mở ra, xe thuần thục vào bên trong, lái đến trước cửa nhà chính.

“Vũ Văn tiên sinh, đến.” Chỗ ngồi cạnh tài xế xuống trước một người nam tử vạm vỡ mặc tây trang màu đen, trên mặt mang Mặc Kính (râm), sau khi mở ra cửa ngồi phía sau, cung kính nhẹ nói một câu.

“Ngô.” Bên trong xe từ từ đi xuống một lão nhân, đầu đầy tóc trắng cẩn thận tỉ mỉ sơ ở sau ót, đôi mắt lấp lánh hữu thần lộ ra ánh sao.

“Tiên sinh, cái đó tổng giám đốc Lý thị xí nghiệp” Vạm vỡ nam tử tiến tới hỏi.

“Biện pháp cũ.” Lão nhân tay một vuốt qua, giọng nói một mảnh rét lạnh.

“Biết.” Vạm vỡ nam tử gật đầu.

“Được rồi, làm chuyện của người đi, ta muốn nghỉ ngơi, người đã già.” Lão nhân một tiếng than thở, chống đầu rồng quái tượng đi vào cửa.

Vạm vỡ nam tử cùng theo tiến vào, xác nhận trong nhà an toàn, đem hân đưa đến cửa phòng ngủ, sau đó mới rời đi.

“Pằng!” Lão nhân vào cửa phòng, thuận tay bật đèn trên tường làm sáng gian phòng, kéo màn cửa sổ ra. Xoay người lại đang muốn cời xuống tây trang áo khoác, trong lúc bất chợt, tay của hắn dừng ở trên cúc áo đầu tiên cứng lại. Chỉ thấy ——

Trên mép giường ngồi một quý mị cô gái. Rất trẻ tuổi, nhìn qua không vượt qua hai mươi. Một thân vừa người màu đen áo da quần da bó sát người, buộc vòng quanh tốt đẹp chính là tư thái, một đầu tóc đen dài đến eo buộc thành kiểu đuôi ngựa rủ xuống ở sau ót, dưới ánh đèn đêm ánh sáng màu xanh đậm, mà cặp kia thâm thúy thần bí con ngươi cũng rõ ràng là màu xanh đậm, giống như đá mắt mèo. Khuôn mặt của nàng xinh đẹp tuyệt trần, tràn đầy mùi sách, môi đỏ mọng hơi vênh mang theo ôn nhuận nụ cười, nhưng tự dừng lại làm cho người ta có cảm giác như cả trái tim bị đóng băng.

“Ngươi là ai? Vào đây bằng cách nào?” Lão nhân bất an nhìn bốn phía.

Cửa sổ đang khóa, hơn nữa chỗ ngồi này trong trang viên khắp nơi đều có trang bị thiết bị tia hồng ngoại, còn thêm mười hộ vệ chuyên nghiệp có trang bị súng không ngừng tuần tra, rốt cuộc là tại sao. Làm sao sẽ có người xông vào?

“Đương nhiên là đi tới.” Cô gái thanh âm ôn nhu cùng nụ cười như phảng phất luồng gió xuân, nhưng lại không mang chút ấm áp nào. “Ta tên là Hàm Tiểu, Vũ Văn tiên sinh chắc đã từng nghe nói về ta?”

“Hắc bạng đệ nhất sát thủ, Tiểu La Sát?” Lão nhân cả kinh, trực giác đưa tay đến trong túi áo lấy súng. “Ai cho ngươi tới giết ta?”

“Nói giết cũng quá khó nghe.” Hàm Tiểu vừa nói chuyện vừa ưu nhã đứng lên, từng bước một đến gần. “Chẳng qua là. Xin Vũ Văn tiên sinh đến một cái thể giới khác đi làm khách, thuận tiện mang lương nghỉ phép. Dù sao lớn tuổi, chuyện trên thương trường, hãy để cho lớp trẻ tuổi phấn đấu đi!”

Nhìn thiếu nữ này lấy giọng điệu “Hôm nay khí trời thật tốt chúng ta không bằng đi du ngoạn.” giọng nói nói ra giết người lời nói..., lão nhân cảm giác được một hồi rợn cả tóc gáy, hắn cũng không phải là người dễ trêu chọc, ở lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, sớm luyện được một thân bản lĩnh gặp

chuyện cũng không sợ hãi, thật nhanh lấy súng liền tiếp tác xạ.

Vậy mà, ở thời điểm tiếng súng đầu tiên nâng đồng vang lên, hẳn cảm giác cổ họng đau xót, giống như có đồ vật gì đó đâm vào.

”Bang” thì thể chết không nhắm mắt chậm rãi ngã xuống đất.

”Ai... cần gì chứ.” Hàm Tiểu giờ chúi thủ trong tay lên, nhẹ nhàng thổi mặt trên những giọt máu, ở trên giường trắng tinh lau vài lần, ngón tay lật chuyển một phen, chúi thủ lập tức không thấy bóng dáng.

Bởi vì do tiếng súng, cả tòa trang viên hệ thống bảo vệ toàn bộ được khởi động, kèm theo còi báo động chói tai vang lên, ngoài cửa hành lang cũng truyền đến dồn dập tiếng bước chân của đám hộ vệ.

”Thật to trận chiến, chi tiếc. Trông khá mà không dùng được.” Hàm Tiểu một tiếng nhẹ xuy, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, đầu tiên là đầu vào đẩy phá giải mặt mã tử sắt điện tử, lấy ra trong đó cổ chủ chỉ định gì đó —— Vũ Văn tập đoàn phía dưới một nhà sinh hóa nghiên cứu thành quả mới nhất —— một cái bình nhỏ nhét vào trong ngực, sau đó xoay người mở ra cửa sổ.

”Oanh!” Ngay một khắc này, cửa phòng bị người từ bên ngoài đá văng ra, ngay sau đó, mười tên hộ vệ toàn mặc vết đen vọt vào, họng súng toàn bộ nhắm ngay nàng.

”Ồ, cực kỳ lúc cần vụ, mọi người cực khỏe, báai bai~” Hàm Tiểu ngồi ở trên bệ cửa, cười tủm tỉm phất tay nói, cùng lúc đó, cả người của nàng thuận thế lui về phía sau ngã xuống, diệt xuất cửa sổ.

”Pằng Pằng Pằng!” Liên tiếp tiếng súng cùng lúc vang lên bắn đến chỗ trống.

Mấy tên hộ vệ áo đen chạy đến cửa sổ thò đầu ra, cũng là ngạc nhiên.

Chỉ thấy lầu dưới tia hồng ngoại, đèn pha điện cường bắn càn quét, nhưng không thấy nửa cái bóng dáng.

Mọi người thấy thế, không khỏi hai mặt nhìn nhau, phải biết nơi này chính là lầu ba, nói nó cao không cao, nói thấp không thấp, coi như nhảy xuống không bị thương, nhưng chỉ trong mấy giây, nàng như thế nào tránh thoát nhiều như vậy hệ thống bảo vệ, bỏ trốn?

Tuy nhiên, khó hiểu nhất chính là. Phía dưới cửa sổ sân cỏ cùng bụi cây ở trong gió đêm an tĩnh nhẹ nhàng lay động, ngay cả dấu vết dẫm lên cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Phong Lưu Thái Nữ

Hàm Tiểu rất buồn bực.

Nàng rõ ràng chẳng qua là từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống mà thôi, thế nào cũng hạ xuống mười phút còn chưa tới cuối đây? Hơn nữa tốc độ còn càng lúc càng nhanh, thật chẳng lẽ ban đi đêm nhiều rốt cục bất gặp quý, quá giang nổi thẳng xe đi đi thăm Địa Ngục tầng thứ mười tám?

Dùng sức mở to hai mắt, cũng chỉ thấy vô tận bóng tối, nhìn xuống, là lẫn lộn lộn lộn tầng mây màu đen.

“Phốc ——” Trong giây lát, người của nàng đã xuyên ra tầng mây, trước mắt cũng sáng lên, mặt trời mặt trăng và ngôi sao hiển thị rõ.

“A!” Hàm Tiểu tròn mắt hốc mồm một hồi lâu, rốt cục phát ra một tiếng kêu to.

Nàng là nhảy lầu, không phải là nhảy dù a, làm sao sẽ từ trên cửu thiên rơi xuống?

Mất thấy núi non sông ngòi càng lúc càng lớn, mà nàng hạ xuống nơi, cũng là một tòa thành thị cổ kính —— là điện ảnh và truyền hình làm thành sao?

Hàm Tiểu còn không kịp suy nghĩ nhiều, người đã đập vào đại điện ngói lưu ly.

Không có trong dự đoán đau đớn, ngay cả nóc nhà giống như phẳng phất không tồn tại, mặc cho nàng xuyên qua, sau đó lại xuyên qua xà ngang cùng màn.

Hàm Tiểu im lặng, chẳng lẽ nàng còn phải tiếp tục đi xuống rồi chứ? Còn là nói, nơi này chẳng qua là Địa Ngục tầng thứ nhất, không đủ tư cách chứa chấp nàng tay đầy máu tanh.

Chẳng muốn đi nhìn hình dạng người nằm trên giường thế nào, Hàm Tiểu lười biếng ngáp một cái. Dù sao. Minh chi là khách qua đường mà thôi.

” Bang ! ” Trong giây lát, không kịp đề phòng nàng bị ném tới trên giường khiến một hồi hoa mắt choáng váng đầu, nửa ngày trở về trí óc.

Đến? Hàm Tiểu lăng lăng ngồi dậy, sờ sờ đệm giường.

Mềm mại, ấm áp, nhần nhụi xúc cảm thông qua ngón tay truyền vào đầu.

Vậy mà. Nàng kinh ngạc nhìn áo da trên người mình không biết từ lúc nào thì biến thành áo ngủ giống như trường bào màu trắng, mặc dù chẳng qua mới vừa rồi là nhìn thoáng qua , nhưng nàng rõ ràng thấy, vốn người nằm ở trên giường này mặc một thân Bạch.

Quả nhiên, chung quanh vừa nhìn, có thể để cho bốn năm người trưởng thành nằm trên giường rộng rãi, hôm nay chỉ có mình một.

“Điện hạ! Thái nữ điện hạ tỉnh!” Đột nhiên, bên cạnh truyền tới tiếng la kinh hi.

“Cầm miệng! Ôn chết!” Hàm Tiểu trực giác hô to một tiếng.

Chợt, tiếng nói lập tức an tĩnh, cách một lúc lâu, mới một lần nữa tiểu tâm dục dục vang lên: ” Thái Nữ điện hạ, ngài không có sao chứ? Có cần Ngọc Tiêu gọi thái y đến ?”

Hàm Tiểu vượt vượt cái trán, theo phương hướng truyền tới tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy ở ngoài màn , đứng một nam hài chừng mười bốn mười lăm tuổi, một thân cô đại cung trang màu đỏ tía sắc, giống như trắng ngần mà khả ái, lúc này vẻ mặt khẩn trương cùng sợ hãi, càng làm cho hắn có vẻ giống như nai con điếm đậm đáng yêu.

“Cầm cái gương tới đây.” Hàm Tiểu không chắc mình cuối cùng đến địa phương nào, do dự một chút phân phó nói.

“Phải” Nam hài ngẩn người, mặc dù cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là nghe lời lấy một Lư Ly kính tới đây.

Hàm Tiểu đưa tay đem gương cầm vào bên trong màn, vừa nhìn , không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trong kính dung nhan cô gái cùng mình có sáu bảy phần giống nhau, chẳng qua là non nớt rất nhiều, phảng phất lúc mình mười lăm mười sáu tuổi —— nhưng quan trọng nhất là, ánh mắt của nàng, là màu đen !

Của mình là bẩm sinh mắt xanh lục , là tượng trưng cho nguyên rửa cùng bất tường , vì vậy từ khi nàng ra đời ngày thứ nhất, trở thành một đứa cô nhi, may mắn lúc trước lão đại tập đoàn sát thủ đi ngang qua hẻm nhỏ mang nàng trở về, mới có hôm nay hắc bang đệ nhất sát thủ Hàm Tiểu.

Người trong kính, không phải nàng, nhưng ... Rõ ràng lại là nàng!

“Thái nữ điện hạ?” Nam hài thấy nàng cầm gương bất động thật lâu , nhin không được nhỏ giọng kêu lên.

“Ngươi là. Ngọc Tiêu? Làm sao ngươi ở chỗ này.” Hàm Tiểu giựt mình tỉnh lại, để xuống Lư Ly kính, suy nghĩ một chút, trước quyết định nói bóng nói gió biết rõ tình cảnh của mình rồi nói sau.

“Điện hạ tha mạng! Ngọc Tiêu đáng chết, điện hạ tha mạng!” Vừa nghe lời của nàng, nam hài sắc mặt trắng bệch, “Phốc thông” một tiếng quỳ xuống, cũng không quan tâm đập đầu cầu xin tha thứ, cái trán đụng vào trên sàng nhà đá xanh vang lên tiếng, ngay cả Hàm Tiểu cũng cảm thấy đau thay hắn.

“Thật dễ nói chuyện!” Hàm Tiểu trách mắng.

“Phải” Ngọc Tiêu lúc này mới dừng lại động tác đập đầu , sợ hãi nói , ” Thái nữ điện hạ đã hôn mê một ngày một đêm rồi, Thất Huyền mới vừa bị phượng hậu cho gọi, hồi thăm điện hạ tình huống, cho nên Ngọc Tiêu mới ở chỗ này phục vụ điện hạ.”

Hàm Tiểu nghe một hồi nhức đầu, hiện vô số hắc tuyến.

Trên căn bản, nàng có thể đoán được tình huống của mình, chính là xuyên không rồi, vậy mà. Coi như xuyên qua cổ đại, chẳng sợ không phải là Trung Quốc trong lịch sử đã có triều đại, nhưng là. Thái Nữ ? Phượng hậu? Vậy là cái gì quý dị gọi?

“Đi ra ngoài, cầm một ít thức ăn .” Hàm Tiểu bỏ qua gương, thuận thế hướng trên giường nằm.

“Dạ!” Ngọc Tiêu như nhặt được đại xá, vội vàng lui ra ngoài, ra cửa lúc cũng bởi vì quá mức hốt hoảng, thiếu chút nữa bị trật chân té tại ngưỡng cửa.

Hàm Tiểu lắc đầu một cái, gồi lên hai tay của mình, cố gắng bắt đầu hồi tưởng vừa mới phát sinh hết thảy.

Theo tinh thần tập trung, trong đầu thoáng qua một tia lẻ tẻ hình ảnh, người ở bên trong đều là nam nữ mặc cổ kính y phục , mà người , đúng là mình. . . .
. . . Hoặc là nói là cổ thần thể này.

Thì ra là chủ nhân trí nhớ sao?

Hàm Tiểu tập trung tinh thần tìm kiếm trong đầu, cuối cùng tìm ra một chút trí nhớ không thuộc về mình .

Đại ung đế quốc? Nữ tôn nam tử? Nam nhân sanh con?

Hàm Tiểu nháy mắt con người, nửa ngày không có phục hồi tinh thần lại.

Cái thế giới này, căn bản là đem Trung Quốc cổ đại nam nhân và nữ nhân tất cả quan hệ cũng đảo ngược mà thôi.

Mà cổ thân thể, là Đại Ung Thái Nữ, người đầu tiên thừa kế ngôi vị hoàng đế, Tô Hàm Tiểu. Chẳng qua là nàng”Nhập vào thân” tình trạng vô cùng kỳ quái, Tô Hàm Tiểu phảng phất chính là Hàm Tiểu ở nơi này song song không gian hình chiếu, tương mạo hình thể thể nhưng cực kỳ tương tự, ngay cả tên cũng giống vậy. Mà hai người vốn là vĩnh viễn không nhìn thấy nhau nhưng bởi vì một lực lượng mà ở chung một chỗ, hai người lấy được hoàn mỹ thống nhất, nhưng huỳnh dị hai linh hồn không cách nào dung hợp, nếu nói một núi không thể chứa hai hổ, song phương cũng muốn tranh đoạt quyền khống chế thân thể, ở vô ý thức dưới tình huống lẫn nhau bài xích, lẫn nhau tranh đấu, cuối cùng khôn sống mong chết, Hàm Tiểu tuyên cáo “Tồn tại” vốn là Thái Nữ điện hạ ý niệm tiêu tán.

Vậy mà, tiếp tục xem tiếp, Hàm Tiểu sắc mặt không khỏi càng ngày càng đen. Thật sao, khó trách mới vừa rồi nam hài sẽ sợ thành đáng về này, thì ra là Tô Hàm Tiểu thật đúng là lần nữ bá nam, trong kinh thành không chuyện ác nào không làm, hơn nữa háo sắc thành tánh, mỗi lần nhìn thấy hơi có vẻ thù mị nam tử liền đoạt lại, ngay cả ở bên ngoài cung đặc biệt xây dựng Yểm Nguyệt Sơn Trang đùa bốn nam tử.

Bất quá, dù thế nào nói, hiện tại cổ thân thể này là nàng, trước kia chủ nhân nát trứng, không làm sao được cũng chỉ có thể dưới lưng tới, coi như là đoạt người ta thân thể thù lao đi! Nàng Hàm Tiểu mặc dù là sát thủ sống trong bóng tối, nhưng đầu giở trộm cũng có câu.

Tô Hàm Tiểu, Tô. Ha ha, Hàm Tiểu không nhịn được cười lên.

Họ, nàng cho tới bây giờ cũng chưa có qua, nhất nàng trở về lão đại tập đoàn sát thủ bản thân cũng là cô nhi, chỉ có danh hiệu, cho nên cũng chỉ cho nàng “Hàm Tiểu” cái tên này.

Tô mỉm cười, hoặc là Có một cái họ không tồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Ba Quý Nhân một đài diễn

“Bang!” Người chia thức ăn thật sự quá mức khẩn trương, tay cầm chiếc đĩa lập tức rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang lớn.

“Ngọc Tiêu đáng chết!” Tiểu nam hài chạy nhanh nê mà quỳ xuống, vốn dĩ khuôn mặt đã trắng bệch nay càng không có một tia huyết sắc.

Tô Hàm Tiểu có chút đau đầu xoa xoa cái trán chính mình. Đáng chết? Nếu mọi thứ thật sự đáng chết, tiểu gia hỏa này liên lúc này công phu đều đủ chết trên mười bảy mươi tám lần, làm sao còn có thể dễ hấn một lần lại một lần kêu đáng chết? Chính là, Hàm Tiểu nàng tuy rằng chức nghiệp là sát thủ, nhưng công việc không có thù lao nàng cũng không làm! Mà giết này nam hài. . . Rõ ràng không có gì ích lợi. Vì cho hả giận? Nàng tự nhận xa xa còn chưa tới thời mãn kinh đâu. . .

Mà cơ hồ quỳ rạp trên mặt đất lạnh run Ngọc Tiêu nửa ngày không có nghe đến trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói chuyện, trong lòng liền càng kinh hoàng. Nguyên bản bên người hầu hạ Thái nữ điện hạ đều là Thất Huyền, nhưng có tình điện hạ ngay sau đó tỉnh, chính mình. . . Sẽ chết đi? Trong cung lúc trước ngày nào không có tiểu thị vì phạm vào sai lầm nhỏ mà bị phạt đánh?

Tô Hàm Tiểu nhìn hấn một cái, bĩu môi, cũng không quan hấn, chính mình cảm lấy chiếc đĩa găm lấy găm để. Vốn liền vận động cả đêm, phá giải nhiều công nghệ cao bảo an hệ thống như vậy, lại đã trải qua một hồi mạo danh kỳ diệu xuyên không, bụng đã sớm đói đến ngực dán sau lưng, nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi nói tiểu hài tử, yêu quỳ liền quỳ đi, người yếu đuối như vậy, nàng một chút hứng thú cũng không có.

Không phải không biết nơi này người hầu sợ thành như vậy, nói đến vẫn là chính mình này cụ thân thể trước kia chủ nhân xây dựng ảnh hưởng quá sâu, nhưng là. . . Chết tiệt nàng là sát thủ, không phải chúa cứu thế!

Đúng lúc này, ngoài cung truyền đến vang dội thanh âm thông truyền: “Nữ hoàng bệ hạ giá lâm ~ Phượng hậu giá lâm ~ Mai Quý Quân giá lâm ~”

“Khụ khụ. . .” Tô Hàm Tiểu trong miệng ngậm canh thiếu chút nữa phun ra ngoài, thật tốt, người đến thực đủ a.

Vừa nghĩ, nàng nhanh buông bát đĩa, một bên tại trong đầu nhanh chóng tìm kiếm nguyên chủ người ký ức. Nghĩ đến đây nàng sẽ không mẫn, những ký ức này quả thực giống như là con quay, không tìm sẽ không thấy, mỗi lần đều phải chính nàng tìm, dù sao thân thể đều dung hợp, làm gì ký ức sẽ không dung hợp đâu!

Tại nguyên Thái Nữ trong trí nhớ, cùng Đại Ung Nữ Hoàng ở chung thời gian không nhiều lắm, tựa hồ là người thực hiền hoà, bên tai từ thực nhuyễn, không gì hoàng giả uy nghiêm nữ nhân, Phượng hậu lại khôn khéo cường hãn, độc sùng lục cung, nhưng đối này Thái Nữ đồ thực không sai. Mà Mai

Quý Quân, tuy nói là Thái Nữ Phụ Quân, cũng không phải sinh phụ, tính ra chỉ xem là thân thích phụ.

Kinh thành Mai gia là một đặc thù gia tộc, theo Thiên Phụng Đại Đế bắt đầu, mỗi một phía đều có người của Mai gia nhậm chức ngự sử, hàn lâm, đại học sĩ lĩnh tinh mạch dù không có thực quyền, lại đại trưởng thanh danh chức vị, mỗi một vị nữ hoàng hậu cung cũng luôn có Mai gia nam tử, tuy rằng không có ra qua một vị Phụng hậu, nhưng mỗi vị mai quý quân đều tao nhã hiền đức, cũng không tham dự bất luận phân tranh. Mai gia, tại mọi người trong mắt, chính là một môn thanh chính, rất được dân chúng cùng học sinh trong thiên hạ kính yêu, cứ việc không có thực quyền, ai cũng không thể khinh thường.

Trong ấn tượng, nguyên lai Thái Nữ điện hạ, tại trong cung cho dù là Nữ Hoàng cùng Phụng Hậu còn không sợ, duy nhất sợ hãi vị này trên danh nghĩa phụ quân.

Tô Hàm Tiểu trong đầu chợt lóe mà qua các loại suy nghĩ, vừa nhắc đầu, liền thấy nữ tử một thân màu đỏ kim phụng bào, ung dung đẹp đẽ quý giá dẫn đầu đi trước, nàng hai bên phía sau còn có hai nam tử, một người đầy quý khí bức người hẳn là Phụng hậu, mà một người khác một thân thanh nhã mộc mạc, kín đáo mà giấu diếm.

“Nhi thần bái kiến mẫu hoàng, phụ hậu, phụ quân.” Tô Hàm Tiểu dựa theo trong trí nhớ phụng thức chạy nhanh tiến lên bái kiến. Vô luận như thế nào hiện tại nàng chính là Tô Hàm Tiểu, nếu bị người phát hiện linh hồn đã thay đổi... Nàng còn không nghĩ trở thành ma nữ bị chết cháy, hoặc là một đường giết ra hoàng cung...

“Hoàng nhi bệnh nặng mới khỏi, không cần đa lễ.” Nữ hoàng vừa thấy nàng trong mắt chứa ý cười, mâu trung sùng nịnh nói.

“Tạ mẫu hoàng.” Tô Hàm Tiểu vốn cũng không tính thật sự quỳ xuống, thuận thế đứng dậy, một mặt hồi đầu trừng mắt nhìn Ngọc Tiêu còn quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái, quát, “Thất thân làm gì? Còn không chạy nhanh dọn dẹp một chút, ngâm nước trà bụng lên!”

“Là!” Ngọc Tiêu cuống quýt đáp lên tiếng, đứng lên nhanh chóng thu thập trên bàn ăn cơm thừa rượu cạn, ngoài cửa cũng có một nam hài giống nhau không lên tiếng đi vào, giúp đỡ cùng nhau thu thập. Tô Hàm Tiểu nhận được hẳn là đi theo Phụng hậu, tựa hồ chính là cái kia Thất Huyền.

Rất nhanh, trên bàn liền sạch sẽ, trong điện trôi nổi khỏi một cỗ mát lạnh trà hương.

Tô Hàm Tiểu âm thầm gật gật đầu, thôi... Tuy rằng yếu đuối chút, nhưng làm việc trái lại lưu loát, tại không có uy hiếp đến chính mình, liền giữ đi.

“Hoàng nhi thân thể được chút?” Nữ hoàng uống một ngụm trà, buông cái chén, thân thiết đánh giá nàng.

“Đa tạ mẫu hoàng quan tâm, đã muốn không có việc gì.” Tô Hàm Tiểu đáp.

“Thân là Thái nữ, cường thường nam tử đã là không nên, cư nhiên còn tại trong tranh đấu... Thật sự là...” Nói chuyện Mai Quý Quân về mặt xanh mét, chính là ngại nữ hoàng ở đây, mặt sau thủy chung nói không nên lời.

“Không phải là một cái nam nhân sao? Hiền đệ không khỏi rất trách móc nặng nề hoàng nhi.” Phụng hậu nhíu nhíu mày, bất mãn nói, “Nàng là Thái nữ, tương lai để vương, muốn cái nam tử tiến cung có cái gì không thể...”

”Nhưng đó là Binh bộ thượng thư tối sùng ái một mình, hơn nữa vừa mới cùng liễu thừa tướng tiểu thư đính hôn!” Mai quý quân nói.

“Muốn đều đã muốn, còn có thể như thế nào? Cấp cái danh phận là được.” Phụng hậu đáp.

“Thôi thôi.” Nữ hoàng đánh gãy bọn họ khác khẩu, nói thẳng, ”Thượng thư công tử một người chưa gả nam tử suốt ngày bên ngoài lác lác, cũng là đức hạnh có một, tại việc này ảnh hưởng, chính quân là không được, liền phong cái sùng quân đi, cũng không dùng như thế nào chuẩn bị, qua mấy ngày hoàng nhi thân thể tốt lắm, liền làm cho Lễ bộ cùng tông phủ lập hồ sơ. Nghĩ đến hàn thượng thư cùng liễu thừa tướng cũng sẽ không không cho trăm mặt mũi.”

“Hôm nay Thái nữ sùng quân, tương lai là trong cung quý quân, Hàn gia được một thiên ân, cảm kích bệ hạ còn không kịp đâu.” Phụng hậu tại bên cạnh cười nói, “Về phần liễu thừa tướng bên kia, dù sao chính là chỉ là một miệng ước định, vẫn chưa chính thức sinh ra.”

“Phụng hậu nói phải.” Nữ hoàng vừa lòng gật gật đầu, “Việc này hai người các ngươi nhìn xem, dù sao cũng là hoàng nhi cái thứ nhất sùng quân.”

“Tuân chỉ.” Mai quý quân cũng chỉ có thể cười khổ, hồi đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Tô Hàm Tiểu liếc mắt một cái.

Tô Hàm Tiểu nhìn không được trong bụng thẳng chữ má nó, quan nàng chuyện gì a? Hơn nữa này đối vợ chồng cũng không bắt kẻ nàng ý kiến, trực tiếp nói hai ba câu liền cho cái lão công cấp nàng? Cái gì thượng thư công tử, nhớ tới Ngọc Tiêu bộ dáng nàng liền ứa ra hàn khí, nàng đối thế giới này cái gọi là “Tiểu thư khuê các” một chút hứng thú đều không có!

Nói trở về, vốn là một cộc người xấu nhân duyên, sự kiện cường thường dân nam ác liệt, bị như vậy nhẹ nhàng băng quơ yết trôi qua? Cướp người, không nữa câu trách cứ, bị thưởng... Nhận mệnh đi! Hoá ra nguyên lai Thái nữ dám như thế không chuyện ác nào không làm, đều là trước mắt này để hậu nuông chiều đi ra...

Nam nhân a, không cần được không...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phụng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Cường thưởng sườn quân

Sợ nữ nhi “Bệnh nặng mới khỏi” một , nữ hoàng ngồi trong chốc lát liền bãi giá hồi cung . Mai quý quân không làm sao hơn, chỉ có thể tùy giá mà đi, nhưng trước khi đi lại phao cái cảnh cáo nghiêm khắc ánh mắt lại đây.

Nếu là nguyên lai Thái nữ, đại khái hội thành thật vài ngày, bất quá nàng Tô Hàm Tiểu cũng không phải bị dọa sợ dễ dàng như vậy .

“Điện hạ cần phải tắm rửa nghỉ ngơi ?” Thất Huyền đi tới, tự nhiên hào phóng hỏi một câu, không có như Ngọc Tiêu nói chuyện co quắp.

Tô Hàm Tiểu trái lại không khỏi trước mắt sáng ngời, không hổ là có thể hầu hạ ở bên người ác bá Thái nữ còn sống sót người, quả nhiên có vài phần năng lực, nhất thời nhìn cũng thuận mắt không ít.

Một bên Ngọc Tiêu thu thập trà cụ, rón ra rón rén lui ra ngoài.

“Cái kia...” Tô Hàm Tiểu cau mày nghĩ nghĩ, nhảy ra kia bị xông tới cung không hay ho thượng thư công tử tên, nói tiếp, “Hàn Thư Mặc, hiện tại ở địa phương nào?”

“Hàn công tử bị an trí tại đông cung trong thiên điện.” Thất Huyền đáp.

“Vay đi qua xem, dẫn đường!” Tô Hàm Tiểu nói xong, chìa một bên hương huân trên cái giá áo khoác, ý bảo hán lại đây thay quần áo. Không phải nàng không nghĩ tự lực cánh sinh, mà là... Muốn trước xem thấy rõ ràng cô đại quần áo đến tột cùng là như thế nào xuyên !

” Phía sau, Hàn công tử sợ là đã muốn ngủ. ” Thất Huyền mang quần áo lại đây, một bên hầu hạ nàng mặc vào, một bên lại thấp giọng nói.

“Chỉ sợ hán không ngủ được đi!” Tô Hàm Tiểu một tiếng cười lạnh. Bị ác nữ cướp về, nếu còn có thể an tâm ngủ, này nam tử cũng liền rất không thần kinh .

Thất Huyền không nói, tay hán thực linh hoạt, không vài cái liền đem áo khoác sửa sang lại ngay ngắn chỉnh tề.

Tô Hàm Tiểu vừa lòng gật gật đầu, đôi hán vẫy tay.

Thất Huyền cầm lấy nhất trần tinh xảo đèn cung đình, ở phía trước dẫn đường.

Hoặc là bởi vì nữ hoàng vừa mới rời đi, cũng hoặc là bình thường Thái nữ quá mức hi nộ vô thường, cả tòa đông cung im ắng , một mảnh tĩnh mịch, chẳng sợ ngẫu nhiên nhìn thấy tuần tra thị vệ cùng đi lại tiểu thị, cũng không có phát ra chút tiếng động, chính là xa xa địa hạ quý thỉnh an.

Tô Hàm Tiểu không khỏi nhú mày, chẳng lẽ nàng còn muốn thể thân vị kia không hay ho Thái nữ, tại đây cái lồng giam sinh hoạt cả đời ? Khi Thái nữ, khi nữ hoàng, dù sao thuận theo tự nhiên , nàng cũng không bài xích, nhưng là hoàng cung này không khí trầm lắng ... Sẽ có một ngày, khiến cho nó đổi cái bộ dáng! Nếu không, sớm hay muộn mắc hãm hực chứng !

“Điện hạ, Hàn công tử chỗ ở phía trước .” Thất Huyền tại trước một tòa tiểu viện dừng cước bộ.

Tô Hàm Tiểu “Ân” một tiếng, nâng chạy bộ đi vào.

Chỉ thấy phòng trong còn lượng mờ nhạt chúc quang, màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu ra bóng ảnh, tựa hồ tại khêu đèn đêm đọc.

“Thật đúng là nhàn nhã a...” Tô Hàm Tiểu tự nói một câu, phân phó Thất Huyền bên ngoài hầu, chính mình đi lên trước, cũng không gõ cửa, “Bang” một chút, một cước đá văng ra cửa phòng.

“Người nào? Người...” Người ngồi ở án thư cả kinh, nhất thời nhảy dựng lên, bồi rồi nhìn ngoài cửa, thấy rõ người tới, không khỏi cả giận nói, “Người tới làm gì!”

“Làm gì... Phía sau, đương nhiên là ngủ a.” Tô Hàm Tiểu thực tự nhiên đi vào trong phòng, liếc mắt quét mọi nơi một cái.

Trong phòng bố trí rất đơn giản, nhưng cũng không keo kiệt, ngược lại nơi nơi biểu hiện ra một loại hàm súc tôn quý. Mà trước mắt Hàn Thư Mặc, ước chừng mười năm mười sáu tuổi, cùng Tô Hàm Tiểu khối thân thể này xấp xỉ, tuy rằng ra vẻ trấn định, cuối cùng lộ ra thiếu niên non nớt.

May mắn, không phải nàng ban đầu trong ấn tượng loại người nào yêu nam nhân! Tô Hàm Tiểu nhẹ nhàng thở ra, tùy ý tại trên giường ngồi xuống, tinh tế đánh giá hán.

Trắng rằm mi, mắt xếch, thanh tú cái mũi, nhếch môi tẩn hiện bất khuất, thon dài dáng người nhìn tiêm gầy chút, một thân màu xanh nhạt trường bào ẩn ẩn

lộ ra đến một cổ thư sinh hương vị, trái lại cùng xưng hô “Bình bộ thượng thư công tử” này thực không tương xứng.

“Ngươi... Bệ hạ sẽ không cho ngươi dính vào, đây là trong cung!” Hàn Thư Mặc cắn môi, xinh đẹp mắt to hung hăng trừng mắt nàng, rõ ràng lửa giận đều nhanh phun ra đến đây, thiên lại che lấp không được vài phần chột dạ.

Tô Hàm Tiểu nhìn thăm nghĩ cười, bất quá là chỉ mao vừa dài tề con mèo nhỏ, liền nghĩ đến chính mình là sư tử đầu.

“Ngươi cười cái gì!” Hàn Thư Mặc quát.

“Vừa rồi mẫu hoàng đã tới.” Tô Hàm Tiểu cười tủm tỉm nhìn hắn, lại cố ý chỉ nói nửa thanh, nhìn hắn phản ứng.

“Bệ hạ...” Hàn Thư Mặc lấp bắp kinh hãi, nhưng nhìn đến nàng vẻ mặt không cần bộ dáng, đáy lòng vừa mới dâng lên một tia vui sướng lại phai nhạt đi xuống.

“Mẫu hoàng nói, qua mấy ngày Lễ bộ sắc phong chiếu thư sẽ đưa đến Hàn thượng thư trong tay, ngươi—” Tô Hàm Tiểu một tay nâng cằm, đem biểu tình của hắn thu hết vào mắt để.

“Cái gì?” Hàn Thư Mặc quả nhiên thiếu kiên nhẫn truy vấn nói.

“Ngươi, lập tức liền là của ta sùan quân.” Tô Hàm Tiểu nhẹ nhàng băng quơ nói một câu.

“Cái gì... Ta không tin!” Hàn Thư Mặc ngốc sùng sốt một chút, lập tức rống to một tiếng, “Nhất định là ngươi gạt ta! Bệ hạ anh minh thần võ, mới sẽ không—”

“Mẫu hoàng đương nhiên anh minh thần võ a.” Tô Hàm Tiểu giọng điệu tuy rằng là tán thưởng, nhưng tổng lộ ra một cổ nói không nên lời cổ quái, của nàng bên môi luôn hiện tia mỉm cười, nhưng Hàn Thư Mặc chỉ nhìn liếc mắt một cái, lại không hiểu đánh cái rùng mình.

Nữ nhân này... Tựa hồ có chút chỗ nào không giống với, so với tại trên đường cái ngày ấy cường thường nam tử ác nữ, trước mắt vẻ mặt tươi cười này, tựa như nhà bên tỷ tỷ bộ dáng... Càng đáng sợ!

Trong phòng lập tức yên lặng xuống dưới, ai cũng không nói chuyện, thẳng đến trên bàn chúc quang lóe lóe, bởi vì đốt tới cuối, phát ra “Tích ba” vang nhỏ.

“Như thế nào, làm bản điện hạ sùan quân, cho ngươi cao hứng đến nói không ra lời sao?” Tô Hàm Tiểu một điều mi, cố ý nói mát.

“Ngươi... Ai hội cao hứng a! Ngươi này... Đây... Hồn đản!” Hàn Thư Mặc vẻ mặt đỏ bừng, tay chỉ vào nàng tức giận đến phát run, chỉ có điều gia giáo rất hảo, làm cho hắn muốn mắng cũng mắng không được, nhiều nhất cũng chỉ có hồn đản, ác tặc từ ngữ như vậy.

Tô Hàm Tiểu cũng là vui vẻ thật sự, không nghĩ tới trong hoàng cung nhàm chán này cư nhiên còn có cái như vậy khả ái tiểu gia hỏa, đậu nhất đậu liền tạc mao, thật sự là rất tốt chơi! Xem ra nhiều sùan quân cũng không sai, ít nhất về sau thời điểm nhân đến mốc meo có thể đậu hắn giải buồn. Dù sao... Thế giới này là nữ thú nam gả, nhất thế đa phu, như thế nào cũng không là nàng chịu thiệt!

Hàn Thư Mặc cắn môi, lòng tràn đầy rối rắm. Biết nữ nhân kia sẽ không lấy loại chuyện này lừa gạt hắn, nhưng là, nhưng là... Chẳng lẽ thật sự phải gả cho ác nữ này? Không cần! Chết cũng không muốn gả!

“Hàn sùan quân, còn không qua tới hầu hạ bản điện hạ đi ngủ!” Tô Hàm Tiểu cố ý nói.

“Ngươi ngươi ngươi...” Hàn Thư Mặc rốt cục không thể nhịn được nữa nắm lên nghiên mực trong tay ném đi qua, “Ngươi đi chết!”

Cái gì mưu đồ mưu sát Thái nữ gây rối, cùng lắm thì chém hắn tốt lắm! Nữ hoàng anh minh, liễu thừa tướng cũng thực chính trực dám nói, nghĩ đến cũng không đến mức liên lụy mẫu thân, về phần chính mình... Chém đầu cũng so gả cho tốt!

“Này, ngươi mưu sát?” Tô Hàm Tiểu nhẹ nghiêng đầu, nghiên mực nện ở trên giường, nhất thời, tối đen màu mực nhiễm đen mảng lớn đệm chăn.

“Ngươi giết ta tốt lắm!” Hàn Thư Mặc không chút nào yếu thế nhất ngửa đầu.

“Giết ngươi không phải rất tiện nghi ngươi?” Tô Hàm Tiểu đứng dậy, nhìn liếc mắt một cái một mảnh đồng hồ độn trên giường, hốt cười nói, “Ta sẽ phân phó hạ nhân không cần tiến tới thu thập, mà hàn sùan quân ngươi—nếu còn muốn ngủ trên giường, liền chính mình đem chính mình làm chuyện tốt tẩy, làm sạch sẽ!”

Hàn Thư Mặc vốn đã muốn bất cứ giá nào, nhưng mà, nghe thế câu nhưng không khỏi ngây người, cho đến khi nàng rời đi hồi lâu cũng chưa phản ứng lại đây.

Cứ như vậy? Vốn nghĩ đến mạo phạm nàng, không chết cũng muốn lột da, nhưng là... Nàng chính là phạt chính hắn rửa sạch giường? Đây vẫn là cái kia Thái nữ lấy tàn bạo nổi tiếng sao... Hắn có chút mê mang đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Háo sắc thành tánh?

Ra thiên điện, Tô Hàm Tiểu liền nhìn đến bóng dáng của Thất Huyền dẫn theo đèn cung đình, liền cùng khi nàng rời đi giống nhau như đúc.

Thất Huyền thấy nàng vẫn chưa ngủ lại, cũng không hỏi cái gì, chính là nhẹ nhàng hạ thấp người, dẫn theo đèn cung đình ở phía trước dẫn đường.

Đồng cung còn thật là có ”bể tắm“, cho dù phao đi xuống mười mấy người, cũng rộng mở đủ đến có thể bơi lội. Tô Hàm Tiểu vừa lòng nhất cũng chính là điểm này, quả nhiên là người cổ đại càng biết hưởng thụ, hiện đại tắm vòi sen phương tiện, nhưng tắm rửa cũng hoàn toàn trở thành một chuyện cần phải hoàn thành, căn bản chưa nói tới thả lỏng.

Phát tay đem Thất Huyền đuổi ra ngoài, nàng vài cái thoát áo khoác, thả người nhảy xuống trong nước suối, bơi vài cái mới dựa vào trì duyên đứng dậy. Nghiên cứu một chút cổ nhân tắm rửa dùng là bột đậu hỗn hợp tạo giác đắng vật, cứ việc không giống tắm rửa lộ như vậy dùng tốt, nhưng là chân chính thuần thiên nhiên đâu.

Trong ao nước tựa hồ là trích dẫn ôn tuyền nước chảy, có thể vẫn bảo trì làm sạch cùng nhiệt độ ổn định.

Tô Hàm Tiểu thư thư phục phục ngâm trong chốc lát, thẳng đến nhiệt khí huân đến có chút choáng váng đầu, thế này mới chậm rãi đi ra, phủ thêm một kiện trung y, cũng không xuyên hải, dưới chân trải mềm mại thảm lông dê trở lại tắm điện phía trước, quả nhiên, tri kỷ Thất Huyền đã muốn trải đệm giường tốt lắm, một bên lưu hương thần nhiên tỏa khói nhẹ, trong không khí lưu chuyển một cỗ mát lạnh hương khí, làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy yên tĩnh.

Nguyên bản Tô Hàm Tiểu chính là chỉ con cú — nhiều năm buổi tối ra nhiệm vụ dưỡng thành thói quen, nhưng là tại đây dưới khí cổ ninh thần hương, cũng là trước đó chưa từng có ngủ thấy tốt qua, ngay cả mộng cũng đều không có.

Vừa cảm giác tỉnh lại đã là hừng đông, như trước là cổ kính cung điện, cũng như trước là thân thể mười sáu tuổi, Tô Hàm Tiểu rốt cục hết hy vọng, không phải nằm mơ, là thật trở về không được.

Rửa mặt chải đầu xong, Thất Huyền dọn xong tinh xảo bữa sáng, liền ở một bên hầu hạ.

“Có việc?” Tô Hàm Tiểu thuận miệng hỏi một câu. Khi sát thủ, khó tránh khỏi cần trà trộn vào các loại trường hợp thời điểm, sát ngôn quan sắc cũng là một môn bất buộc, Thất Huyền tuy rằng tuổi trẻ mà thành thạo, nhưng tại nàng trong mắt, còn kém xa lắm đâu.

“Khởi bẩm điện hạ, sáng sớm mai quý quân sai người lại đây truyền lời, thỉnh điện hạ đứng dậy sau đi xem đi Hàn Hương Điện.” Thất Huyền cung kính nói.

“Đã biết.” Tô Hàm Tiểu chính là thoáng ngừng lại chiếc đĩa, lập tức lại dường như không có việc gì ăn đứng lên.

Trong cung điểm tâm quả thực không sai, mới trước đây nàng là đợi cho ăn không dậy nổi, trưởng thành... Ngày ngày tại trên vết đao qua đi, đã sớm mất đi tâm tình nhấm nháp mỹ vị. Khó được hiện tại đến địa phương này, coi như là vô hạn mạng lương kỳ nghỉ ngơi. Thái nữ, nữ hoàng... Thật sự là chức nghiệp lương cao a.

“Điện hạ, mai quý quân nơi đó, điện hạ... Quý hàn công tử chuyện...” Thất Huyền do dự một chút mới nói.

“Quý? Không vì cường thường dân nam còn bị thương hôn mê sao?” Tô Hàm Tiểu tức giận nói một câu, giọng điệu không khỏi dẫn theo chút nghiêng răng nghiêng lợi. Đây thân thể nguyên lai chủ nhân làm việc cũng quá kém đi, không phải là thương cái nam nhân sao? Đường đường Thái nữ, cư nhiên có thể khiến cho bị thương hôn mê bị nâng trở về! Bất quá... Cũng là bởi vì như thế, nàng mới không hiểu bị mang đến thế giới này đi!

Đối chính mình mà nói may mắn vẫn là bất hạnh, trước mắt còn không thể nào biết được, nhưng đối với người khác tới nói... Tô Hàm Tiểu Nàng cũng không có tốt như vậy tính kế!

“Điện hạ thứ tội.” Thất Huyền tại bên cạnh nhẹ quỳ xuống.

“Thôi!” Tô Hàm Tiểu nuốt xuống một ngụm thực vật cuối cùng, đem chiếc đĩa hương trên bàn một ném, đứng dậy nói, “Không cần đi theo, bản điện hạ chính mình đi qua.”

“Là.” Thất Huyền hiển nhiên là thực hiểu biết tính tình của chủ tử, bộ dạng kính cẩn nghe theo.

Cứ việc nội bộ kỳ thật đã muốn thay đổi người, bất quá Hàm Tiểu đồng dạng cũng là tính tình không thích người khác làm trái chính mình, vừa lòng cười, lập tức căn cứ trong đầu ký ức hướng Hàn Hương Điện đi đến.

Chuyển qua khúc cầu hoa hành lang, trong cung dần dần lạnh lùng đứng lên.

Cứ việc nguyên Thái nữ trong trí nhớ rất ít có liên quan cho nữ hoàng hậu cung bộ phận, nhưng là theo tối hôm qua tình hình đến xem, mai quý quân đều không phải là không được sủng, cũng không biết như thế nào, tâm cung thể nhưng ngay gần lãnh cung, làm cho Tô Hàm Tiểu mười phần khó hiểu. Mai quý quân không có bất luận đối năng bất lợi lý do.

Một đường đi vào cửa Hàn Hương Điện đại, vọng mắt chỗ cũng không có nhìn thấy bất luận người hầu, nhưng mà, trong nháy mắt, trong không khí truyền đến một tia mơ hồ sát khí, tuy rằng chợt lóe rồi biến mất, nhưng năng thân là sát thủ trực giác sâu sắc vẫn là bắt giữ đến.

Thích khách? Không đúng, có sát khí, nhưng không có sát ý.

Như vậy... Ân vệ?

Tô Hàm Tiểu không khỏi hơi hơi nhăn lại mi, năng cũng không cho rằng một cái quý quân thân phận có thể làm cho nữ hoàng phái ra bức này cấp bậc ân vệ, huống chi lấy đêm qua chứng kiến xem ra, nữ hoàng không giống có cái kia quyết đoán người. Nói như vậy... Đây Hàn Hương Điện còn có chút ý tứ, nan bắt thành vì che dấu cái gì bí mật, thế này mới có ý an bài tại như thế hẻo lánh địa phương sao?

Vừa nghĩ, trên mặt năng bất động thanh sắc, cước bộ cũng không hoãn một chút, đi vào trong viện. Vô luận như vậy tính kế!

Cuối mùa thu, đại phiến hoa mai đều vẫn là trụi lủi chạc cây, một mảnh hiu quạnh, nhưng là có thể tưởng tượng, thời tiết hoa mai nở rộ, cả tòa Hàn Hương Điện đều bị bao phủ tại trong biển hương tuyết.

Trong giây lát, nhất lữ tinh tế gió lạnh theo sau đầu đánh úp lại, cơ hồ là theo bản năng địa, Tô Hàm Tiểu lập tức hướng bên cạnh đạp từng bước, vòng vo nửa vòng, tia chớp ra bàn tay khấu hướng người phía sau.

Chỉ nghe một tiếng nhẹ nhàng kinh dị, một thanh dài nhỏ ngân kiếm theo năng tấn biên sát qua.

Tô Hàm Tiểu chỉ cảm thấy vào chỗ tay một mảnh vi lạnh mềm dẻo, đúng là một chỉ tiêm dài duyên dáng thủ. Năng này bộ tiểu bất công phu là từ trong quân đội quân thể thao trung diễn biến mà đến, ngưng tụ hiện đại vô số võ học đại sư tâm huyết, khứ vu tồn tinh, hóa phồn vi giản, năng thuở nhỏ khổ luyện gần hai mươi năm, sớm thuần thục đến không cần tự hỏi có thể thi triển ra đến.

“Buông tay!” Phía sau truyền đến một cái lãnh ngạo thanh âm.

“Dựa vào cái gì?” Tô Hàm Tiểu gắt gao chế trụ hắc mạch môn, xoay người lại.

Người nọ tựa hồ không nghĩ tới năng hội như thế hỏi, bất giác sững sốt.

Tô Hàm Tiểu bĩu môi, người tới rõ ràng chính là cái võ công cao thủ, năng thừa dịp hắc khinh địch mới nhất kích đắc thủ, nếu không cũng không nhất định có thể bắt lấy hắc, bằng hữu cũng chưa làm rõ ràng khiến cho năng buông tay? Coi năng là ba tuổi tiểu hài tử sao.

“Người...”

Tô Hàm Tiểu vừa nhắc đầu, đối diện một đôi con ngươi trong suốt cô lãnh, cũng không cảm giật mình, không hiểu, tim đập nhanh một phần.

“Trách không được đồn đãi đều nói Đại Ung Thái nữ điện hạ hảo sắc thành tánh!” Bị năng cầm tay nam tử cắn răng nói.

“Biết ta là Thái nữ, còn dám cầm kiếm ám sát, cũng không sợ tru cửu tộc?” Tô Hàm Tiểu một điều mi, nhất thời theo hắc không hề sát ý trong lời nói phán đoán ra này nam tử đều không phải là địch nhân, chỉ sợ là vì mục đích gì thử một chút thân thủ của năng. Một khi đã như vậy...

Nghĩ, năng bên môi tươi cười càng nhiều vài phần tà khí. Kia nam tử tuyệt đối không dám chân chính bị thương của năng, như vậy... Không đem “Hảo sắc thành tánh” hình tượng sắm vai rất cuộc, như thế nào không làm thất vọng hắc “Khen ngợi” đâu?

“Người làm gì!” Nam tử trong mắt nhất thời hiện lên một tia buồn rầu sắc, có chút hối hận vừa rồi thử quá mức tùy ý, nhưng lại bị cái võ nghệ thường thường người lấy trụ, bất quá năng vừa mới ra tay chiêu thức tinh diệu, đúng là văn sở vị văn...

“Làm gì, đương nhiên là... Đùa giỡn mỹ nhân a!” Tô Hàm Tiểu trêu tức đáp một câu, dùng sức đẩy. Dù sao năng tiếp nhận chính là nữ nhân hảo sắc thành tánh, nếu lập tức chuyển tính tình, chắc chắn khiến người hoài nghi, vẫn là làm bộ đáng, về sau chậm rãi sửa đi.

Nam tử đang nghĩ tới sự, dưới chân không khỏi một cái lão đảo, sau này đổ khứ, cả người vừa vịn dựa vào nằm viện trung thạch bàn, nửa người trên đều nằm ở trên mặt bàn.

Tô Hàm Tiểu thế này mới nhìn kỹ hắc bộ đáng, cũng là cùng Hàn Thư Mặc phong độ người trí thức hoàn toàn bất đồng, một loại thuộc loại võ giả tuấn mỹ, nhất là ánh mắt gian kia một chút ngạo khí, bằng thêm ba phần lãnh sát, sắc sắc mặc trắng bạch y, càng hiển trong trẻo nhưng lạnh lùng phong tư.

Bốn mắt nhìn nhau, nửa người tương thiếp, đúng là một mảnh trầm mặc.

Một cái là khó thờ không biết nên nói cái gì, mà một cái khác... Bỗng nhiên cảm thấy trong đầu trống rỗng, sớm quên mất ngôn ngữ.

Q.1 - Chương 6: Mai Nhược Thủy

“Hàm Tiểu, buông ra.” Đúng lúc này, phía sau truyền đến một âm thanh trong trẻo.

Tô Hàm Tiểu nhận được là mai quý quân thanh âm, nhưng vẫn cố ý giả bộ lưu luyến bộ dáng, sau một lúc lâu mới buông tay, lui ra phía sau vài bước.

“Ngươi này... Sắc nữ!” Áo trắng nam tử nhảy đứng dậy, dung nhan lạnh lùng hiện lên một tia nổi giận, không chút nghĩ ngợi đã đâm qua một kiếm.

“Nhược Thủy dừng tay!” Mai quý quân một tiếng quát lạnh, mang chút tức giận.

Áo trắng nam tử nghe vậy, nhất thời cứng đờ, một hồi lâu, mới không tình nguyện thu hồi ngân kiếm, tại bên hông nhất loan, nhất thời biến thành một đại lung màu bạc xinh đẹp, đúng là một phen nhuễn kiếm.

“Phụ quân.” Tô Hàm Tiểu kêu một tiếng, trên mặt vẫn như cũ là cười dài, “Vị mỹ nhân này là?”

“Không được bảo ta ‘Mỹ nhân’ !” Áo trắng nam tử cả giận nói.

“Câm mồm!” Không đợi Tô Hàm Tiểu mở miệng, mai quý quân một điều mi, đánh gãy hần trong lời nói, trách cứ đạo, “Lấy của ngươi võ công, cự nhiên tại Hàm Tiểu một chiêu bị quản chế trong tay, xem ra mấy năm nay các trưởng lão đều bạch giáo ngươi ! Nếu đối phương không phải Hàm Tiểu mà là địch nhân, ngươi cũng muốn dùng hai chữ khinh địch đến biện giải sao?”

Áo trắng nam tử há miệng thở dốc, rốt cục không nói cái gì nữa.

“Hàm Tiểu, lại đây.” Mai quý quân lại quay đầu nói.

Tô Hàm Tiểu nhún vai một cái, tùy ý đi qua. Xem ra nguyên lai Thái nữ sợ vị quý quân này thật đúng là có đạo lý, tại đây trong thế giới kỳ dị nữ tôn âm dương điên đảo, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nam tử uy nghiêm như thế thiên thành.

“Hắn gọi Mai Nhược Thủy, là họ hàng xa của Mai gia.” Mai quý quân chỉ chỉ áo trắng nam tử, khẩu khí dịu đi nói, “Từ hôm nay trở đi, hắn chính là của ngươi thị tộc.”

Tô Hàm Tiểu sửng sốt một chút, nàng là đại khái biết hàm nghĩa “Thị tộc”, đó là thực bên người người, nay làm cho một cái nam tử đến đảm nhiệm, kia mai quý quân dụng ý cũng rất rõ ràng.

Nếu nàng là hạ nhân nữ hoàng, như vậy Mai Nhược Thủy, chính là tương lai “Mai quý quân” đi?

Mai gia, liền là như thế này một thế hệ một thế hệ đưa nam tử vào cung? Nàng không khỏi lại nghĩ tới vừa mới tiến Hàn Hương Điện cảm giác được một lũ sát khí.

“Như thế nào, không thích?” Mai quý quân nói.

“Như thế nào không thích? Đa tạ phụ quân.” Tô Hàm Tiểu mỉm cười nói.

Nàng như thế nào hội không thích đâu? Đừng nói mỹ nhân cảnh đẹp ý vui, ít nhất Mai Nhược Thủy này có thể so với Thất Huyền, Ngọc Tiêu có sinh khí nhiều lắm, hơn nữa võ công cao cường, vừa lúc lãnh giáo một chút nội công của thế giới này, lực lượng thôi, luôn chính mình nắm giữ mới là đáng tin cậy nhất.

“Trong cung gần đây không yên ổn, thiếu chút gây sự.” Mai quý quân lại nói.

“Đã biết.” Tô Hàm Tiểu đáp ứng một tiếng, trong lòng cũng là rung mình. Trong cung không bình tĩnh? Như vậy hần ở phía sau đem Mai Nhược Thủy đặt ở chính mình bên người, cũng là vì bảo đảm không việc gì?

“Tiến vào, ta muốn khảo sát một chút của ngươi tu luyện tiến độ.” Mai quý quân nói xong, xoay người đi hướng trong điện.

“A?” Tô Hàm Tiểu không khỏi ngây người. Tu luyện tiến độ? Nguyên lai Thái nữ cũng từng tập qua võ? Nhưng trong trí nhớ cũng không có một đoạn này... Phỏng chừng cái kia nữ nhân trong mắt chỉ có mỹ nam đều là ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng vờn hỗn trôi qua, nhưng hiện tại người bị khảo sát là nàng a?

“Còn không đi.” Mai Nhược Thủy trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không bắt kẻ nàng, tự hành đuổi theo.

Tô Hàm Tiểu phiền cái xem thường, một bên chậm quá đi tới, một bên hít sâu kiểm tra thân thể của mình. Bận việc nửa ngày, cái gì nội lực, dòng khí lạ, không có gì chính là không có! Cười khổ lắc đầu, nàng chỉ có thể na vào trong điện, cùng lắm thì... Từ hôm nay trở đi khổ luyện tốt lắm, nàng vẫn là cứ có hứng thú đối không mượn dùng bất luận công cụ có thể phi trên nóc nhà công phu.

”Ngồi xuống.” Chỉ thấy mai quý quân khoanh chân ngồi ở đơn giản vân trên giường, Mai Nhược Thủy đứng ở một bên.

Tô Hàm Tiểu hiện lên giường, học bộ dáng của hắc khoanh chân ngồi xuống. May mắn từng có một đoạn thời gian, nàng bởi vì vừa mới bắt đầu giết người, mỗi đêm bị huyết tinh ác mộng làm bừng tỉnh, liền tại đêm khuya tĩnh tâm ngồi xuống, tư thế cũng là tiêu chuẩn.

[Giảng Thiên Tuyệt : May mắn. Tiểu tử, giết người cũng may mắn.]

Mai quý quân một tay để lại của nàng hậu tâm, lòng bàn tay nội lực nhẹ xuất, nhất thời, một tia nóng cháy hơi thở theo huyết đạo giữa dòng nhập trong cơ thể, Tô Hàm Tiểu chỉ cảm thấy dòng nước ấm kia trải qua địa phương, lập tức cả người đều nóng lên. Nhưng mà, ngay tại dòng nước ấm trải qua đỉnh đầu trăm hội huyết khí, bỗng nhiên trong đầu nhất thanh, nửa người lại thấy lạnh cả người.

Không phải ngoại giới độ ẩm khiến cho rét lạnh, mà là... Theo thân thể ở trong chỗ sâu dâng lên, giống như có thể làm cho máu đông lại dày đặc!

Tô Hàm Tiểu dùng sức cắn lưỡi, mới nhận xuống không rên đi ra.

Vừa mới bắt đầu thoải mái hoàn toàn không thấy, nửa người như tại trong nước sôi thiêu nấu, mặt khác bên lại giống như đặt mình trong hầm băng, mà lấy thân thể của nàng trung tuyến vì giới, nóng lạnh hai bên, phân biệt rõ ràng, không có vi phạm.

May mắn, chính là mấy tức trong lúc đó, theo mai quý quân buông tay, nóng lạnh bệnh trạng đều như ánh mặt trời hạ bóng tuyết bình thường, nháy mắt mất đi.

Tô Hàm Tiểu hít một hơi thật sâu, thậm chí không có nâng tay đi lau cái trán mồ hôi lạnh.

Tuy rằng chính là nháy mắt, nhưng cảm giác cũng là theo Địa ngục lung lay một vòng trở về, trước kia vô luận huấn luyện khi bị nhiều trọng thương, cho tới bây giờ vốn không có giờ khắc này tiếp cận tử vong!

“Không sai.” Mai quý quân giọng điệu vẫn như cũ thản nhiên, lại lộ ra một cổ vui sướng đến, “Không nghĩ tới của ngươi hàn ngọc tâm kinh thể nhưng đã muốn cùng kinh mạch dung hợp — sau liền phương tiện hơn.”

Hàn ngọc tâm kinh? Dung hợp? Tô Hàm Tiểu cau mày, mơ hồ nhớ tới người trước tựa hồ là tên một quyền nội công tâm pháp, có lẽ đúng là Thái nữ trước kia luyện. Bất quá dung hợp? Chẳng lẽ là bởi vì linh hồn hai người dung hợp mà khiến cho phản ứng dây chuyền? Nghe không giống như là chuyện xấu, giống như trong họa được phúc.

“Các ngươi đi thôi, nhớ rõ lời của ta, không cần tái gây chuyện.” Mai quý quân nói xong liền nhắm hai mắt lại tự thân điều tức.

Tô Hàm Tiểu phun ra một hơi, thật cẩn thận xuống giường, xác định thân thể không có khác thường phản ứng, này mới yên lòng, quay người lại, nhưng không khỏi sùng sốt.

Chỉ trong chốc lát, mai quý quân sắc mặt tái nhợt, giống như cùng người đại chiến một hồi.

Nhìn ra hắc đang ở vận công, không thể đánh nhiễu, Tô Hàm Tiểu chính là được rồi thì lễ, chậm rãi lui ra ngoài.

“Nhìn không ra ngươi người này lại có vài phần năng lực.” Mai Nhược Thủy theo đi ra, lại bỗng nhiên toát ra một câu.

“Ân?” Tô Hàm Tiểu ngẩn ra, lập tức hiểu được hắc là tại khen ngợi chính mình, không khỏi một tiếng sảng cười, nàng cũng không phải nguyên lai cái kia nuông chiều từ bé Thái nữ, điểm ấy thống khổ, cũng không có gì không thể chịu được. Chính là khối này thân thể có cái gì cổ quái, mà hiển nhiên Mai Nhược Thủy... Ít nhất biết vài phần, phải nghĩ cái vận toàn kế sách mới tốt.

Trong lòng suy nghĩ, nàng vừa chuyển đầu, chỉ thấy nam tử tại bên người vẫn như cũ khôi phục nhất phái trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, ánh mắt gian dấu điểm về châm chọc cũng đậm đi, thủ nhi đại chi cũng là một tia hoang mang.

“Có chuyện hỏi ta?” Tô Hàm Tiểu nói.

“Ngươi vừa rồi dùng là...” Mai Nhược Thủy do dự một chút, rốt cục không chống cự được lòng hiếu kỳ của chính mình. ” Là chiêu thức gì ? ”

“Kia chiêu thức ? Là ta tự nghĩ ra, nếu ngươi có hứng thú, ngày sau chúng ta xác minh một chút.” Tô Hàm Tiểu không chút khách khí đem thành quả của người khác làm của riêng, dù sao tại trong thế giới này cũng chỉ có nàng một người.

“Hào.” Trả lời nàng là một cái sung sướng thanh âm.

Tô Hàm Tiểu nhìn hắc nóng bỏng ánh mắt, thiếu chút nữa bật cười.

Được rồi, nàng thật là cố ý thân cận hắc.

Mai Nhược Thủy, nếu không có ý ngoại trong lời nói, sẽ cùng với nàng thật lâu, mà lấy hấn võ công năng lực, nghĩ đến cũng có thể giúp nàng rất nhiều. Nhưng là, muốn sử dụng thuận tay, vậy muốn cho hấn hoàn toàn quy tâm, trở thành “Người một nhà” mới tốt.

Bất luận mai quý quân ước nguyện ban đầu như thế nào, khả năng Tô Hàm Tiểu, chỉ nhìn kết quả!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Thân cận

Trở lại đông cung, Tô Hàm Tiểu liền phân phó Thất Huyền dọn dẹp một tòa thiên điện cho Mai Nhược Thủy, còn chưa kịp nói thêm cái gì, trong cung truyền đến Phượng hậu ý chỉ, người nào tham, lộc nhưng, các loại thuốc bổ đưa tới mấy thùng, còn có bốn gã mười ba mười bốn tuổi mỹ thiếu niên.

Mai Nhược Thủy trong ánh mắt rõ ràng khinh bỉ, Tô Hàm Tiểu cười khổ khiến cho Thất Huyền đem mỹ thiếu niên dẫn đi, an bài tại các sân, làm chút công tác vẩy nước quét nhà, cũng coi như có cái nơi đi.

Thật là... Tuy rằng nàng không có trải qua nam nữ hoan ái, nhưng thời điểm nửa đêm lên vào khách sạn giết người, việc sự này nhìn cũng không thiếu, cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không nghĩ cùng những tiểu quý này có quan hệ gì tốt hay không tốt, nàng lại không có lý do đồng phích!

Về phần những dược liệu này, đều làm cho người ta thu vào kho phòng, tuy rằng đều là cực phẩm, nhưng thuốc bổ cũng không phải có thể tùy tiện ăn bậy, nàng cũng không phải là những quý nhân nạt, luôn cho rằng càng bổ càng tốt!

Thật vất vả ép buộc xong, lại nghênh đón nữ hoàng ban cho, đồng dạng là dược liệu, châu báu, cộng thêm bốn gã mỹ nhân!

Tô Hàm Tiểu quả thực không nói gì, này để hậu cũng không tránh khỏi rất sùng Thái nữ này đi? Tốt quá giống như có chút khác thường. Nếu nói nữ hoàng là vì yêu mai quý quân đã mất, cho nên đối với người yêu lưu lại bảo vệ cùng độc nữ yêu ai yêu cả đường đi, kia cũng thế, nhưng Phượng hậu là vì cái gì? Phượng hậu cũng có thân sinh nữ nhi, so Thái nữ nhỏ hơn một tuổi, phong làm Ninh Vương, đã ra cung lập phủ. Nàng cũng không tin Phượng hậu liên như vậy vô tư, không nghĩ làm cho nữ nhi chính mình tranh vị Thái nữ, cho dù mọi hành động là vì lấy lòng nữ hoàng, không khỏi cũng quá chút.

“Ngươi choáng váng?” Mai Nhược Thủy hừ một tiếng.

“Như thế nào, ghen?” Tô Hàm Tiểu một điều mi.

“Ai sẽ ăn dấm chua của ngươi!” Mai Nhược Thủy trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, lại nói, “Đừng quên ngươi đáp ứng rồi!”

“Là là là.” Tô Hàm Tiểu cũng không nghĩ tiếp tục đứng ở cung điện tràn ngập mùi thuốc cùng hương phấn, kéo hấn liền từ phía sau ra khỏi viện. Hảo hảo tiểu nam hài, sao muốn tô son điểm phấn, làm cho nàng nghĩ thầm nghĩ đánh hất xì, may mắn bên người Thất Huyền cùng Ngọc Tiêu cũng không có thói quen này.

Mai Nhược Thủy bị nàng lôi kéo, không tự chủ được theo nàng đi vài bước, nhìn không được hơi hơi tránh tránh, cũng không thấy người nọ bùng tình chưa thấy bình thường, ngược lại cảm thật chặt, lại không thể vận kinh bỏ ra, cũng đành phải cam chịu.

Tô Hàm Tiểu đi ở phía trước, chú ý tới động tác nhỏ của hấn, nhìn không được bên môi gợi lên mỉm cười, chỉ tiếc... Mặt sau Mai Nhược Thủy nhìn không thấy.

Nếu muốn thân cận một người, lúc nào cũng luôn luôn đứng ở địa phương mà hấn có thể nhìn thấy, bắt đầu từ rất nhỏ tiếp xúc, một chút làm cho hấn thói quen chính mình, sau đó chậm rãi biến thành chuyện tự nhiên. Giống như là ôn thủy nấu ếch, đợi thời điểm cho ếch phát hiện không đúng, đã muốn vô lực nhảy ra bên ngoài.

Bên cạnh Đông cung hậu viện, có một võ trường không lớn, nghe nói là năm đó thiên phượng đại đế vì làm cho quân vương nổi nghiệp không quên võ sự mà cho người xây dựng, bên cạnh binh khí, mười tám loại vũ khí đều có.

“Chính là nơi này đi.” Tô Hàm Tiểu dường như không có việc gì buông tay ra, về mặt nghiêm túc.

Nhìn thấy bộ dáng nàng nghiêm túc, Mai Nhược Thủy cũng đành phải đem chuyện vừa rồi nuốt trở về trong bụng. Có lẽ... Vị này Thái nữ cũng không phải như ban đầu nghĩ? Dù sao đồn đãi luôn bị khuyếch đại mấy chục lần, người có thể tự nghĩ ra như thế chiêu thức, như thế nào sẽ là...

“Trước tiên là nói rõ một chút, xác minh một chút có thể, có điều không cho dùng nội lực, chính là luận bàn một chút chiêu thức, miễn tổn thương hòa khí.” Tô Hàm Tiểu nói.

“Có thể.” Mai Nhược Thủy gật đầu, tay phải dừng tại bên hông, đã nắm trong tay dài nhỏ ngân kiếm. Dù sao hấn muốn nhìn chính là kia bộ cảm nã thủ toàn cảnh, cũng không phải sinh tử tương bác, không cần dùng nội lực không sao cả.

Tô Hàm Tiểu mỉm cười, tùy ý xiêm áo cái tư thế, hướng hân ngoắc ngoắc ngón tay: “Đến đây đi!”

Như vậy thái độ cũng không có làm cho Mai Nhượng Thủy tức giận, ném qua một lần khinh địch, lúc này hân lại ngưng rất mạnh. Nữ nhân này, tuy rằng nhìn liếc mắt một cái nơi nơi đều là sơ hở, nhưng là chỗ sơ hở kia, lại cứ người người hư hư thực thực cảm thấy, làm cho người không thể dễ dàng ra tay.

Tô Hàm Tiểu thấy thế, vừa lòng gật gật đầu.

Bất động, tự nhiên là nhìn ra chính hân một thức mờ đầu lợi hại chỗ, đã không có nội công chênh lệch, quang so chiêu thức, nàng tự hỏi sẽ không so Mai Nhượng Thủy kém, huống chi nàng còn tại sinh tử trong lúc đó có đến quý giá kinh nghiệm đối địch, đối Mai Nhượng Thủy mà nói, đúng là tối khiêm khuyết.

Cuối cùng, vẫn là Mai Nhượng Thủy trước thiếu kiên nhẫn, ngân kiếm chợt lóe, chia làm thất đoá kiếm hoa, kiếm thế liền bao phủ Tô Hàm Tiểu nửa người trên. Chính là, thiếu nội lực kiếm chiêu, tại trên tốc độ không khỏi cũng chậm ba phần.

Tô Hàm Tiểu đẩy lòng một mảnh bình tĩnh, giống như là giết người phía trước ẩn núp trong bóng đêm, chờ đợi thời khắc ra tay tốt nhất như vậy, ngưng thần tĩnh khí, dưới chân giống như có chính mình ý thức bình thường, chuyển quá bán vòng, ngân kiếm chỉ lấy kiếm chút xú, theo nàng trắng nõn xẹt qua, trên da thịt tựa hồ đều có thể cảm thấy kiếm phong hàn khí.

Mai Nhượng Thủy tuy rằng biết một kiếm không có khả năng thành công, nhưng mà không nghĩ tới nàng né tránh dễ dàng như thế, trong lúc ngắn ra, cổ tay phải trầm xuống, đã bị nàng dùng kỳ diệu thủ pháp vừa vặn giữ chặt.

“Có nhận thua hay không?” Tô Hàm Tiểu một tay bắt lấy cổ tay hân cầm kiếm, dùng một chút lực, phụ giúp hân cùng nhau lao đảo lui ra phía sau vài bước, “Bang” một chút, ngực đánh lên cột đá vô trường, tiếp theo dùng thân thể của mình áp chế hân tại trên cột đá.

“Ngươi... Ngươi vừa rồi dùng là cái gì?” Mai Nhượng Thủy lúc này không những không buồn bực, ngược lại càng nhiều vài phần hiếu kỳ. Hân thuở nhỏ tập luyện kiếm thuật, chẳng lẽ tại trong mắt nữ nhân này chính là như vậy chồng chất sơ hở, không chịu nổi một kích?

“Muốn học? Ta dạy cho ngươi.”

Tô Hàm Tiểu cười từ từ tìm tung mỗi, sau đó nhìn người đối diện hoàn toàn quên trước mắt hai người xấu hổ tư thế, ánh mắt lập tức sáng lên.

Bất quá nàng sẽ không nói cho Mai Nhượng Thủy, kỳ thật nàng cũng không mạnh hơn hân, chính là Mai Nhượng Thủy thói quen phối hợp nội lực cùng chiêu thức, một khi không thể dùng nội lực, kiếm pháp tự nhiên sẽ không đủ lưu sư, xuất hiện nguyên bản không ứng có sơ hở. Mà chính nàng cũng là sống sót bên trong mỗi ngày tại giết người cùng bị giết, thói quen một kích tất sát, bất luận sơ hở nhỏ bé tại nàng trước mặt đều là trí mạng.

Người, chỉ cần có lòng hiếu kỳ, là có thể bị khống chế. Mai Nhượng Thủy hảo võ, nàng nơi này cũng không ít tân kỳ võ thuật, tuy rằng đến đại bộ phận võ thuật hiện đại đều bị dùng để cường thân kiện thể, nhưng nàng học cũng không phải là cái loại đẹp mặt động tác võ thuật.

“Không chuẩn xấu lắm!” Mai Nhượng Thủy nói.

“Ta như là loại người nào sao?” Tô Hàm Tiểu lại để sát vào chút. Nhìn kỹ dưới, thật đúng là khuôn mặt rất được đâu, hân là tuần mỹ, lông mi rất dài, thâm thúy con ngươi nay rõ ràng có ánh ngược ra bóng dáng bản thân, làn da cũng tốt lắm, cứ việc nhiều năm tập võ, ngay cả lỗ chân lông đều nhìn không tới, một mảnh nhẵn nhụi bóng loáng, theo tron bóng cảm, duyên dáng bên gáy vọng đi xuống, mơ hồ có thể thấy được hình dạng tốt đẹp xương quai xanh...

“Oanh ~” đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, đánh võ không tiếng động ái muội.

“Ngươi... Buông tay!” Mai Nhượng Thủy bỗng nhiên kinh thấy trong lúc đó bọn họ khoảng cách cơ hồ đã vì linh, nhất thời không cần nghĩ ngợi dùng sức đẩy, trắng nõn trên mặt cũng nổi lên một tia chặt vật bạc hồng.

“Ha ha!” Tô Hàm Tiểu rốt cục nhìn không được cất tiếng cười to đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Trái ôm phải ấp là phúc...

“Điện hạ!” Thất Huyền vội vã chạy tới.

“Vừa rồi sao lại thế này?” Tô Hàm Tiểu lập tức thu liễm tươi cười.

“Là... Hân công tử.” Thất Huyền có chút xấu hổ nhìn trộm Mai Nhượng Thủy liếc mắt một cái.

“Hàn Thư Mặc? Hắn lại âm ỉ làm cái gì?” Tô Hàm Tiểu không khỏi nhú nhú mày, trong giọng nói cũng có một tia không kiên nhẫn.

Xem tại phân thượng chính mình đoạt người ta thân thể, nàng không ngại giúp nguyên bản Thái Nữ giải quyết một ít phiền toái lưu lại, nhưng là khi phiền toái này vượt qua hạn độ... Dù sao nàng không phải là người lương thiện.

Đối với Hàn Thư Mặc, nàng có đồng tình, nhưng là bên trong thâm cung, đồng tình cũng không thể khi cơm ăn, hắn là sủng quân Thái nữ không muốn cũng phải làm, không thể lựa chọn -- chẳng sợ hắn là người vô tội.

Mà Tô Hàm Tiểu, chán ghét nhất tiểu hài tử tùy hứng thấy không rõ tình thế!

“Vị kia chính là bị người từ trên đường cái đoạt lại cung mỹ nhân?” Mai Nhược Thủy tại bên cạnh tựa tiểu phi tiểu sát một câu.

“Tin tưởng ta.” Tô Hàm Tiểu quay người lại, đối với hắn về mặt chính sắc nói, “Cho dù muốn cướp, ta cũng nhất định lựa chọn thưởng người!”

“Phi! Người miệng chó phun không ra ngà voi đến.” Mai Nhược Thủy thấp chú một tiếng, lại vẫn như cũ nhin không được mặt đỏ.

Thất Huyền nghe vậy sợ tới mức mặt như màu đất, cuối cùng còn miễn cưỡng có thể đứng thẳng. Cự nhiên... Có người dám cùng Thái nữ điện hạ như thế nói chuyện, cho dù muốn chết, cũng không muốn làm liên lụy hạ nhân đông cung a!

“Vậy miệng người có thể phun ngà voi?” Tô Hàm Tiểu cố ý dùng thực rõ ràng ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá hắn một phen, hơn nữa theo dõi miệng hắn, tựa hồ muốn nhìn một chút bên trong rốt cuộc là cái gì.

“Người!” Mai Nhược Thủy nhất thời chán nản, sau một lúc lâu, rốt cục “Hừ” một tiếng, vung ống tay áo rời đi.

“Thất Huyền, cấp mai công tử dẫn đường.” Tô Hàm Tiểu cười dài phân phó một câu, nàng cũng không tin Mai Nhược Thủy có thể biết được chỗ ở của hắn ở địa phương nào.

“Là!” Thất Huyền thấy nàng không hề tức giận, như trút được gánh nặng ứng một câu, vội vàng xoay người đuổi theo.

Tô Hàm Tiểu lắc lắc đầu, nghĩ lại một tưởng, vẫn là hướng tiểu viện Hàn Thư Mặc trụ đi đến.

“Râm~” còn không có vào cửa, nghênh diện đến chính là một chậu nước biến thành màu đen.

May mắn Tô Hàm Tiểu phản ứng rất nhanh, lập tức né qua một bên, mới không bị ướt sũng, còn chưa kịp quát hỏi, chỉ nghe bên trong “Bang” một tiếng, lại là trọng vật đập trên mặt đất.

“Người đang làm gì?” Tô Hàm Tiểu đi vào cửa viện, nhìn qua mọi nơi, cũng không tránh khỏi ngạc nhiên.

Hắn đây là tại... Cấp sấm sái nước sao?

“Người tới làm gì!” Hàn Thư Mặc ôm thùng nước, một đôi đôi mắt đẹp hung tợn trừng mắt nhìn nàng, trên người mặc kệ quần áo bán thấp, chỗ áo bào còn tại nhỏ xuống giọt nước, bị gió mùa thu thổi qua, lạnh run.

“Ta hỏi người tại làm gì đâu?” Tô Hàm Tiểu lại hỏi một lần.

“Làm gì, người không có mắt? Rửa giường a!” Hàn Thư Mặc quát.

“Àn?” Tô Hàm Tiểu nhìn một bên khoát lên trên bàn đá, đã muốn rửa qua giường, một trận không nói gì.

Nguyên bản chính là một khối nét mực mà thôi, nhưng là bị hắn rửa qua, nét mực khuếch tán rộng ra, trắng noãn giường đều biến thành bụi không bụi, màu sắc cũng thành đen ... Đương nhiên, công tử thể gia như vậy, có lẽ từ khi sinh ra tới nay là chính mình lần đầu tiên rửa này nọ đi...

“Cười cười cười, cười chết người!” Hàn Thư Mặc đem thùng nước hướng trên đất một ném, thờ phi phi nói.

“Được rồi được rồi, chạy nhanh đổi y phục, đừng cảm lạnh.” Tô Hàm Tiểu chịu khổ cười nói.

Vốn chính là cùng hắn chơi đùa, thuận tiện dọa hắn, ai biết tiểu công tử nuông chiều từ bé này thật đúng là tự chính mình rửa a. Bất quá... Cũng khả ái a!

“Giường thì sao?” Hàn Thư Mặc nhất quyết không tha truy vấn.

“Xem như, lần này bỏ qua người.” Tô Hàm Tiểu nói.

“Đây là người nói, cũng không phải là ta không làm!” Hàn Thư Mặc nghe vậy, bỏ lại một câu, tái không để ý tới nàng, hồi đầu vọt vào trong phòng, “Phanh” một chút đóng cửa.

Tô Hàm Tiểu cười bắt đắc dĩ, gọi một người hầu đến, phân phó bọn họ sửa sang lại tốt sân, tái lấy một giường và mới chăn màn gối đệm mang qua, thể

này mới quay lại chính mình thư phòng.

Tuy rằng trong đầu có ký ức của nguyên Thái nữ , nhưng ai biết Thái nữ này không học vấn không nghề nghiệp có thể hay không dựa vào? Những lịch sử, linh tính gì đó, vẫn là dùng đầu óc chính mình một lần nữa nhớ lại cho an toàn , miễn cho trong tương lai thời khắc mấu chốt đi công tác sai.

Sách sử đều là câu chữ phồn thể, mặc dù có chút mệt, nhưng vẫn có thể xem hiểu .

Một thoáng chốc, Tô Hàm Tiểu liền đắm chìm trong sách.

Thất Huyền lén lút tiến vào, tại trên án thư mang lên một ly trà xanh.

Vẫn lật hơn trăm trang, Tô Hàm Tiểu mới thân lười cái eo, lấy qua trà đã muốn biến lạnh uống một ngụm.

Này sách sử đồ có hơn phân nửa tự thuật Thiên Phượng Đại Đế Tô Hải Lăng công tích cùng cả đời tác vi, coi ánh mắt hần xem ra, không thừa nhận cũng không được, kia thật là một vị thiên cổ khó gặp minh quân. Chính là... Sử quan chính thức ghi lại trong sách sử, cự nhiên còn ghi bên người Thiên Phượng Đại Đế vài vị nam tử truyền kỳ sự tích.

Nữ tôn quốc gia, thực sự có kỳ nam tử như vậy sao?

Tô Hàm Tiểu nhin không được thờ dài, nhưng lại nghĩ tới Mai Nhược Thủy, chớp mắt, tùy tay lật qua một trang giấy, lại theo góc chậu than lấy ra một cục than, tùy tay vẽ loạn trên giấy .

Tuy rằng trước kia nàng chỉ vẽ qua bản đồ địa hình cùng công trình thiết kế, nhưng là bản lĩnh hội họa vẫn còn, như thế nào cũng không khó xem. Chỉ chốc lát sau, một bức tranh vẽ liên đại công cáo thành.

“Điện hạ, thỉnh dùng cơm trưa .” Thất Huyền tại cửa nhẹ giọng nhắc nhở nói .

“Đã biết.” Tô Hàm Tiểu đứng lên, một bên hướng phía ngoài đi đến, một bên thuận miệng nói , “Đem trên bàn tranh vẽ cầm đưa đi cấp mai công tử, đã nói... Là bản điện hạ đưa lễ gặp mặt!”

“Là.” Thất Huyền đáp ứng một tiếng, nhìn nàng rời đi, thế này mới đi vào thư phòng. Nhưng mà... Vừa thấy đến trên bàn tranh vẽ , hần không khỏi liền ngây ngẩn cả người, sau đó đỏ mặt hơi lạnh.

Tranh này... Cầm đưa cho mai công tử? Chính mình sẽ còn mệnh sao...

Thất Huyền gắt gao nhìn chăm chăm tranh vẽ , trong lòng một mảnh rối rắm.

Có thể đối với Thái nữ điện hạ rộng đường như không có việc gì , còn không bị truy cứu, tựa hồ so Thái nữ điện hạ càng đáng sợ a...

Mà bên kia Tô Hàm Tiểu cũng không không quan hần tiểu tâm tư, đối diện một bàn lớn đồ ăn nhú mảy.

Thực lãng phí! Hơn nữa... Rất nhàm chán...

Một người ăn một bàn đồ ăn, bên cạnh còn có nhiều người nhìn như vậy , muốn làm cho bọn họ không cần hầu hạ đi xuống , kia con thỏ nhỏ kêu Ngọc Tiêu liền lập tức quý xuống hồ “Tội đáng chết vạn lần”, làm cho nàng càng thêm không có tâm tình ăn cơm .

“Bang!” Tô Hàm Tiểu đem chiếc đĩa nặng nề mà hướng trên bàn nhất phóng.

“Ngọc Tiêu...”

“Không cho nói đáng chết! Phiền đã chết!” Tô Hàm Tiểu nhin không được giận trừng mắt nhìn hần, lại nhìn đến nam hài sắc mặt trắng bệch, lại bắt đắc dĩ xoa trán, một hồi lâu mới hoãn hoãn khẩu khí nói, “Phái hai người, đem Mai công tử cùng Hàn công tử đều mời đi theo, cùng bản điện hạ cùng nhau dùng bữa!”

“Là.” Ngọc Tiêu cùng một tiểu thị khác chạy ra ngoài.

Tô Hàm Tiểu một tay nâng cầm, lười biếng nằm sấp ở trên bàn.

Bất quá thời gian mới nửa ngày, nàng tựa hồ liền lười nhác hơn, là vì quan hệ không khí hoàng cung? Ai... Mai Nhược Thủy, Hàn Thư Mặc... Nhìn xem tiểu thị lập tức tại nàng trái phải hai bên dọn xong chỗ ngồi cùng bát đĩa, nàng lại nhin không được bật cười.

Này có được tính là ... Trái ôm phải ấp ?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Lễ vật

Edit : Giáng Thiên Tuyết

Beta : Mị Nguyệt

“Ngươi nói, đây là... ‘lễ vật’ Thái nữ điện hạ tặng cho ta ?” Mai Nhượng Thủy gằn giọng, gắt gao trừng mắt nhìn bức tranh cuộn tròn trước mặt.

“Đúng vậy.” Thất Huyền kiên trì đáp, chân đã không tự chủ hướng ngoài cửa cất bước.

“Ra ngoài!” Mai Nhượng Thủy nói.

“Dạ” Thất Huyền như được đại xá, vội vàng lui ra ngoài.

Mai Nhượng Thủy hít sâu một hơi, cổ kim nén lửa giận trong lòng ngực mới có thể không trực tiếp đem bức tranh kia xé nát.

Đó là một bức tranh chân dung vẽ hắc, không phải như bình thường vẽ bằng mực nước hoặc nhiều màu, mà là bằng một loại phương thức hội họa khác hẳn chưa từng thấy qua, tóm lại không giống họa sĩ vẽ tranh mỹ nhân, chỉ có ba màu xám, đen, trắng, đường cong bên ngoài được vẽ vô cùng đơn giản, quả thực rất giống đem chân nhân in lại, nhìn sống động vô cùng.

Đáng lẽ có được lễ vật đặc biệt như vậy, hẳn phải thật cao hứng, nhưng là... Nữ nhân này!

Chỉ thấy người trong bức họa khoe môi khê nhếch, thể nhưng lại bị vẽ thêm cặp ngà voi cong cong!

Hắn đòi này chưa thấy qua nữ nhân nào keo kiệt như vậy, nói đùa một câu cũng có thể ghi hận.

“Ngươi xem tranh nhập thần như vậy, là rất thích lễ vật của ta sao?” Tô Hàm Tiểu vừa vào cửa liền thấy người nọ đối với bức tranh lộ ra muôn vàn biểu tình rối rắm, không khỏi đùa cợt một câu.

“Ngươi!” Mai Nhượng Thủy vừa quay đầu lại, nhìn thấy nàng liền tức giận không chỗ phát tiết.

“Ài...” Tô Hàm Tiểu thở dài, lắc đầu, “Ngươi như thế nào lại tên là Nhượng Thủy? Thích phát hỏa như vậy, phải gọi ‘Nhượng Hỏa’ mới đúng.”

“Không liên quan đến ngươi.” Mai Nhượng Thủy uốn éo.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng nóng giận, mau đi theo ta.” Tô Hàm Tiểu cười cười, cầm cổ tay hắn kéo ra ngoài.

“Đi đâu?” Mai Nhượng Thủy không tự chủ bị nàng kéo đi.

“Xuất cung đi chơi.” Tô Hàm Tiểu nói.

Nếu đã đến thế giới này, bất luận thế nào cũng phải tự mình đi dạo chợ, còn có tửu lầu, sông bạc, hoa phố... Theo ký ức trong đầu của nguyên Thái nữ nhìn rất hư ảo, hoàn toàn không có cảm giác người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

“Mai Quý Quân không phải đã nói không được gây chuyện sao?” Mai Nhượng Thủy nhú nhú mày, vẻ mặt không đồng ý.

“Chỉ là ra cung mà thôi, yên tâm.” Tô Hàm Tiểu nói.

Mai Nhượng Thủy nghe vậy, liền không phản đối, ngược lại chính mình đuổi kịp cước bộ của nàng, tay lại không dấu vết rút trở về.

Tô Hàm Tiểu cũng không thêm đề ý, muốn đạt được hảo cảm chân chính của một người không dễ dàng, có thể từ từ sẽ được, mà Mai Nhượng Thủy cùng Hàn Thư Mặc bất đồng, hẳn tính khôn hơn, hiểu được địa vị của mình, trước mặt người ngoài có thể hảo hảo sắm tốt vai thị độc bên người nàng, tựa như lúc ăn cơm trưa, đối với ánh mắt nghi ngờ của Hàn Thư Mặc, hắn vẫn thản nhiên như cũ.

Trên thực tế... Tựa hồ mỗi lần biến hắn thành “Nhượng Hỏa”, đều đâu phải tự mình khơi mào!

Tô Hàm Tiểu nghĩ nghĩ, cũng không nhịn cười tự giễu, ban đầu dường thành tính tình trò chơi nhân gian, không nghĩ ngày đêm sẽ bị loại chuyện giết người này ăn mòn tinh thần, cho nên phải dùng thái độ ngả ngón buộc chính mình phải coi thường. Nhưng hôm nay, hết thấy đã muốn biến thành thói quen, giống như bản năng sinh tồn vậy.

“Ngươi muốn đi đâu? Mang theo vài hộ vệ sẽ tốt hơn.” Mai Nhượng Thủy bỗng nhiên nói.

“Có ngươi là đủ rồi.” Tô Hàm Tiểu thuận miệng ứng một câu. Hộ vệ? Nàng không rõ đông cung hộ vệ có thể tin dùng hay không, tranh chấp nho nhỏ có thể làm cho Thái nữ bị người đánh bất tỉnh đưa về, đủ mất mặt !

Mai Nhực Thủy nghe vậy giật mình, hàn sương trong mắt cũng hòa tan một chút.

Tô Hàm Tiểu lại không nghĩ rằng trong lúc vô ý nói một câu đạt tới hiệu quả lúc ban đầu mong muốn, chính là mang theo hắn, dựa theo trong trí nhớ theo đường nhỏ ra cung, ven đường quả nhiên không gặp lấy một người, nhóm thủ vệ nhìn thấy nàng, cũng không hỏi nhiều gì, lập tức để lại đường đi – xem ra con đường này chính là chuẩn bị cho nguyên lai Thái nữ thường xuyên chuồn ra cung.

Xuyên qua ngõ nhỏ là kinh thành phồn hoa nhất đường Chu Tước, tuy rằng chợ sớm đã tan, nhưng hai bên đường, cửa hàng vẫn như cũ phi thường náo nhiệt, trên đường có mấy người đi đường vội vàng đi tới, chính là mấy nữ nhân nhiều chuyện, ngẫu nhiên lại có vài nam tử đều đội khăn che mặt, cúi đầu, thật cẩn thận theo phía sau nữ nhân. Mai Nhực Thủy cũng như vậy, hoàn toàn không có người chú ý.

Tô Hàm Tiểu hiểu kỳ nhìn hết thấy xung quanh, này có thể sánh bằng điện ảnh hiện đại, thậm chí còn hơn nữa kia !

“Ngươi muốn đi đâu ?” Mai Nhực Thủy thấp giọng hỏi một câu, tuy rằng còn giận nàng chuyện bức tranh, nhưng vẫn là tận tâm cảnh giác nguy hiểm xuất hiện.

“Tùy.” Tô Hàm Tiểu nhìn trái ngó phải, tùy ý kéo hắn vào cửa hàng bên cạnh .

“Tô tiểu thư hảo hảo! Hôm nay tiểu thư muốn mua gì?” Chương quỳ bên trong ngẩng đầu nhìn thấy nàng, vẻ mặt cười cười chạy nhanh ra đón.

Tô Hàm Tiểu mới phát hiện nàng bước vào một tiệm châu báu, mà xem sắc mặt chương quỳ , rõ ràng là nhận ra nàng.

Nguyên lai bên cạnh còn có một đôi vợ chồng trẻ đang chọn đồ, thấy một màn tiếp đón như vậy, cũng nhẹ buông đồ trong tay xuống, nhanh lui ra ngoài.

“Chỉ là ngắm một chút thôi.” Tô Hàm Tiểu nhú mày đáp.

Mai Nhực Thủy thấy thế cũng là không nói gì, chỉ gắt gao đi theo nàng. Hắn biết rõ ràng nguyên nhân Mai Quý Quân chiều hắn đến kinh thành làm Thái nữ thị độc, hắn nửa khắc đều không thể lơ là, nhất là ở ngoài cung.

Tô Hàm Tiểu cũng không để ý chương quỳ rõ ràng đang thầm khóc trong lòng, càng không muốn giả bộ khuôn mặt biểu tình tươi cười khó coi , nàng không thẹn với lương tâm, cũng lười biện giải hành vi của chính mình, về phần người khác lòng bất an... Liên quan gì tới nàng?

Đi đi lại lại một lượt, đột nhiên một cây bạch ngọc trầm lọt vào tầm mắt nàng.

Nàng tay cầm lấy cây trầm, nhận ra đó là do khối cẩm thạch điêu khắc tốt nhất mà thành, cây trầm dị thường tinh xảo, hình một đóa hoa mai nở rộ, tâm hoa khảm một viên trân châu lớn, thanh nhã mà cao quý.

Nhìn Mai Nhực Thủy hồi lâu, Tô Hàm Tiểu bỗng nhiên rút ra cây trầm gỗ của hắn, cất vào trong lòng mình, cầm lấy bạch ngọc trầm, thay hắn cài vào mái tóc dài, lui ra từng bước phía sau nhìn xem kiệt tác của mình, vừa lòng gật đầu: “Chương quỳ, cây trầm này bao nhiêu bạc?”

“Không không, được Tô tiểu thư để ý là vinh hạnh của bản điểm...” Chương quỳ cuống quýt nói.

“Cầm miệng!” Tô Hàm Tiểu không kiên nhẫn nói, “ Bao nhiêu?”

“Này...” Chương quỳ sắc mặt trắng bệch, hồi lâu mới nơm nớp lo sợ nói, “Một, một trăm lượng.”

Tô Hàm Tiểu không khỏi xem thường, nàng cũng không phải ngu ngốc, bạch ngọc cùng minh châu là loại tốt nhất, còn có thủ công tinh xảo, trị giá chỉ một trăm lượng? Quả nhiên, nói Thái nữ uy danh ác bá kinh thành thực không sai...

Nàng cũng không nhiều lời, tùy tiện rút ra một tấm ngân phiếu đặt trước mặt chương quỳ, dù sao ngân phiếu trên người nàng ít nhất cũng là một ngàn lượng, là nữ hoàng cùng Phụng hậu ban cho rất nhiều, để ở đông cung chỉ mọc meo, không bằng cướp của người giàu chia cho người nghèo đi!

Mai Nhực Thủy ngây ngốc để nàng thay đổi trầm gài tóc của mình, trong lòng một mảnh mâu thuẫn.

Nữ nhân này... Nàng đến tốt cùng có biết hay không, loại chuyện văn phát này, chỉ có đôi người thực thân mật mới có thể làm?

“Này mới là lễ vật, xem như chuộc tội.” Tô Hàm Tiểu nhìn hắn cười. Đông cung vô số trân bảo, nhưng là... Nàng cuối cùng nghĩ chính mình tự mua, có lẽ hắn mới hiểu tâm ý của nàng.

“Tạ... Cảm ơn.” Mai Nhực Thủy bị ánh mắt của nàng nhìn, không khỏi quay mặt, tai ửng đỏ.

Tô Hàm Tiểu đang muốn nói cái gì, đúng lúc này, ngoài cửa tiệm lại truyền đến tiếng một nam tử quát to: “Tô Hàm Tiểu! Lại là ngươi ở trong này hoành hành ngang ngược? Lần trước giáo huấn ngươi không đủ có phải hay không? Lăn ra đây cho ta!”

Q.1 - Chương 10: Thanh mai trúc mã thật mạnh mẽ

Tô Hàm Tiểu nhất thời sùng sốt, lại còn có người dám cùng Thái nữ đối nghịch! Nghe khẩu khí kia, rõ ràng không phải là lần đầu tiên. Hơn nữa trước kia còn là Thái nữ bị bắt nạt.

Đây cũng rất có ý tứ nha!

Nàng rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, nắm tay Mai Nhược Thủy đi ra ngoài, một mặt cười nói: ” Đi, chúng ta cũng đi xem một chút. “

“Ngươi, ngươi mau buông tay ra đã! ” Mai Nhược Thủy giãy giụa, không thể tránh thoát, bị nàng mang ra khỏi cửa liền thấy bên ngoài cửa điểm đã vây đầy một vòng người đang nhìn bọn họ.

Mặc dù có chút lúng túng, nhưng hắn cũng không muốn trước mặt mọi người làm Thái nữ diện hạ mặt mặt, bắt đắc dĩ cứ để nàng nắm tay đi.

“Tốt, ngươi quả nhiên lại đang đùa giỡn nam tử! ” – Một người trạc tuổi thiếu niên mặc trang phục lam nhạt, một tay dắt bạch mã, tay kia cầm roi ngựa. Tuy là nam nhân ở thế giới nữ tôn, lớn lên nhìn cũng bình thường nhưng lại thu hút vô cùng, khiến cho Tô Hàm Tiểu cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Hắn a, không phải là loại người ngạo khí kiêu căng mà là trầm ổn ngưng luyện khí thế, so với Mai Quý Quân uy nghiêm khó gần, thiếu niên này Có lẽ vì còn trẻ, hắn so với thanh bào kiếm đã tuốt vỏ, bộc lộ khí thế lại càng giống.

“Đùa giỡn a ...” – Tô Hàm Tiểu vừa quan sát hắn mấy phần, lại hướng Mai Nhược Thủy bày ra khuôn mặt vô tội: “Nhược Thủy, ngươi mau nói xem, ta là đang đùa giỡn ngươi sao? “

Nàng cố ý nhấn mạnh hai tiếng ‘ đùa giỡn ’, dùng sức giữ lấy tay, không để cho hắn thoát.

Nghe vậy, Mai Nhược Thủy biểu tình nhất thời cứng ngắc, cảm nhận được vô số ánh mắt đang hướng về phía mình, trong lòng không khỏi giận dữ. Nữ nhân đáng chết! Vấn đề này, vấn đề này..... Hắn phải trả lời thế nào mới phải đây?

Nghĩ tới đây, hắn xoay người, hướng phía thiếu niên áo lam đã khơi mào không khỏi trừng mắt một cái, tựa hồ muốn thiêu cháy người ta.

Tô Hàm Tiểu nén cười, hắn cũng chỉ có thể bị vô tội giận chó đánh mèo. Bất quá, nàng suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ nổi thiếu niên này là ai. Trong trí nhớ của nguyên chủ căn bản tựa hồ không tồn tại người này. Dĩ nhiên, nàng cũng không tiếp nhận hoàn toàn trí nhớ, không thể ngay cả những chuyện nhỏ như ăn ngủ cũng phải rõ ràng, nhưng thiếu niên này rõ ràng đã cùng Thái nữ có quan hệ không bình thường, vô luận thế nào cũng phải khắc sâu vào trí nhớ, sao lại không có?

Không phải là nàng xuyên không bị chinh quá thâm, cho nên tự động bị khóa cứng đoạn trí nhớ này đi?

Thiếu niên áo lam kia mặc dù hung hãn, cũng là tâm tế như phát (?), đối ánh mắt của Mai Nhược Thủy không khỏi sùng sốt – không lẽ chuyện này nghĩ sai rồi? Vậy mà hắn luôn cho rằng nữ nhân kia thường ngày sờ tác sờ vớ, mỗi khi này liền lập tức bị ném khỏi chín tầng mây đi. Hơn nữa thấy nàng như cũ nắm tay nam tử không chịu thả, còn đối Phương Minh bộ dạng không tình nguyện, lập tức lớn tiếng hô:” Tô Hàm Tiểu, ngươi còn không mau buông tay!

“Ngươi khoan hãy bắt bình, ta có chuyện muốn hỏi” – Tô Hàm Tiểu ho khan hai tiếng, nhìn hắn bình tĩnh nói – “Ngươi là ai? “

Lời vừa nói ra, không chỉ thiếu niên kia sùng sốt, ngay cả dân chúng cũng không nhịn được khe khẽ bàn tán.

“Ngươi cư nhiên lại hỏi ta là ai?” – Một lúc lâu, thiếu niên áo lam mới cổ quái nói

Tô Hàm Tiểu nhún lông mày, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn hắn chờ trả lời.

Đám người kia tiếng bàn luận lại nhất thời vang lên, thiếu niên áo lam mặt lúc trắng lúc xanh, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

“Ngươi thật sự không biết?” – Mai Nhược Thủy thấy thế, cũng có chút nghi ngờ, ở bên tai nàng nhỏ giọng hỏi.

“Lừa ngươi làm gì” – Tô Hàm Tiểu thấp giọng.

“Nhưng hắn rõ ràng là biết ngươi. ” – Mai Nhược Thủy không tin.

“Ta là Thái nữ, người biết ta đương nhiên rất nhiều, chẳng lẽ ta cũng phải biết từng người một? ” – Tô Hàm Tiểu liếc mắt.

“Tô Hàm Tiểu! ” – Thiếu niên áo lam gầm lên giận giữ, hiện lên là tức giận, tay phải run lên, roi ngựa “Bá” một cái vung tới.

Mai Nhực Thủy trong mắt hàn quang chột lóe, né người sang một bên, chắn trước mặt Hàm Tiểu, tay trái một phát liền bắt được roi, cánh tay thuận thả vòng một vòng, về mặt căng thẳng.

Thiếu niên áo lam lôi roi không được, lửa giận thoáng chút liền dập tắt, ánh mắt nhìn Mai Nhực Thủy càng thêm không hiểu. Chẳng lẽ... lần này nàng thật sự oan uổng?

“Chường quý!” – Tô Hàm Tiểu quay đầu, hướng trong điểm ngoắc ngoắc tay.

“Tiểu thư có gì phân phó?” – Chường quý về mặt đau khổ đi ra. Mặc dù hôm nay Thái nữ điện hạ đòi tính trả tiền rồi, nhưng là... Chuyện này lại không phải nàng dám nhúng tay?

“Vị công tử kia, đến tột cùng là người nào?” – Hàm Tiểu thuận miệng hỏi.

Chường quý ánh mắt ngây ngốc, nhưng thấy ánh mắt Tô Hàm Tiểu liền không dám chần chừ, vội vàng nói: “Tiểu thư, đó không phải là Lam thượng tướng quân công tử sao? Cùng tiểu thư là... Cái đó... là hai người cùng nhau lớn lên.

Nguyên lai là thanh mai trúc mã a – Tô Hàm Tiểu nhất thời bừng tỉnh hiểu ra. Thượng tướng quân là cấp bậc võ quan cao nhất của Đại Ung, trông coi binh mã thiên hạ, mà Lam Trần Yên là cùng nguyên Thái nữ từ nhỏ cùng nhau chơi đùa, không trách được dám như thế với nàng. Nghĩ đến nữ hoàng cũng không có thể vì chút chuyện lấy hấn như thế nào đi, ngay cả... Còn có thể chính là, nữ hoàng vẫn không chịu để cho Thái nữ chỉ ra chỗ sai quân (?), chính là vì vị tướng quân này mà giữ lại công tử. Bằng không, lấy binh quyền của Lam gia, vô luận cùng bất kì kẻ nào kết thân, đối với hoàng thất mà nói đều không phải tin tức tốt gì.

Các loại ý niệm thoáng qua trong đầu chỉ là trong nháy mắt, lúc ngẩng đầu, trong mắt nàng đã là một mảnh hứng thú dào dạt. Thượng tướng quân công tử a, vừa đúng nàng đã nghe Thất Huyền cùng Ngọc Tiểu nhắc qua cái tên này.

Từ từ đi tới trước mặt thiếu niên, Tô Hàm Tiểu đoán nửa ngày, hồi lâu mới nói: “Trần Yên?”

Lam Trần Yên nhún người, ngay sau đó chợt nghĩ mình vừa bị đùa bỡn, nữ nhân này làm sao có thể không biết hấn đây? Nhưng là... Biểu hiện của nàng hôm nay đích thực rất kì quái, nếu là dĩ vãng, nàng sợ đã sớm chỉ cao khí dương cùng một đồng lớn nam nhân. Lời nói tới khiến trách hấn, sau đó từ từ phát triển thành động thủ...

“Thế nào, nhìn ta tới mê mê rồi sao?” – Tô Hàm Tiểu đề sát lại hấn.

”Ngươi, ngươi cách xa ta một chút!” – Lam Trần Yên lùi nhanh hai bước, nín thở quát.

“Ha ha ha...” – Tô Hàm Tiểu không nhịn được bật cười.

Lam Trần Yên nhìn nữ nhân vui vẻ cười lớn trước mắt, lại ngây ngốc, đây là Tô Hàm Tiểu kiêu căng bá đạo, trong mắt không có người khác, hoành hành vô kỵ mà hấn quen sao? Miệng hấn không tự chủ được hỏi: “Ngươi... không có dụng hư đầu đi?”

Tô Hàm Tiểu nhất thời dở khóc dở cười, trong lòng cũng không khỏi mỉm cười, không hổ là thanh mai trúc mã, hấn mặc dù hung hăng mắng nàng, nhưng trong lúc lơ đãng lại lộ ra lo lắng, chỉ sợ cũng là đối với quá nữ hận thiết bất thành cương đi! Chẳng qua là... trong trí nhớ làm sao lại không có bóng dáng của hấn đây?

Rõ ràng là nam tử làm bạn với mình vài chục năm, vô luận thích hay chán ghét, luôn luôn phải khắc sâu tình cảm, sao có thể như vậy mắt sạch sẽ đi, phảng phất không để lại một tia dấu vết?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Yêu đến chết mới thôi.

Edit + beta: Mị Nguyệt

“Xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì? Mau tránh đường!” Đám người vây xem bên ngoài chợt nghe truyền đến thanh âm vang dội quát lớn, nhất thời dân chúng liền một cái tản đi hơn nửa.

Tô Hàm Tiểu quay đầu, chỉ thấy một đội Ngự Lâm quân nhanh chóng xông lại đầu kia đường, cầm đầu chính là một nữ nhân trên dưới ba mươi, hơi mập, diện mạo bình thường, nhìn thấy bọn họ, ngạo khí trên mặt lập tức chuyển thành nhún nhường.

Mai Nhực Thủy thấy thế, nhẹ buông tay, thả roi của Lam Trần Yên xuống, khẽ dời tới bên cạnh Tô Hàm Tiểu.

“Nguyên lai là Thái nữ điện hạ cùng Lam thiếu gia, tiểu tướng Lâm Không, tham kiến điện hạ.” Nữ nhân mập phất tay để cho thủ hạ ở phía xa đội lệnh, còn mình thì cười híp mắt đi lên cầu kiến.

Tô Hàm Tiểu nhưn mày, đáng vẻ khinh thường không che giấu, kinh thành chẳng lẽ liền giao cho người không có cốt khí như vậy canh giữ? Nữ hoàng cùng Thượng tướng quân kia đến tột cùng là đang làm cái gì?

“Không biết điện hạ đây là...” Lâm Không vào chủ đề chính.

“Nhìn cái gì, bốn điện hạ đùa giỡn mỹ nhân, không thể sao?” Tô Hàm Tiểu mặt du côn tựa vào bả vai Lam Trần Yên, tròn mắt nhìn nàng một cái.

Lâm Không ngẩn ngơ, len lén nhìn Lam Trần Yên, không khỏi ghen lời.

“Bốn điện hạ đang hỏi nguoi đấy!” Tô Hàm Tiểu nhất định không bỏ qua cho nàng.

“Cái này, cái này...” Lâm Không ghen đỏ mặt, mồ hôi đổ như suối, không biết trả lời ra sao.

Không thể sao? Điện hạ này ngoài đường ngang nhiên cướp người, nữ hoàng cũng hề trách phạt, huống hồ nàng chỉ là một tiểu đội trưởng nhỏ nhọ lại dám nói cái gì?

Nếu có thể, nhưng người bị “đùa giỡn” lại là con trai độc nhất của Thượng tướng quân, nàng cũng không muốn mở miệng liền đắc tội.

“Thế nào, rất khó trả lời sao?” Tô Hàm Tiểu cố ý ép nàng vào đường cùng. Dù sao... Nguyên lai Thái nữ điện hạ cũng nổi danh hoành hành ngang ngược.

Lâm Không vẻ mặt đưa đám nhìn Lam Trần Yên, trong lòng gấp rút cầu khẩn vị ‘tiểu tổ tông’ đỡ lời giúp, nàng cũng bớt nguy. Cả kinh thành này có người nào không biết Lam Trần Yên là người duy nhất dám cùng Thái nữ điện hạ đòi nghịch chứ!

Bất quá Lam Trần Yên cũng không nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Lâm Không, nghe thấy hai tiếng ‘đùa giỡn’ phát ra từ miệng Tô Hàm Tiểu liền ngay ngắn cả người.

Tô Hàm Tiểu a... Nữ nhân này có thể đoạt nam nhân của cả thiên hạ, nàng nói, nàng cười heo cười chó, không sợ ai, cũng tuyệt đối sẽ không coi trọng hấn.

Hôm nay Tô Hàm Tiểu này quả nhiên có gì đó không đúng.

“Điện hạ, đến lúc nên trở về cung rồi!” Mai Nhược Thủy thấp giọng nói một câu.

Mặc dù lúc hấn mở miệng cũng có lúc lúng túng, nhưng nếu vẫn tiếp tục giằng co với nàng, người khác nhìn vào chẳng khác nào một trò xiếc khi. Nếu Tô Hàm Tiểu không quan tâm, hấn cũng sẽ không nguyện ý.

“Nếu Nhược Thủy đã nói vậy...” Tô Hàm Tiểu cười một tiếng, buông Lam Trần Yên ra, dặt tay hấn, hời hợt nói “Chúng ta trở về thôi!”

Lâm Không ngẩn ngơ, Thái nữ nổi danh khó dây dưa này đã bỏ qua cho nàng sao? Bất quá, có thể thoát khỏi tình huống này khiến nàng không khỏi tạ ơn trời đất.

Tô Hàm Tiểu không thèm nhìn người bên cạnh lấy một cái, mang theo Mai Nhược Thủy hưởng hoàng thành rồi bước, suốt dọc đường cầm tay hấn không chịu buông, trong mắt người bên cạnh tất nhiên là bộ dáng thật sự thân mật.

Lam Trần Yên lặng lẽ nhìn bả vai của mình, ánh mắt có chút mờ mịt.

Nơi đó tựa hồ còn lưu lại hơi ấm của một người, chẳng qua là... Tô Hàm Tiểu hôm nay không có hoành hành ngang ngược, không có vung tay tùy tiện, nhưng lại khiến hấn có cảm giác, nàng như rất xa lạ.

“Lam công tử, cái này...” Châu Bảo Hành chừng quỹ từ từ đi tới.

“Thế nào, có phải hay không điện hạ nàng lại...” Lam Trần Yên vừa nói, vừa luồn tay vào ngực lấy túi bạc.

“Không không không.” Chương quý vội vàng lắc đầu, lấy ra một ờ ngân phiếu, vẻ mặt đau khổ nói: “Điện hạ vừa mua cho vị công tử kia ngọc trân, tôi đa cũng chỉ trị giá ngàn lượng bạc trắng, nhưng là điện hạ đưa tới năm ngàn lượng, cái này...”

Lam Trần Yên không khỏi ngạc nhiên, hồi lâu mới nói: “Nàng cho nguoi thì nguoi cầm đi, không chừng ngày mai nàng lại không trả tiền, vừa đúng gán nợ.”

“Đa tạ công tử.” Chương quý lúc này mới dám nhận lấy ngân phiếu, hoan hoan hi hi về tiệm thu dọn.

Lam Trần Yên đưa mắt nhìn đám người xung quanh đang dần tản đi một lượt, dặt ngựa trở về, trong lòng có chút buồn bực.

Tô Hàm Tiểu thật sự thay đổi, chính là vì... nam tử bên cạnh nàng đó sao?

Nhiều năm qua thấy nàng thấy nàng đi chơi những đàn hát nhiều như vậy, không hề để ý bất cứ người nào. Nhưng hôm nay nàng đã vì nam tử kia vùng tiền như rác chọn lựa lễ vật, nhất định cũng sẽ vì hắn mà làm mọi thứ.

Ngược lại, Mai Nhược Thủy hoàn toàn không vui vẻ giống trong tưởng tượng của Lam Trần Yên, dọc đường đi đều trầm mặc, chẳng qua hắn cũng không có ý muốn tránh sự lôi kéo của Tô Hàm Tiểu, không nghiêng hợp cũng chẳng kháng cự, mặc kệ nàng muốn thế nào thì thế đó.

“Ngươi... là thích lễ vật của ta tặng sao?” Tô Hàm Tiểu nhìn hắn mặt không lộ một chút biểu cảm, chợt cười khẽ một tiếng.

“Lễ vật? Là món đồ kia sao?” Mai Nhược Thủy tức giận nói.

“Ngươi muốn nói gì sao?” Tô Hàm Tiểu hí mắt cười.

“Về tranh ta làm trò cười, còn là...” Mai Nhược Thủy hừ lạnh một tiếng “Lấy ta làm ngưi trang để người khác không đoán nổi ngươi đang nghĩ gì?”

“Người không nhận ra có thể đã nói.” Tô Hàm Tiểu tươi cười, quả nhiên không hổ là người nàng xem trọng, mặc dù đã bắt đầu bị mê hoặc, nhưng vẫn có thể nhanh như vậy phản ứng kịp đi, “Chuyện ngày hôm nay, ta thật sự là có dụng ý khác, bất quá... chuyện tặng lễ vật cho ngươi là thật tâm. Ta không biết sẽ trùng hợp gặp Lam Trần Yên ở đó, là lợi dụng tình thế một chút, không phải sao?”

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?” Mai Nhược Thủy thắc mắc.

“Ta chẳng muốn thế nào cả, chẳng qua là...” Tô Hàm Tiểu đưa nhìn quanh, giọng nói phảng phất chút vô tình, “Muốn xem có bao nhiêu người ‘nhớ thương’ ta thôi.”

Mai Nhược Thủy trầm mặc một hồi mới nói: “Hắn rất quan tâm ngươi.”

Tô Hàm Tiểu ngây ngốc một hồi mới nhận ra hắn là đang nói tới Lam Trần Yên, không khỏi âm thầm thở dài.

Ở cạnh Lam Trần Yên, nàng cảm thấy đặc biệt an tâm, tuyệt đối không có một tia chán ghét, là do nàng sau khi xuyên không tiếp nhận được một chút phản ứng bản năng của nguyên Thái nữ, tuyệt đối không thể là giả được.

Không phải ghét chính là yêu.

Không có trí nhớ, không phải vì quên mất, mà là nguyên chủ đến chết vẫn muốn thủ hộ.

Hiện tại, nàng chẳng qua là phải bắt đầu đi ẩn đi tâm tình của mình.

Như vậy, từ ngày mai, nàng nhất định sẽ cách xa hắn, nhất định sẽ không kéo hắn vào bất kì phân tranh nào, coi như là thỏa mãn nguyện vọng của nguyên chủ một chút đi.

Huống chi Tô Hàm Tiểu nàng cũng không tiện đến mức dùng nam nhân của mình làm bia đỡ đạn đi.

Lam Trần Yên, chỉ tiếc ngươi vĩnh viễn sẽ không biết được, đã từng có nữ nhân yêu ngươi đến vậy.

“Ngươi sao vậy?” Thấy nàng nửa ngày trầm mặc, Mai Nhược Thủy không nhịn được hỏi một câu.

“Không có gì, chúng ta cũng mau trở về thôi.” Tô Hàm Tiểu nhìn cửa cung, cười nhạt một tiếng.

Hiện tại, nàng chính là Tiểu La Sát, như vậy... hết thảy đều theo quy tắc của nàng mà làm! Nữ hoàng, Đại Ung, thiên hạ, nàng cũng muốn thử một chút, quyền sinh sát trong tay nàng sẽ thế nào đây! Quả nhiên, làm sát thủ đã

lâu, từ chán ghét sợ hãi đến thờ ơ chán ghét, giết người... cũng sẽ thành nghiện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chỉ hôn?

Edit : Lạc Khinh Trần

Trở lại trong cung, đã thấy Thất Huyền đang ở cửa Đông cung lo lắng đi tới đi lui, nhìn thấy bọn họ lập tức lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng.

“Có chuyện gì?” Tô Hàm Tiểu không vui nói.

“Điện hạ, Phụng hậu ở bên trong đợi người đã gần nửa canh giờ.” Thất Huyền về mặt đau khổ nói.

Tô Hàm Tiểu nhất thời sững sờ, Phụng hậu này mới sáng sớm sai người đưa tới nhiều đồ như vậy, tại sao giờ lại đến rồi? Một bên nghĩ, nàng quay đầu lại nhẹ giọng nói: “Nhược Thủy, người đi về nghỉ ngơi trước đi, một lát nữa cùng ta dùng bữa tối.”

“Không được, Phụng hậu bảo Mai công tử cũng phải đi vào.” Thất Huyền vội vàng nói.

“Ta cũng đi?” Mai Nhược Thủy nghi hoặc nhìn người bên cạnh.

“Vậy thì cùng vào đi thôi, đừng để cho Phụng hậu đợi lâu.” Tô Hàm Tiểu suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhất thời bình tĩnh. Chỉ sợ là, đến nhìn nàng là cái cố, xem Mai Nhược Thủy mới là chuyện chính!

Mai Nhược Thủy nhũ nhũ mây, nhưng cũng không nói gì, chỉ là im lặng không lên tiếng theo sát phía sau nàng đi vào chủ điện.

“Trở về rồi? Ngoài cung chơi vui không?” Phụng hậu thấy bọn họ đi vào, đặt ly trà xuống, cười tủm tỉm hỏi một câu.

“Phụ hậu làm sao rảnh rồi mà tới đây? Để ngài đợi lâu.” Tô Hàm Tiểu nắm tay Mai Nhược Thủy, đem người trực đẩy lên bên cạnh hắn, tự mình giới thiệu, “Phụ hậu, đây là Thị đọc mới của ta, ngài thấy thế nào?”

“Nhược Thủy tham kiến Phụng hậu.” Mai Nhược Thủy buông mi mắt xuống, ôn nhu thi lễ.

“Không cần đa lễ.” Phụng hậu mỉm cười nâng đỡ hắn, quan sát tỉ mỉ một phen, thờ dài nói, “Nam nhi Mai gia, quả nhiên mỗi người bất phàm, rất có di phong (di truyền + phong độ) của tổ tiên, sau này hoàng nhi còn cần nhờ người chiếu cố.”

“Phụng hậu nói quá lời, Nhược Thủy thân là thị đọc, tự nhiên sẽ nương theo bên người Thái nữ, tận tâm tận lực.” Mai Nhược Thủy đúng mực đáp lời.

“Hay lắm.” Phụng hậu gật đầu, từ trên eo lấy ra một ngọc bội làm bằng cẩm thạch, đặt vào lòng bàn tay hắn, tiếp tục nói, “Ngọc bội này cùng với trâm cài trên đầu người rất xứng đôi, liền tặng cho người đi.”

“Đa tạ Phụng hậu ban thưởng.” Mai Nhược Thủy cúi đầu, lòng bàn tay nắm chặt ngọc bội. Nhiệt độ lạnh từ lòng bàn tay chậm rãi truyền vào đáy lòng, dần dần để hắn thanh tĩnh lại.

Một bên Tô Hàm Tiểu tuy rằng vẫn duy trì nụ cười ngây ngô, nhưng đáy mắt là một mảnh lạnh lùng.

Xem như là cảnh cáo sao?

Sau khi cùng Lam Trầm Yên cáo biệt, bọn họ một đường du ngoạn sau mới hồi cung, nhiều nhất cũng qua nửa giờ Thìn, tất cả sự tình vừa phát sinh, trong cung Phụng hậu liền nhận được tin tức, liền đến Đông cung chờ nàng?

“Hàm Tiểu, gần đây không yên ổn, đừng đùa đến quá trớn, cũng nên đặt nhiều tâm tư cho việc chính sự, giúp mẫu hoàng người phân ưu.” Phụng hậu lại nghiêng đầu qua, không nhanh không chậm nói.

“Dạ, nhi thần đã biết.” Tô Hàm Tiểu đáp ứng một tiếng, lại cười nói, “Phụ hậu ngày hôm nay tới đây, không có chuyện gì quan trọng chứ?”

“Chính là tới thăm người một chút xem thân thể tốt chưa.” Phụng hậu nói, tiếp theo, “Xem người còn có thể chạy nhảy khắp nơi chứng tỏ là không chuyện gì, Bôn cung đi về trước.”

“Cung tiễn phụ hậu.” Tô Hàm Tiểu tiến lên đỡ tay hắn, tự tay đưa hắn đến ngoài cung, lúc này mới nhìn theo một đám cung nữ người hầu chen chúc mà đi.

“Lai giả bất thiện.” Mai Nhược Thủy đi tới phía sau nàng, trầm thấp phun ra bốn chữ.

Trên mặt Tô Hàm Tiểu nụ cười dần dần lạnh lại, chỉ còn lại băng hàn thấu xương.

Vị Phụng hậu này, tuyệt không dễ thân cận như trong ký ức của vị Thái nữ kia!

“Còn có một việc, không biết người là có hay không điều tra?” Mai Nhược Thủy bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Tô Hàm Tiểu thuận miệng hỏi.

“Mục vương điện hạ gần đây ra vào tướng phủ rất nhiều lần, nghe nói...” Mai Nhược Thủy giọng nói vừa chuyển, cười lạnh, “Bái Liễu Thừa tướng làm sư phụ, học tập kinh sử chỉ đạo.”

“Liễu Thừa tướng?” Tô Hàm Tiểu sững sờ, lập tức trong đầu sáng lên.

Mục vương ra vào tướng phủ? Trong ký ức, vị muội muội này luôn luôn không phải là người an phận, nếu như thái nữ là kinh thành đệ nhất công tử bột, như vậy Mục vương chính là thứ hai. Hơn nữa chỉ phụ Duy Quý quân của Mục vương cũng rất được nữ hoàng sủng ái, phía sau gia tộc Dung thị mấy đời

chấp chương hộ bộ, không chế mạch máu kinh tế Đại Ung, liền ngay cả nữ hoàng cũng không thể khinh động (khinh thường + động thủ).

Hộ bộ, Thừa tướng... Tô Hàm Tiểu một mặt suy tư. Chính quyền, tiền tài, sau đó cần chính là... Binh quyền! Nhưng điểm mấu chốt là Thái nữ vừa mới đem con trai độc nhất của Binh bộ Thượng thư có hôn ước với Tiểu thư của Liễu Thừa tướng đoạt về cung... Thật sự chỉ là trùng hợp sao?

“Nghĩ tới điều gì?” Mai Nhượng Thủy nói.

“Đang nghĩ, người ở chỗ nào lấy được tin tức?” Tô Hàm Tiểu phục hồi tinh thần lại, nhìn hắn, lại không khỏi nghi hoặc một chút.

“Sau này người sẽ biết, nói chung ta sẽ không hại người.” Mai Nhượng Thủy nói.

Tô Hàm Tiểu gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều. Nàng mơ hồ có thể nghĩ đến, sát khí ở Hàn Hương điện, Mai quý quân có võ công, Mai gia, tuyệt không phải là một môn thanh chính như ở bề ngoài nhìn thấy. Có điều, trong hoàng cung đã có nguồn thế lực như vậy tồn tại, nữ hoàng không thể không biết, Mai gia đòi đòi khiến từ vào cung, chỉ sợ là nguồn thế lực kia bản thân nó tồn tại là vì hoàng quyền.

“Ngày mai, trong cung sẽ rất náo nhiệt.” Mai Nhượng Thủy hơi nhếch khóe môi, “Mục đích của người đã đạt được.”

“Tứ Phương Vân động.” Tô Hàm Tiểu cũng không để ý lắm, nắm tay hắn đi trở về, một mặt lớn tiếng phân phó nói, “Thất Huyền, chuẩn bị bữa tối, sau đó phái người thỉnh Hàn công tử lại đây!”

Mai Nhượng Thủy cứng đờ, lại rất nhanh thanh tĩnh lại. Nữ nhân này, càng ngày càng quen thuộc lôi kéo chính mình ...

“Chuyện này...” Một bên Thất Huyền cấp tốc lại đây, nghe vậy nhưng là một mặt ngượng ngịu, một hồi lâu mới nói, “Xế chiều hôm nay chiếu thư sắc phong đưa tới, Hàn công tử hân...”

Tô Hàm Tiểu ngẩn ra, nhất thời hiểu được, chỉ nói: “Vậy sao, có điều... Hắn đập hư món đồ gì, liệt kê ra danh sách ngày mai phái người đưa đến phủ Hàn thượng thư đi.”

“Ài?” Thất Huyền ngốc trụ.

“Người không sợ Hàn thượng thư tức giận sao, thậm chí từ đây hận người đến tận xương?” Mai Nhượng Thủy dở khóc dở cười hỏi.

“Mâm rế của nàng nằm ở trong tay ta đây, lại nói...” Tô Hàm Tiểu phát tay để Thất Huyền xuống, cười lạnh nói, “Trừ phi nàng là không muốn làm chức quan này nữa, bằng không con trai nàng sùng ái nhất trở thành Trắc quân của ta, còn có ai tin tưởng nàng không phải đứng về phía ta? Coi như muốn đi đầu quân cho Mục vương, hoàng muội kia của ta cũng sẽ không yên lòng mà thu nhận nàng!”

“Người đây là điển hình chính mình không dùng được cũng không muốn cho người khác dùng.” Mai Nhượng Thủy tức giận nói.

“Chính là người ta dùng không được, chỉ ít cũng không thể đẩy cho người khác.” Tô Hàm Tiểu mở ra tay, cũng có chút bất đắc dĩ nói, “Nói đi nói lại, đoạt Hàn Thư Mặc vào cung, bắt luận ta đối với Hàn gia làm sao, trong khoảng thời gian ngắn, Hàn thượng thư đối với oán khí của ta đều sẽ không tiêu, làm cho nàng mang theo khúc mắc giúp ta làm việc cũng sẽ không tận tâm tận lực, còn không bằng thẳng thắn làm cho nàng tức giận đi, sau đó sẽ cố gắng suy nghĩ một lối thoát tốt nhất cho tương lai của mình.”

“Ý nghĩ của người... Rất kỳ lạ.” Mai Nhượng Thủy suy nghĩ một chút mới nói.

“Thật sao?” Tô Hàm Tiểu cười khẽ vài tiếng, đột nhiên giống như suy nghĩ đến cái gì, quay đầu lại gọi “Tiêu Ngọc!”

“Có nô tì!” Tiêu Ngọc chạy vội tới, tuy rằng vẫn nom nớp lo sợ, nhưng so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

“Một lúc đem sân của Tây điện dọn dẹp cho sạch sẽ, ta có việc lập tức cần dùng đến.” Tô Hàm Tiểu nói.

“Dạ.” Tiêu Ngọc đáp ứng một tiếng, lập tức đi làm việc.

“Tây điện?” Mai Nhượng Thủy mặt đầy nghi hoặc.

“Xế chiều hôm nay, nhìn bề ngoài ta vì người cùng Lam Trầm Yên náo loạn một hồi, chỉ sợ là... Rất nhiều người đều sẽ chú ý tới một vấn đề.” Tô Hàm Tiểu khẽ nói.

“Vấn đề gì?” Mai Nhượng Thủy truy hỏi một câu.

“Thái nữ, nên chỉ hôn.” Tô Hàm Tiểu nhẹ nhàng mà bỏ lại một câu.

Mai Nhượng Thủy sững sờ, dưới chân hơi chậm lại, nàng đã đi trước một bước vào đại điện.

Q.1 - Chương 13: Đùa giỡn

“Điện hạ, nên thức dậy rồi...” Thất Huyền ở bên ngoài sa trường cẩn thận từng li từng tí kêu gọi.

Vị Thái nữ điện hạ này, cũng không biết làm sao từ sau khi trải qua bị thương lần trước, thì có một cái thói quen là —— nhờ giường!(là thức dậy trễ)

“Ồn chết rồi! Cút ra ngoài!” Tô Hàm Tiểu thực sự không nhịn được rống lên một tiếng, kéo chăn che đầu lại.

Nàng xưa nay chính là sinh vật sống về đêm, buổi tối chấp hành nhiệm vụ, ban ngày ngủ bù, tuy rằng thay đổi một thế giới khác, không cần mỗi buổi tối đều chạy ra ngoài, nhưng là loại thói quen này nói thay đổi liền thay đổi là không được? Tối hôm qua nàng lại nằm ở trên giường tỉnh táo cực kỳ, mãi đến tận trời sáng mới có thể đi vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Này cổ đại chết tiệt, không có TV, không có máy vi tính, không có quán bar ,không có karaoke cùng hộp đêm, càng không có sân huấn luyện... Từ sáng đến tối không có chỗ để giết thời gian!

Thất Huyền về mặt như đưa đám, nhưng cũng không dám “Cút ra ngoài”, Nữ hoàng bệ hạ cũng gần bãi triều ,sợ là không lâu nữa sẽ tới đây,mà bây giờ Thái nữ còn ở trên giường, vậy phải làm sao bây giờ?

Phải nói cái gì đây, thái nữ rõ ràng là đã nổi giận , may là mới vừa rồi là “Cút ra ngoài”,chứ không phải là “Kéo ra ngoài chém” !

“Xảy ra chuyện gì?” Đúng lúc này phía sau truyền tới một thanh âm để nghe.

“Mai công tử!” Thất Huyền giống như nhìn thấy cứu tinh, nhất thời thở phào một hơi.

Mai Nhược Thủy đi tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng lập tức rõ ràng.Nhìn Thất Huyền lúng túng, nhẹ nhàng gật gật đầu nói: “Giao cho ta, người đi xuống đi!”

“Đa tạ Mai công tử.” Thất Huyền cảm kích cười cười, lui xuống.

Mai Nhược Thủy nhìn hai bên một chút, cầm lên một cái khăn đem nhúng vào trong nước lạnh tùy ý vắt khô ,tiến lên xóc màng trướng lên, một tay kéo xuống cái chăn làm bằng gấm, đem khăn ướt lạnh leo ném lên trên mặt Tô Hàm Tiểu.

“A!” Tô Hàm Tiểu bị nước lạnh quất lên trên mặt,đang buồn ngủ cũng nhanh tỉnh lại bậy phàn.

“Cũng không nhìn một chút lúc này là lúc nào rồi !” Mai Nhược Thủy đứng trước giường, một tiếng quát lạnh.

“Còn chưa tới buổi trưa a...” Tô Hàm Tiểu một tiếng ai thán. Trước đây nàng ít nhất cũng phải ngủ thẳng đến khi mặt trời xuống núi mới bằng lòng dậy... Không phải làm Thái nữ sao? Làm sao ngay cả ngủ nướng đều không cho! Tương lai nàng làm Nữ hoàng,Ý chỉ thứ nhất chính là đem Lâm triều đổi thành Muộn triều!

“Một lát nữa bệ hạ sẽ tới, như người vậy... Còn ra thế thống gì!” Mai Nhược Thủy nói, một bên kéo nàng dậy, thuận tay cầm lên quần áo đặt trên giường thay nàng mặc vào.

“Này này này, người đến cùng có thể hay không a!” Tô Hàm Tiểu mặt đen lại,tránh khỏi lời kéo của hấn, đoạt lại quần áo.

“Xin lỗi, ta chưa từng hầu hạ qua người khác.” Mai Nhược Thủy cứng ngắc mở miệng.

“Thật là...” Tô Hàm Tiểu thờ dài, đột nhiên ra tay như điện trói tay hấn để ra sau lưng, thuận thế một cái đem hấn kéo lên trên giường, vurun mình một cái dùng thân thể của mình áp chế lại sự phản kháng của hấn.

“Người! Tô Hàm Tiểu!” Mai Nhược Thủy tức giận đến sắc mặt đỏ bừng,cầm tức trừng mắt nhìn nàng.

“Chưa từng hầu hạ người khác?” Tô Hàm Tiểu nhướn lông mày, một bên hạn chế hấn gãy dựa, một tay ngả ngón nâng cầm hấn lên dọc theo đường cong duyên dáng từ cằm trượt xuống, ngón tay linh xảo(linh hoạt + tinh xảo) mở vạt áo trước ngực hấn ra, sau đó cúi đầu xuống môi để sát vào bên tai của hấn, thanh âm trầm thấp vang lên, “Có muốn hay không ta đến dạy người, Ân?”

Mai Nhược Thủy cả người cứng ngắc, nghe được từ “Ân” cuối cùng âm thanh kéo dài,thân thể không khỏi run lên, mềm yếu lại mấy phần, trên mặt đỏ ửng tràn ra đến mang tai.

“Ha ha ha...” Tô Hàm Tiểu đột nhiên phát ra một trận cười to, dứt khoát buông tay thả hấn ra, ngồi dậy cầm lấy áo khoác thuần thực mặc vào, vuốt thẳng nếp chỗ bị nhăn cùng tua rua tô điểm tinh xảo.

“Người nữ nhân này.....!” Mai Nhược Thủy ngồi dậy, nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng là nửa ngày cũng không nói được câu nào.

“Chỉ đùa một chút, không cần phải để ý.” Tô Hàm Tiểu cầm khăn lụa lên rửa mặt, vừa cười vừa nói.

Đùa giỡn Mai Nhược Thủy một phen, tức giận bị kéo ra khỏi giường cũng phai đi không ít.

“Hừ!” Mai Nhược Thủy cố gắng trấn định đứng lên, sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề.

“Nhược Thủy, lại đây giúp ta chải tóc.” Tô Hàm Tiểu ngồi ở trước bàn trang điểm, cầm lên một cây lược ngà voi, đột nhiên mở miệng nói.

“Ta?” Mai Nhược Thủy ngẩn ngơ.

“Ngày hôm qua ta cũng đã giúp người vấn tóc, bây giờ coi như người đáp lễ lại đi.” Tô Hàm Tiểu thản nhiên nói.

Kêu nàng tùy tiện vấn một kiểu tóc đơn giản thì còn được, nhưng mà một lát nữa Nữ hoàng sẽ tới đây, quá tùy tiện là không được, bắt nàng phải vấn ra một kiểu tóc cầu kỳ vẫn là tha nàng đi...

Sắc mặt của Mai Nhược Thủy biến ảo một hồi, lại phát hiện nàng thật sự không có ý tứ gì khác, chỉ là đơn thuần để hấn hỗ trợ nàng chải đầu mà thôi, do dự một lúc, hấn rút cục đi lên phía trước, tiếp nhận lược ngà voi tinh xảo từ trong tay nàng.

Tóc Tô Hàm Tiểu rất mượt, cho dù là vừa mới rời giường, cũng không có rối một chút nào, lược chải qua lập tức chỉnh tề.

“Muốn vấn thành hình dáng gì?” Mai Nhược Thủy có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Người thấy đẹp là được rồi.” Tô Hàm Tiểu thích ý mở miệng. Kêu nàng nói ra tên một kiểu tóc, nàng đúng là nói không ra nga.

Mai Nhược Thủy suy nghĩ một chút buông lược xuống, hai tay kéo lên một đầu tóc đen, từ từ vấn thành một kiểu tóc Song phi kế đơn giản nhưng không mất phần cao quý, sau đó từ bên trong hộp trang sức tìm kiếm ra một bộ Tử Ngọc trâm, từng cây từng cây xuyên vào cố định tóc lại.

Nhàn nhạt màu tím lóe ra ánh sáng, cùng với bộ cung trang màu tím đậm trên người nàng vừa vặn rất xứng đôi, càng làm phụ trợ thêm cho gương mặt tuyệt sắc của thiếu nữ trong gương.

“Rất đẹp!” Tô Hàm Tiểu hài lòng gật đầu.

Rất đẹp, nhưng cũng sẽ không quá phức tạp, không làm ảnh hưởng đến hoạt động thường ngày. Chọn vật trang sức cũng rất thanh nhã, rất hợp tâm ý của nàng.

“Người cao hứng là tốt rồi.” Mai Nhược Thủy lạnh nhạt nói.

“Còn nói chưa từng hầu hạ qua người khác?” Tô Hàm Tiểu nhìn thấy dáng dấp của hấn, lại không nhìn được muốn trêu ghẹo hấn, muốn từ trên người hấn nhìn thêm nhiều vẻ mặt đặc sắc khác, mặt tươi cười nói, “Ta xem thủ pháp vì nữ tử vấn tóc của người rất là nhuần nhuyễn nga~!”

“Được tiện nghi còn làm ra vẻ!” Mai Nhược Thủy trừng mắt nhìn nàng, không tiếp tục để ý đến nàng trực tiếp đi ra ngoài.

Trên bàn đặt một cái hộp đựng thức ăn làm bằng trúc lam rất tinh xảo, là Thất Huyền mang vào.

Mai Nhược Thủy mở ra nắp ra, đem từng loại thức ăn bên trong bày ra.

Bạc hà cao trắng như tuyết, Hoa hồng bình màu hồng, Sủi cảo tôm tươi phi thủy, Bí đỏ hầm vàng óng ánh, bốn loại điểm tâm hương vị khác nhau, màu sắc mê người, khiến người ta vừa nhìn liền muốn ăn ngay. Trúc lam tầng thứ hai là một thố cháo nhỏ nóng hổi, phối hợp với mấy đĩa điểm tâm càng thêm hấp dẫn, còn có thêm một bộ bát đĩa. Mà tầng cuối cùng là một bình trà Xuân thanh cùng hai ly trà. (Edit : cuộc đời ta hạn nhất là edit tới khúc có đồ ăn =.= mặc dù đồ ăn rất là mê người)

“Thơm quá!” Tô Hàm Tiểu nói.

“Động tác mau lên một chút, bệ hạ đã tan triều rồi!” Mai Nhược Thủy quay đầu lại nói.

“Biết rồi.” Tô Hàm Tiểu miễn cưỡng đáp một tiếng, ngồi xuống.

Rất hiểu ý Tô Hàm Tiểu, Mai Nhược Thủy đem bát cháo nhỏ đến trước mặt nàng.

“Người không ăn sao?” Tô Hàm Tiểu uống một hớp cháo, thuận miệng hỏi.

“Đã sớm ăn xong, cũng không nhìn một chút giờ này là giờ nào.” Mai Nhược Thủy tức giận nói.

“Một người ăn cơm quá tẻ nhạt.” Tô Hàm Tiểu đặt bát xuống, cầm lấy một khối bạc hà cao, liến nhét vào trong miệng hấn.

“Ồ...” Mai Nhược Thủy không nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy, động tác của nàng lại cực nhanh, nhất thời bị nhét đầy miệng bánh ngọt, phun ra cũng không

được, nuốt xuống cũng không xong.

“Ăn thật ngon nha.” Tô Hàm Tiểu cười đến không tìm không phải.

“Nữ hoàng giá lâm~” đang lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm thông báo.

“Ồ... Khụ khụ...” Mai Nhượng Thủy dưới sự kinh hãi, sang khí quản ho khan một trận.

“Nhượng Thủy! Không có sao chứ!” Tô Hàm Tiểu bật dậy, luống cuống tay chân rót một ly trà, đưa đến bên môi hắn.

“Ta... Khụ khụ...” Mai Nhượng Thủy ho khan đến mặt đỏ ửng.

“Nhanh, mau uống nước vào.” Tô Hàm Tiểu một bên vỗ lưng thuận khí cho hắn, một bên nói.

Bên trong hỗn loạn tung bừng, Phượng bào màu đỏ vàng của Nữ hoàng đã thoáng hiện ra ở trước cửa, lập tức nghi ngờ hỏi: “Các người đang làm cái gì đó?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Ép cưới

Edit: Mị Nguyệt

Mai Nhượng Thủy cố gắng nuốt xuống thức ăn trong miệng, lui hai bước, cung kính nói.

“Mẫu hoàng ! “ Tô Hàm Tiểu chỉ là một sùng sồ, ngay sau đó liền khôi phục bình tĩnh, không sợ trời bộ dáng, thuận tay vòng eo Mai Nhượng Thủy, đem hắn trong lòng mình ôm lấy.

Dù sao Thái nữ háo sắc, nữ hoàng cũng không phải không biết, nếu là nàng làm ra phản ứng kém nguyên Thái nữ quá xa, đó mới làm cho người ta sinh nghi.

“Hoàng nhi không cần đa lễ.” Quả nhiên, Nữ hoàng cũng không ngại nàng hành động, trực tiếp đi vào, thậm chí ngay cả một người hầu cũng không mang theo, toàn bộ ở lại bên ngoài.

Tô Hàm Tiểu vụng trộm nhíu nhíu mày, nhìn Nữ hoàng bộ dạng tựa hồ rất tức giận, chẳng lẽ lúc hôm nay lâm triều đã xảy ra chuyện gì?

“Đây chính là Hàn Tương chọn người hầu cho người? “ Nữ hoàng ngồi xuống, trên dưới đánh giá Mai Nhượng Thủy một phen.

“Đúng vậy a, không tệ đi ? “ Tô Hàm Tiểu hơi ngẩn ra mới phản ứng được Hàn Tương là Mai Quý Quân tên gọi, cười híp mắt, một mặt chế trụ Mai Nhượng Thủy giây giũa, ôm chặt hắn không thả.

“Hàn Tương chọn người, trăm dĩ nhiên là yên tâm.” Nữ hoàng gật đầu một cái, lòng mày buông lỏng một chút, nhưng mặt u ám vẫn không thôi.

“Mẫu hoàng mất hứng ? “ Tô Hàm Tiểu hỏi.

“Hoàng nhi tròn mười sáu đi ? “ Nữ hoàng không trả lời nàng lại đột nhiên hỏi một câu.

“Ách ... Đúng vậy” Tô Hàm Tiểu không khỏi buồn bực, mười sáu tuổi, vậy là chuyện gì rồi ? Nàng mười sáu tuổi, lúc giết người cũng không biết giết bao nhiêu, nhưng cổ thân thể này quả thực tháng sau mới qua mười sáu tuổi sinh nhật.

“Lấy Đại Ung hoàng tộc quy củ, mười sáu tuổi thành thân, liền muốn tuân theo.” Nữ hoàng nói

Tô Hàm Tiểu trên tay cứng đờ, Mai Nhượng Thủy lập tức không để lại dấu vết rút người ra, ngay sau đó ở Nữ hoàng không thấy góc độ hung hăng trừng nàng một cái.

“Hoàng nhi đây là quá mức cao hứng liền hóa ngây người ?” Nữ hoàng thấy nàng vẻ mặt, không khỏi nở nụ cười.

Ta còn lâu! Người mới ngu đấy! Tô Hàm Tiểu một hồi trong bụng oán thầm, nàng là không ngại cưới mỹ nhân, coi như khi bài biện cũng tốt, làm sao dưỡng mất đây. Dù sao thế giới này phụ lấy thể vì cương, nàng cao hứng như thế nào liền sẽ như thế đó. Nhưng là điều kiện tiên quyết là, cưới nếu là nàng xem phải thuận mắt mỹ nhân, nếu không thì không phải là dưỡng mất mà là đau mất.

“Mẫu hoàng là có đối tượng ?” Tô Hàm Tiểu trước thử dò xét nàng.

Vừa nghe lời này, nữ hoàng mới vừa có chút vui vẻ, sắc mặt lại âm u.

Lại là vì chi thành thân chuyện? Tô Hàm Tiểu nói thầm mấy câu, trong đầu chợt thoáng qua một cái ý nghĩ, có thể để cho nữ hoàng ở lâm triều tuyên chỉ nàng cưới người ta, sợ rằng. Cứ như vậy thành một nhà đi.

Quả nhiên, chỉ thấy nữ hoàng vỗ bàn một cái, bộ mặt tức giận nói: “Chính là Lam gia tướng môn, hấn còn dám nói, không lấy chồng để thành du côn nữ! Cờ nào buồn cười!”

Tô mím cười âm thầm liếc mắt, bữu môi.

Không hổ là uy quyền ngang ngửa hoàng đế, kính sợ nhân dân Thượng tướng quân, ngay cả nữ hoàng đều không để ở trong mắt, ngay trước văn võ bá quan trước mặt liền dám si nhục Thái nữ là “đích thực du côn nữ”, nhất định ép nàng phải cưới. Mặc dù cũng là sự thật không sai —— nhưng là, Lam Trần Yên hấn sẽ nghĩ như thế nào?

“Hoàng nhi, trăm để cho Lam Trần Yên thuê nhỏ vào cung cùng người bầu bạn, làm thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, thế nào . . . Ai da” Nữ hoàng nói tới đây, lại không nhìn được lắc đầu, công sức dạy dỗ bao lâu nay của nàng coi như công cốc.

Nhớ tới hôm qua Lam Trần Yên kia yên lặng lại có thâm ý khác ánh mắt, Tô Hàm Tiểu không khỏi nhẹ thở dài.

Bất luận chuyện nguyên lai như thế nào bắt đầu, nhưng hôm nay cũng đã kết thúc. Có lẽ thì ra là nguyên Thái nữ cùng Lam Trần Yên thật sự có tình ý lẫn nhau, nhưng là, đúng như trước kia ở trong sách nàng có thấy qua một câu nói: “Trên đời bi ai rất nhiều chuyện, không phải là không yêu, mà là. Ta đứng trước mặt người, người nhưng không biết ta yêu người.”

Có một số việc, bỏ qua chính là bỏ qua, không cách nào làm lại lần thứ hai.

Quay đầu nhìn Mai Nhược Thủy một cái, không ngoài dự liệu thu được một hã hê ánh mắt, bất giác nàng cười một tiếng.

Thôi, nếu muốn cưới nam nhân, thấy thế nào cũng đều là trước mắt Mai Nhược Thủy mới thích hợp !

“Hoàng nhi không cần lo lắng, trăm tất nhiên sẽ vì người lựa chọn người tốt.” Nữ hoàng hiển nhiên lắm nghĩ nàng là đang chán nản, liên tục không ngừng an ủi.

“Cái đó, mẫu hoàng.” Tô Hàm Tiểu rút cục vẫn phải quyết định, vì mình tranh một chút quyền lợi, “Thái nữ thành thân là đại sự, nhi thần có thể hay không tự mình lựa chọn?”

“Chính người chọn?” Nữ hoàng sững sốt.

“Mẫu hoàng, người xem, những thứ kia đều là đại gia khuê tú, cái nào cũng là không bao giờ bước chân khỏi cửa, lớn lên thế nào tròn đẹp cũng không biết, nếu là xấu xí thì làm sao bây giờ? Sẽ phải giữ quốc thể a!” Tô Hàm Tiểu mặt vô tội nói.

Nữ hoàng nghe vậy, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Có tư cách làm Thái nữ nữ phu quân, trong cung chân dung đều có người chuyên họa, cùng với thân thể kiểm tra, tuyệt đối không thể có thể có nửa phần tỳ vết nào, dĩ nhiên, giống như Lam gia người là ngoại lệ.

“Mẫu hoàng?” Tô Hàm Tiểu kêu một tiếng.

“Cũng được, theo ý người.” Nữ hoàng rút cục gật đầu một cái, “Năm đó Thiên Phụng Đại Đế phu quân cũng là tự nàng chọn lựa, chi tiết vị công tử kia Bất quá, không cho phép làm loạn!”

Nhớ tới nữ nhi xưa nay thói quen làm việc, nữ hoàng còn dặn dò một câu. Ngày thường qua loa một chút cũng thôi, nhưng chọn chồng, chuyện như vậy là bị sử quan chính thức ghi chép trong danh sách đi. Đại Ung sử quan bị Thiên Phụng Đại Đế di mệnh hôn nhóm, chỉ ghi chép đúng lịch sử, trừ mưu nghịch ở ngoài bất đắc dĩ thì bất kỳ tội danh gia hại, ngay cả nữ hoàng cũng không thể tránh được.

“Mẫu hoàng yên tâm, nhi thần nhất định thận trọng.” Tô Hàm Tiểu mím cười nói.

Nữ hoàng ngồi một lát nói chuyện phiếm đôi câu, liền đứng dậy rời đi.

Tô Hàm Tiểu tiến người, xoay người liền không khỏi vỗ đầu một cái, được rồi, hiện tại thực có nhiều chuyện rồi!

“Người rất vui vẻ?” Mai Nhược Thủy vừa dọn dẹp trên bàn bữa sáng vừa nói.

“Nhược Thủy.” Tô Hàm Tiểu ngăn ra, quay đầu lại nhìn chồng chọc hấn một lát, bỗng nhiên nói, “Người ghen?”

“. Còn lâu ta mới bị người cho ăn dấm!” Mai Nhược Thủy hung hăng liếc nàng một cái, tức giận nói, “Ta chỉ là nhắc nhở người, đương Thái nữ cũng không phải là ai cũng có thể khi dễ, nếu như người nghĩ muốn ngồi vững vàng vị trí này, liền mau mau lập bè phái đi!”

“Đồng minh . . . Có thể là ai a ?” Tô Hàm Tiểu lười biếng ghé nằm khể dựa, ánh mắt nhắm mơ màng chân trời mây trôi, không biết đang suy nghĩ gì.

“Thật ra thì. Lam Trần Yên thật rất thích hợp.” Mai Nhượng Thủy lại nói.

“Không nghe sao? Hấn đòi ta cự tuyệt.” Tô Hàm Tiểu nhún vai.

“Cự tuyệt là Lam Thượng tướng quân.” Mai Nhượng Thủy nhíu nhíu mày, hấn có thể lý giải một vài điều, nhưng là. Sợ rằng vị kia Thượng tướng quân cả đời chinh chiến vô phụ, không thể hiểu hài tử của mình tâm tư đây Chỉ mong không muốn ra cái gì loạn từ thôi.

“Cùng một dạng thôi.” Tô Hàm Tiểu tùy ý đòi đề tài. Cũng tốt, vốn là không muốn đem Lam Trần Yên kéo vào, nếu là hấn đáp ứng hôn sự, nàng mới nhưc đầu đây. Nghĩ tới, nàng liền thờ dài, quay đầu trở lại, lẳng lặng nhìn kia đang bận rộn bóng dáng.

“Nhìn ta làm gì?” Mai Nhượng Thủy dừng lại động tác, quay đầu nhìn chăm chăm nàng.

“Đang suy nghĩ, mẫu hoàng có thể hay không đáp ứng để cho ta chọn người?” Tô Hàm Tiểu cười tủm tỉm nói.

“Người. Người nằm mơ!” Mai Nhượng Thủy động tác chợt hơi chậm lại, trên mặt cư nhiên đỏ bừng, rống to một tiếng, cuống quýt quy ngoắt đầu không thềm nhìn nàng.

“Uy uy uy, người nói ta nằm mơ, ý là mẫu hoàng sẽ không đáp ứng ta chọn người, vậy thì người sẽ không đáp ứng gả cho ta?” Tô Hàm Tiểu hỏi.

“Hai người quả là cùng một dạng mà !” Mai Nhượng Thủy tức giận.

“Nhượng Thủy.” Tô Hàm Tiểu bộ dáng đáng thương nhìn hấn, “Ta vừa mới bị ép cưới nữa à. Người lại cự tuyệt ta lần thứ nhất, lòng ta sẽ rất đau đớn.”

Mai Nhượng Thủy im lặng. Thương tâm. Nàng có sao? Rõ ràng nàng chính là quá nhảm chán phải đùa bỡn hấn thật đã. Cái này. Đích thực du côn nữ !

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Nguyên đến tâm một người

Edit : Lạc Khinh Trần

Thái nữ muốn tự chọn chính quân, trong mấy ngày nay tin tức này liền như là mọc ra cánh, truyền khắp toàn bộ kinh thành, nghe được tin tức này mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu. Những người muốn thấy người sang bắt quàng làm họ tự nhiên là lòng tràn đầy vui mừng, mà những người không muốn đi tham gia dự tuyển thì... Dù sao cũng không có người thứ hai có can đảm giống như Lam Tác Anh , ở trong lúc lâm triều trực tiếp từ chối nữ hoàng cầu hôn.

Trong khoảng thời gian ngắn, việc kết hôn trong kinh thành diễn ra náo nhiệt phi thường. Một ít nam tử đủ tuổi trong nhà có đủ tư cách tham gia dự tuyển, nếu là không muốn gả cho ác bá công tử bột kia liền lập tức bắt đầu tìm kiếm đối tượng môn đăng hộ đối để gả. Trong mấy ngày này, người trong kinh thành đặt mua vật dụng cưới hỏi tấp nập làm cho các cửa hàng kiếm được không ít tiền lời, liền ngay cả tơ lụa màu đỏ cũng được các cửa hàng tăng giá lên gấp đôi.

Đối với sự náo nhiệt ở ngoài cung, Tô Hàm Tiểu một mực làm như không biết. Mỗi ngày thành thoi đùa giỡn Mai Nhượng Thủy, tình cờ bắt nạt một chút Thất Huyền nhàn nhạt chịu khó, tiếp theo là chạy đi trêu chọc Hàn Thư Mặc làm cho hấn lộ ra thần thái giương nanh múa vuốt, ngày tháng trôi qua thật là nhàn nhã a!

“Lời của ta nói, người đến tốt cùng là có nghe vào hay không!” Mai Nhượng Thủy đuổi theo sau lưng Tô Hàm Tiểu xuyên qua hoa viên, giận dỗi dỗi quát.

“Nghe được , không phải là đọc sách thôi sao, trở lại rồi đọc tiếp!” Tô Hàm Tiểu không nhin được trả lời một câu.

“Người ngày hôm qua, ngày hôm trước đều là nói như vậy!” Mai Nhượng Thủy không chút nào từ bỏ. Hấn là thị đọc, nói trắng ra chính là người bồi thái nữ đọc sách , nhưng là... Cái nữ nhân bất hảo không thể tả này, vừa thấy sách liền né tránh giống như thấy được vật gì bẩn thỉu vậy! Coi như ở tại trong thư phòng, cũng không có đảng hoàng mà đọc sách, một lúc thì nói chuyện ngoài lề của sách, một lúc lại cầm cục than vẽ bậy lên giấy, hơn nữa thích nhất vẽ các loại sắc thái của hấn!

Nữ nhân này... Đầu là yêu thích hấn bị tức giận làm cho biến sắc, những bức họa kia, ban đầu vẽ miệng hấn mọc thêm hai cái ngà voi thì cũng thôi đi, những bức họa sau thì... Ngáp, móc lỗ tai, nổi giận, gào khóc, mặt đỏ ngượng ngùng... Hấn cũng không biết chính mình lúc nào thì biểu hình ra mấy loại vẻ mặt bất nhã như vậy.

“Đó là ngày hôm qua, ngày hôm trước, ngày hôm nay ta còn chưa có nói qua.” Tô Hàm Tiểu vô tình vung vung tay.

Đọc sách? Đương nhiên là muốn xem. Có điều một cái ác bá công tử bột, đột nhiên liền biến thành học sinh tốt, như vậy không phải làm cho người khác chú ý sao? Ngược lại nàng buổi tối như thế nào cũng không ngủ sớm được, vừa vặn nằm ở trên giường đọc sách, sáng ngày thứ hai tiếp tục theo thói quen ngủ nướng.

Trước đây thái nữ nghĩ như thế nào nàng không biết, thế nhưng bây giờ ở trong lòng nàng biết rất rõ ràng tình hình của mình.

Nhìn như cao cao tại thượng không thể lay động, trên thực tế, nàng chính là đang diễn xiếc ở trên vách núi, không để ý liền bị tan xương nát thịt. Có bao nhiêu người nhìn chằm chằm cái ghế này của nàng, thái nữ... Hừ hừ, kỳ thực chỉ là một cái bìa ngấm sáng lấp lánh mà thôi. Là một người sát thủ, Tô Hàm Tiểu rất không thích loại ở ngoài sáng này, chỉ có thể ở trạng thái bị động.

Có điều sức mạnh bây giờ của nàng không đủ, cũng không phải là thời cơ tốt để trở mình, cần phải ẩn nhẫn một thời gian.

Theo nàng quan sát, nữ hoàng thương yêu xác thực xuất phát từ trong lòng, chỉ tiếc nàng quá mức nhân hậu, chỉ sợ là không đầu lại cái Phượng hậu khẩu Phật tâm xà kia. Mà Mai quý quân... Nàng có chút nhìn không thấu người này, nhưng ít ra hẳn sẽ không thương tổn đến nàng.

“Thái nữ điện hạ!” Mai Nhục Thủy rốt cục không nhịn được triển khai khinh công, một cái nhảy vọt lên xẹt qua đầu nàng, ngăn cản đường đi.

“Còn có chuyện gì?” Tô Hàm Tiểu một mặt vô tội nhìn hắn.

Mai Nhục Thủy chỉ cảm thấy một hơi nghẹn ở cổ họng, không thể thở ra cũng không nuốt xuống được, tích tụ lại trên gương mặt lại không có các nào phát tiết ra được.

“Điện hạ...” Đang lúc này, Thất Huyền vội vã chạy tới, nhưng vừa mới nói được hai chữ, liền chú ý tới bầu không khí giữa bọn họ rất quái dị, mấy chữ sau nhất thời nuốt trở vào.

“Chuyện gì?” Tô Hàm Tiểu quay đầu nói.

“Điện hạ, Lam công tử đến rồi, đang chờ điện hạ ở thư phòng.” Thất Huyền thở phào nhẹ nhõm, nói ra một hơi cho xong.

Lam Trầm Yên? Tô Hàm Tiểu từng sốt một chút mới nhớ tới, Lam Trầm Yên là thanh mai trúc mã của nàng, nữ hoàng luôn luôn hi vọng tác hợp việc hôn nhân cho bọn họ, cho nên xưa nay đều chấp thuận Lam Trầm Yên tự do ra vào hoàng cung. Có điều... Mấy ngày trước đây Lam Tắc Anh mới từ chối nữ hoàng cầu hôn, vào lúc này cư nhiên sẽ đồng ý thì từ mình thương yêu tiến cung sao?

“Điện hạ là có gặp hay không?” Thất Huyền do dự liếc mắt nhìn Mai Nhục Thủy bên cạnh vẻ mặt không cao hứng hỏi.

“Gặp, làm sao không gặp?” Tô Hàm Tiểu khiêu mi, có chuyện gì vẫn là trước tiên nói cho rõ ràng, coi như hôm nay không gặp, lấy cá tính cũng Lam Trầm Yên nếu như nhất định phải gặp nàng, chính là ngày ngày tới cửa làm phiền nàng cũng không cảm thấy kỳ quái.

“A, Nhục Thủy, Vậy... Ngày hôm nay cứ như vậy đi nha!” Tô Hàm Tiểu quay đầu lại ném cho hắn một câu, không chờ Mai Nhục Thủy trả lời, liền đi về phía thư phòng.

Mai Nhục Thủy chỉ có thể thở dài, làm thị đọc cho vị thái nữ này.. Quả nhiên không phải dễ dàng. Đối với nàng mà nói, mỹ nhân cùng sách... Bên nào nặng bên nào nhẹ căn bản không phải biết rồi sao...

Tô Hàm Tiểu đẩy cửa thư phòng ra liền nhìn thấy Lam Trầm Yên ngồi trên một cái bàn nhỏ đang uống trà. Mấy ngày không gặp, gương mặt tuấn mỹ kia tựa hồ có chút gầy đi, mà giờ khắc này nhìn hắn lạnh lùng giống như mùa đông có thể kêu gọi băng tuyết đến. (câu này trong bản cv ta nghĩ muốn nói ồ ồ chỉ có thể nghĩ ra được câu này)

“Trầm Yên?” Tô Hàm Tiểu thoải mái đi vào, ở trước thư án ngồi xuống, ánh mắt rơi xuống trên mặt bàn thì lập tức ngừng ra.

Chỉ thấy đây bàn đều là tranh vẽ, tất cả đều là trong mấy ngày nay nàng vì giết thời gian, tiện thể trêu chọc Mai Nhục Thủy mà vẽ ra, đều chỉ là vài nét vẽ, nhưng bởi vì đặc tính của than vẽ, thần thái của nhân vật được biểu hiện cực kỳ sống động, dù loại vẽ mặt, tuy rằng bất nhã, nhưng mà dạng đồ tư mật này nhìn vào càng lộ ra người trong bức họa cùng họa sĩ trong lúc đó quan hệ là cỡ nào thân mật.

“Thái nữ điện hạ đúng là thật hăng hái a.” Lam Trầm Yên lạnh lùng nói.

“Chỉ là tiện tay vẽ bậy mà thôi.” Tô Hàm Tiểu dừng một chút, đem tất cả bức họa thu thập lại, đặt ở dưới một quyển sách.

“Điện hạ là muốn tuyển Mai công tử làm chính quân sao?” Lam Trầm Yên nói.

Tô Hàm Tiểu bắt gặp nhú nhú mày, không nghĩ tới Lam Trầm Yên dĩ nhiên sẽ hỏi trực tiếp như vậy, làm cho nàng không biết phải trả lời như thế nào mới tốt.

Nếu là có thể, dù sao cũng phải chọn liền tuyển Mai Nhục Thủy cũng không kém. Chỉ là Mai Nhục Thủy cũng không phải con cháu đích tôn của Mai gia, nếu làm chính quân, về mặt thân phận của hắn không phải chỉ kém một chút mà thôi. Vào lúc này không cần thiết vì chuyện như vậy mà gây phiền

toái, ngược lại bất kể là ai, đem người cưới vào cũng chỉ tốn thêm một chỗ ở của Đông cung mà thôi, còn về hạnh phúc... Sinh ở nhà công hầu, quý tộc nhà giàu còn muốn vọng tưởng cái loại hạnh phúc mật mờ kia sao?

“Tô Hàm Tiểu!” Thấy nàng không nói lời nào, Lam Trầm Yên đột nhiên đứng lên, cách một Trương Thư án đối diện cùng nàng.

Nhìn ánh mắt tràn ngập lửa giận của hắn, Tô Hàm Tiểu không biết tại sao lại cảm thấy có chút hốt hoảng.

“Tô Hàm Tiểu...Cung điền bảy ngày sau, ta sẽ đến.” Lam Trầm Yên từng câu từng chữ nhìn chăm chăm nàng nói ra.

Tô Hàm Tiểu trong lòng cả kinh, nàng biết cái tròng cung điền kia là nữ hoàng vì nàng tuyển chính quân mà chuẩn bị, do Phụng hậu làm chủ, nam tử chưa gả có thân phận tài mạo thích hợp đủ độ tuổi đều được tham gia. Nhưng mà hôn sự với Lam Trầm Yên đã bị Lam Tắc Anh từ chối như vậy hắn không nên xuất hiện mới đúng.

“Bệ hạ đã đáp ứng rồi.” Lam Trầm Yên nói ra nghi hoặc trong lòng nàng.

Tô Hàm Tiểu chỉ có thể cười khổ, nữ hoàng đương nhiên là sẽ đồng ý, nàng còn ước gì Lam Trầm Yên sẽ tự động hiến thân nữa là đằng khác!

“Quyết định như vậy đi.” Lam Trầm Yên nói xong, không nhìn nàng một cái, xoay người rời đi, tay áo mang theo phong thanh nặng nề đóng sầm cửa thư phòng lại, từ đầu tới đuôi đều không cho Tô Hàm Tiểu mở miệng nói câu nào.

Tô Hàm Tiểu đỡ cái trán ai thán một tiếng.

Nên làm gì đây? Nàng không tin Lam Trầm Yên hôm nay tới nơi này chỉ để nói với nàng là hắn muốn tham gia buổi tuyển chọn này mà thôi. Hành động này rõ ràng chính là ý tứ “Ngoại trừ ta, người ai cũng đừng nghĩ tuyển”!

Không thể phủ nhận, đối với hành động dứt khoát như vậy, là một nam tử dám yêu dám hận nàng rất là thương thức. Nhưng mà, chính là bởi vì thương thức, nếu như tương lai vì là duyên cớ của mình mà để hắn thống khổ, nàng cũng sẽ rất áy náy.

Lòng người chung quy là làm bằng thịt cũng sẽ đau.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phụng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Mỹ nhân khuynh thành

Editor: Mị Nguyệt

Ban đêm kinh thành vẫn là đèn đuốc sáng trưng, tiếng người trên đỉnh thu phí uyển chuyển một tòa Bát Dạ Thành.

Tô Hàm Tiểu bỏ qua một bên Mai Nhược Thủy, chỉ dẫn theo hai thị vệ liền từ cửa hồng thành lặng lẽ trốn khỏi hoàng cung. Dù sao nàng lúc này muốn đi đâu cũng không dễ dàng mang theo một nam nhân.

Chợ đêm thương nhân tấp nập, tiếng rao hàng không dứt, trong tứ lâu cũng náo nhiệt quá mức. Đã từng có người nói, nếu muốn xem một thành thị giàu có tài nghệ, chỉ cần nhìn thành phố này về đêm là đủ. Như vậy xem ra, ở Đại Ung nữ hoàng thống trị, quốc gia này là rất hưng thịnh.

Tô Hàm Tiểu phe phẩy cây quạt, một thân công tử nhà giàu ăn mặc, dân chúng chung quanh hiển nhiên cũng nhận ra được nàng, ríu rít nhường đường, nàng cũng không thấy phải lúng túng, dù sao cũng không thích chen lấn một thân mồ hôi, không cần la lớn đã có người mở đường cũng không tốt sao.

“Điện hạ ngày hôm nay muốn đi chỗ nào vui đùa một chút? Lục Y quán còn là Sở Hồng lâu?” Thị vệ Giáp tro mặt ra đưng lên tới hỏi.

“Điện hạ đã bình phục, mấy ngày nay không có giá lâm Yêm Nguyệt son trang rồi, chỗ các công tử chắc cũng đều trông mòn con mắt rồi!” Thị vệ Ất không cam lòng yếu thế nói.

Trông mòn con mắt? Tô Hàm Tiểu không nhịn được liếc mắt, không ngày ngày nguyên rửa nàng chết sớm cũng không tệ rồi, ước gì cả đời đừng nữa nhìn thấy đây chứ!

“Điện hạ, hôm qua thanh lâu có người mới, trở mã phải cái đó Thủy Linh, tối nay muốn lên đài hiến nghệ, không bằng. Đi xem một chút?” Thị vệ Giáp vội vàng tiếp giục giây.

“Lục Y quán sao. Vậy thì đi xem một chút đi, nếu là không tốt, bổn điện hạ đánh nguoi miệng!” Tô mỉm cười “Pằng” một cái khép lại cán quạt, ở nàng trên đầu hắn gõ một cái.

“Thuộc hạ làm sao dám lừa điện hạ đây.” Thị vệ Giáp bị gõ phải mắt nỏ đom đóm, nhưng vẫn là không thể không cười theo.

Còn rất có thể nhện ! Tô Hàm Tiểu bĩu môi. Nàng động tác mới vừa rồi nhìn qua tựa như đập rất nhẹ, trên thực tế đã dùng tới ám kinh, không thua gì một người trưởng thành dùng hết toàn thân khí lực đập xuống kết quả. Dù sao trước kia Thái nữ làm loạn hai người bọn họ đều có phần, mà tội tệ nhất đúng là khiến nàng biến thành cô nương hư hỏng —— không đánh còn thể nào nữa!

Thị vệ Ất nhìn không ra trong đó mờ ám, còn tưởng rằng là thị vệ Giáp lấy được chủ tử hoan tâm, ghen tỵ trừng mắt nhìn đồng bạn một cái.

Thị vệ Giáp lại là có khổ nói không ra, bị nàng trừng, trái tim lửa lớn hơn, lập tức hung tợn trừng trở về.

“Lo lắng làm gì!” Tô Hàm Tiểu vừa đi, vừa quay đầu lại kêu một tiếng, coi như là không thấy giữa bọn họ sóng ngầm.

“Phải Điện hạ cẩn thận!”

“

!”

Thị vệ còn chưa kịp nói xong, Tô Hàm Tiểu cũng cảm giác được tựa hồ đụng phải người nào, chớp mũi mơ hồ thổi qua một luồng hương không biết tên mùi thơm ngát, sau đó liền nghe đến “A” một tiếng thờ nhẹ.

Theo bản năng, nàng lui về phía sau nửa bước, đứng vững chân sau, thuận tay liền đỡ người bị nàng đụng vào.

“Cám ơn.” Bên tai nghe được là một trong suốt thanh âm, ở nơi này phù hoa thành thị, uyển chuyển như một tia linh tuyến.

Tô Hàm Tiểu ngây người, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy đang bị mình nửa ôm ở trong ngực chính là một người tuổi còn trẻ nam tử, trên mặt có khăn không thấy rõ mặt mũi. Đôi mắt nâu tựa hồ ma lực đem người khác hấp dẫn.

“Hoa lạ ~” Thả hán xuống, vốn là đứng ở xung quanh, dân chúng cũng tản ra thật xa.

Tô Hàm Tiểu chỉ có thể ở trong lòng than thở, quả nhiên Thái nữ háo sắc thành tính, nàng làm thế nào bỏ cũng không hết ô danh rồi, bắt quá. Vừa nghĩ tới, nàng xem hướng nam tử kia ánh mắt cũng từ từ sắc bén. Mặc dù lớn trên đường người rất nhiều, nàng cũng đúng là phân tâm rồi, nhưng là, lấy nàng Hắc băng đệ nhất sát thủ, tính cảnh giác cùng thân thể là phản ứng tự nhiên, sẽ không tùy tiện đụng người. Trước đó, nàng rõ ràng không hề có cảm giác được bất luận kẻ nào đến gần.

Buông tay ra, nàng gạt đầu một cái, liền muốn vòng qua hắn tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như là cố ý, như vậy. Không để ý tới người thì phải làm thế nào đây!

“Này, người là không mờ to mắt ? Lại dám đụng Thái nữ điện hạ, phải tội gì đây !” Không ngờ, kia hai thị vệ lại phong phong hỏa hỏa xông lên, mở miệng liền ra dáng kiêu cách nhà quan.

Tô Hàm Tiểu hiện tại chỉ muốn dùng mới vừa rồi gấp mười lần khí lực nữa gõ một cái vào kia thị vệ đầu. Bắt quá, nàng cũng không tiện quá cố ý rồi, liền dứt khoát đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, cũng tò mò nam tử kia sẽ như thế nào trả lời. Dù sao, có thể đụng vào nàng còn lãnh tình như vậy người, thật là rất hiếm nha.

“Xin lỗi, tại hạ hai mắt bất tiện, nếu có chỗ đắc tội, kính xin thứ tội.” Nam tử lạnh lạnh nói.

Tô Hàm Tiểu nghe vậy, không khỏi ngẩn ngơ. Xinh đẹp như vậy, một đôi mắt, lại là. Không nhìn thấy ?

“Nguyên lai là người mù, cũng không biết mặt như thế nào đây?” Thị vệ Giáp cười đùa, đưa tay chém bức màn che mặt của hắn.

Nam tử hơi khẽ cau mày, lui một bước, nhưng tựa hồ cuối cùng tránh không khỏi một tập qua võ người sáng suốt, nhất thời lựa mòng dăng đặc bay xuống.

Trong nháy mắt, trên đường dài tiếng người đều an tĩnh lực lượng không ít, mọi ánh mắt đều tập trung vào đây.

Tô Hàm Tiểu chỉ cảm thấy đáy lòng tựa hồ có cái gì đó nhẹ nhàng rung một cái. Đi tới nơi này cái thế giới, đã gặp đẹp mắt nam nhân thật không ít, nhất là Lam Trần Yên cùng Mai Nhược Thủy, cơ hồ đã là nhân gian cực hạn. Nhưng là trước mắt cái này. Giống như sáng sớm lá sen thượng, một giọt trong suốt sương mai, thuần túy phải bắt nhiễm một tia bụi bặm, nhưng cũng không chân thực, phảng phất tựa hồ vừa chạm vào sẽ biến mất.

“Đi!” Nàng rất nhanh trở về thần trí, cũng không quay đầu lại rồi đi, vừa nói, “Bỏ điện hạ đối với tàn chương nhân sĩ không có hứng thú, vội vàng đi gặp mỹ nhân mới phải nghiêm chỉnh!”

“Ai? Điện hạ!” Hai thị vệ hai mắt nhìn nhau một hồi, vội đuổi theo nàng.

Người xem náo nhiệt cũng không còn nghĩ đến vốn là phải là Thái nữ cướp người hí mã giống như này tấm màn rơi xuống, rồi rút tẩn đi, đang lúc này, trong đám người lao ra một mười một mười hai tuổi tiểu đồng, gấp rút hô: “Công tử, không có sao chứ! Thật xin lỗi, ta lại lạc đường!”

“Không có sao.” Nam từ lắc đầu một cái, chính xác nhặt lên trên đất trước mặt khăn che, lại lần nữa che tại trên mặt, không chút nào giống người mù.

“Công tử, mới vừa rồi đi tới đúng là Thái nữ đi?” Tiểu đồng vây quanh hắn, một mặt nói, “Ta nhưng nghe nói, cái đó Thái nữ.”

“Tốt lắm, người so với ta nhiều hơn một đôi mắt, mình hảo hảo sử dụng, đừng cứ mãi dựa vào lỗ tai!” Nam từ nhàn nhạt cắt đứt lời của hắn, xoay người nói, “Đi thôi, cần phải trở về.”

“Công tử!” Tiểu đồng giậm chân một cái, đuổi theo.

Nam từ trấn an sờ sờ đầu của hắn, khẽ mỉm cười.

Ánh mắt của hắn không nhìn thấy, cho nên, hắn nhìn người đều dùng tâm. Nữ nhân kia, đỡ hắn thời điểm, hoàn toàn là theo bản năng phản ứng, nhưng là lại không có bất kỳ vượt khuôn cử động, không mang theo chút nào khinh bạc. Mà rồi đi lúc cái kia ném lại một câu “Tàn chương nhân sĩ”, mặc dù là không dễ nghe, bất quá ngẫm kĩ lại, cũng không phải là ra lệnh thị vệ không muốn tìm hắn phiền toái sao ?

Có lẽ. Thái nữ Tô Hàm Tiểu, cũng không phải là như lời đồn đãi cái kia loại đây.

Bên kia ——

“A!” Thị vệ Giáp đột nhiên kêu to một tiếng.

“Làm gì?” Tô Hàm Tiểu không nhịn được nói.

“Điện hạ, ta nhớ ra rồi!” Thị vệ Giáp vỗ đùi, hưng phấn nói, “Điện hạ, cái đó che mặt nam nhân, chính là lâu xanh mới tới mỹ nhân, một tay tài đánh đàn xuất thần nhập hóa!”

“Vậy sao ?” Tô Hàm Tiểu vốn là muốn gõ đầu nàng một cái.

Nhạc công? Tiểu quan?

Lạnh lùng cười một tiếng, nàng không khỏi đối với lần này càng thêm mấy phần hăng hái.

Nam nhân kia, cũng không phải lưu lạc phong trần người, bất luận Lục Y quán còn là Sở Hồng lâu, đều là nơi nguyên Thái nữ hay tới, nếu nghĩ như vậy đến gần nàng, như vậy. Như hắn mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Bỏ điện hạ vui lòng!

Nói đến sắc dụ muốn thế nào dụ mới vừa đúng, nếu như là nữ nhân, Tô Hàm Tiểu còn hiểu một chút, dù sao lấy trước vì đến gần một chút ám sát mục tiêu, cũng đã làm mấy lần, nhưng nếu là đổi thành nam nhân. Chỉ cần vừa nghĩ, nàng liền cả người tóc gáy dựng đứng.

Vậy mà, Lục Y trong quán mới tới mỹ nhân lại đem “sắc dụ” kỹ xảo phát huy đến cực hạn.

Trên thực tế hắn cũng không làm gì, chẳng qua là ở Lục Y quán đánh đàn mà thôi. Chẳng những đeo khăn che mặt, mà còn ở lầu hai cầm trước buồng bức rèm che lùa, chỉ làm cho đầy phòng tân khách thấy một朦胧 lung bóng dáng. Đàn một bài hát, sau đó rồi đi không nói một câu nói, không tiếp một người. Bất quá trong một đêm, cơ hồ cả kinh thành khách nhân cũng biết Lục Y quán thần bí mỹ nhân.

Tô Hàm Tiểu ngồi ở cầm các đối diện mặt trong phòng kế, nhằm chán ngáp, vừa trong lòng oán thầm không dứt. Cô nhân nói, thế không bằng thiếp, thiếp không bằng tỷ, tỷ không bằng trộm, trộm được là không như trộm không được, có lòng rảnh rồi tới đạo kỹ viện nam nhân từng cái một chính là bị coi thường, càng không bỏ rơi bọn họ mới càng có lực hút. Hôm nay đối đến nữ tôn thế giới, lòng hiếu kỳ của nữ nhân so với nam nhân lớn hơn gấp mấy lần!

Mất thấy thời gian sớm hơn, nhưng cả quán trong các đã chật cứng, cũng không có thiếu muộn, tình nguyện đứng cũng muốn một linh tiên âm.

“Bang !” Căn phòng cách vách không biết đang làm gì, đột nhiên phát ra khổng lồ tiếng vang, tám ngăn cũng một hồi đung đưa, sau đó là một nữ tử càn rỡ tiếng cười lớn.

Tô Hàm Tiểu nhú nhú mày, đang muốn nói gì, đột nhiên, trong đại sảnh tất cả ngon đèn dầu lập tức dập tắt.

“Điện hạ cẩn thận!” Thị vệ Ất cuống quýt rút đao, ngăn ở trước mặt.

“Cút ngay!” Tô Hàm Tiểu không vui khạc ra hai chữ, lại không khỏi buồn bực. Trước Thái nữ làm sao sẽ dùng đàn độn như vậy thị vệ? Khó trách có thể giành người nam nhân khiến mình hao tổn tâm tư, chẳng lẽ là bởi vì các nàng sống phóng túng công phu sao ?

Quả nhiên, sau một khắc, đối diện cảm trong các sáng lên một chiếc cô đèn, lò mờ, soi sáng ra một duyên dáng hình mặt bên.

Thị vệ Ất ngưng ngừng thu đao lui về phía sau, lại nhận của đồng bạn cười nhạo ánh mắt.

Một luồng tiếng đàn vang lên, đứt đoạn mấy tiếng không rõ khúc điệu, du dương mờ mờ, lại giống như âm thanh nơi cửu thiên rơi vào phạm trần, làm cho người ta say mê.

Trong hành lang đầy áp cả người, nhưng lại không dám phát ra một tiếng, phía sau bức rèm che là bóng dáng tư thái ưu nhã, cách màn che mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ lắm, lại càng thêm làm lòng người nhột khó chịu.

“A.” Tô Hàm Tiểu nhàm chán ngáp.

Đàn này bắn ra thật tốt hay không nàng không biết, trước kia giết người không ghê tay, căn bản không có lấy những thứ này phong hoa tuyết nguyệt ý định, tối đa cũng biết sử dụng đàn điện tử bắn ra mấy tiếng . . . , ngược lại còn vậy, nàng đã từng chơi qua. Mà thì ra là Thái nữ cũng coi như không phải là người ngu ngốc, đối với cô cảm như vậy tao nhã nghệ thuật, đồng dạng là thất khiếu thông lục khiếu.

Lúc này đến phiên thị vệ Ất bắt đầu nhìn có chút há hê, dùng ánh mắt hướng về phía đồng bạn ý bảo: như thế nào, Thái nữ điện hạ không hài lòng đi!

Thị vệ Giáp hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, nghiêng đầu, con ngươi đảo không ngừng.

Đang ở Tô Hàm Tiểu nhàm chán trong khi chờ đợi, cuối cùng vài tiếng đàn ở trong gió vòng mấy vòng, tiêu tán mất tích.

Trong nháy mắt, trong hành lang tĩnh phải châm roi có thể nghe, một lúc lâu, mới phát ra một hồi tiếng bàn luận xôn xao.

Phía sau bức rèm che người theo thường lệ, một khúc sau khi kết thúc liền ôm cảm đứng dậy, tuyệt không dừng lại chốc lát.

“Mau tránh ra!” Đang lúc này, nơi cửa đột nhiên hỗn loạn, đến gần một chút khách nhân đều bị xông vào gia đình ăn mặc tráng kiện, nữ nhân xua đuổi ra.

“Rốt cục cũng có chút náo nhiệt!” Tô Hàm Tiểu cười híp mắt nhìn lầu dưới cảnh. Vốn là bọn ta muốn mình ra mặt nháo sự, hiện tại có một miễn phí giúp một tay, xem cuộc vui so với đài diễn trò thoải mái hơn nhiều.

“Ồ, đây không phải là Dung Nhan tiểu thư sao? Ngài không phải là hay chú ý Sở Hồng lâu nha, hôm nay thế nào có rảnh rỗi tới Lục Y quán ngồi một chút?” Một người mặc ngũ thải hoa phục trung niên nam tử cười nịnh nọt nghênh đón.

“Nghe nói trong lầu tới tuyệt đại giai nhân, còn một tay đánh đàn rất hay, quả nhiên không sai. Thế nào, Tần lâu quán chủ không hoan nghênh?” Một đám gia đình phía sau đi tới. Ách. Có thể nói đó là người sao? Bởi vì có thể thấy chỉ là một quả cầu viên. Ông trời a, tại sao có thể có người có thể mập phải như vậy a.

Tô Hàm Tiểu một ngụm trà thiếu chút nữa không sắc. Trong trí nhớ, Dung Nhan tựa hồ là Quý Quân ca ca nữ nhi, Mục vương biểu muội, đích thực hoàng thân quốc thích, chẳng qua là. Bộ dáng kia cũng bây giờ rất xấu xí đi. Nhưng gọi “Dung Nhan” như vậy xinh đẹp tên!

“Tiểu thư tin tức thật đúng là linh thông đây.” Tần lâu chủ cười đến càng sáng lạn hơn, một mặt ngẩng đầu lên nói, “Thanh Quân, xuống ra mắt tiểu thư!”

Lầu hai phía sau bức rèm che một hồi trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Tần quán chủ, tại hạ nói qua, chỉ tấu một khúc, không tiếp khách.”

Lời này vừa nói ra, trong hành lang lập tức một mảnh xôn xao.

Nghe được cái đó như thanh tuyền một loại thanh âm, Tô Hàm Tiểu nhếch môi.

Quả nhiên là hần!

“To gan!” Dung Nhan trên mặt đắc ý vẻ mặt một cái chớp mắt thành cứng đờ, giữa hai lông mày dâng lên một tia dữ tợn, đây Tần lâu chủ ra, liền hướng lầu hai phóng tới.

“Ai, tiểu thư!” Tần lâu về mặt đau khổ, vội vàng đuổi theo.

“Cút ngay!” Mấy tên gia đình thô lỗ đẩy hần ra, trong đại sảnh nhất thời hỗn loạn.

Tô Hàm Tiểu chậm rãi uống cạn nước trà trong chén, thuận tay ném một cái ——

“Bang!” Cái ly vô tư nện ở Dung Nhan trên đầu, vỡ thành mấy miếng.

“Ái!” Dung Nhan một tiếng hét thảm, che một cái túi lớn lên trán, chột xoay người, hét lớn, “Người nào? Người nào to gan như vậy dám đập bổn tiểu thư!”

“Bổn điện hạ cao hứng đập vào chơi, người có ý kiến sao?” Tô Hàm Tiểu khinh bạc ngồi ở lầu hai tay vịn lan can, lớn tiếng nói.

“Người người người. Thái nữ điện hạ!” Dung Nhan đang muốn tức miệng mắng to, thấy rõ người nói chuyện, vội vàng nuốt xuống miệng đầy thô tục.

Vốn là đám người vây xem lập tức sùng sốt, kinh thành ác bá Nhất Hào chống lại Nhị Hào người hầu. Lúc này có thể có ngang nhiên nhìn a!

“Ta thế nào?” Tô Hàm Tiểu nhướn lông mày, đưa mắt nhìn xuống, uy thế ngùn ngụt.

“Ta. A, tham kiến Thái nữ.”

“

!”

“A ~”

“Xin lỗi, ta trượt tay.” Tô Hàm Tiểu hời hợt nói.

Dung Nhan ôm đầu giận mà không dám nói gì, rốt cuộc là thế nào” trượt tay”, mới có thể đem trên bàn bình trà “trượt” đến trên đầu nàng?

Mặc dù bình thời hai người đều là trong kinh thành không chuyện ác nào không làm, nhưng là thấy tình huống như thế, còn là đưa tới một hồi cười trộm.

“Điện hạ, ngài ngày hôm nay là?” Dung Nhan cẩn thận hỏi một câu.

“Bổn điện hạ coi trọng người, người cũng dám động sao?” Tô Hàm Tiểu ở tay vịn lan can khẽ chống, trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống.

“Thái nữ điện hạ!” Hai thị vệ dọa cho sợ đến sợ đến vỡ mật, vội vàng nhào tới lan can bên, thấy nàng không có sao, lúc này mới yên tâm, bắt quá các nàng cũng không trực tiếp nhảy xuống can đảm, liếc mắt một cái, lúc này ngược lại rất ăn ý một lao xuống lầu, từ cửa sau chạy ra ngoài kêu viện binh.

“Không biết mỹ nhân này là điện hạ coi trọng, thất lễ thất lễ.” Dung Nhan vội vàng bồi lễ, một mặt thăm mắng mình xui xẻo, sớm biết Thái nữ ở chỗ này, thế nào cũng nên kéo Mục vương đến mới đúng.

Tô Hàm Tiểu từ trên xuống dưới nhìn nàng một lát, tiện tay nắm lên bên cạnh cái bàn một ly trà, không có chút nào báo trước một ném ——

“

!” Lần thứ ba rốt cục đầu không chịu đựng được bắt đầu chảy máu.

“Điện hạ! Ta là đắc tội ngài gì?” Dung Nhan nhịn đau nói.

“Không, chẳng qua là.” Tô Hàm Tiểu nói, “Bổn điện hạ thấy vui!”

“Người!” Dung Nhan cơ hồ muốn nổi đóa, cả quên mất trước mắt người này là Thái nữ.

Tô Hàm Tiểu mặt lạnh rơi trên mặt nàng về mặt biến hóa, hôm nay nàng chính là tới gây chuyện, kinh thành hai đại thanh lâu, Sớ Hồng lâu, mọi người đều biết, mà Lục Y quán có thể cùng chỉ địa vị ngang nhau không rơi xuống hạ phong, tuyệt đối không đơn giản! Giờ phút này, nàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ thế lực nào xuất hiện ở kinh thành!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 18: Đánh người và cướp người

Editor: Mị Nguyệt

Tô Hàm Tiểu căn bản không để ý tới giận sôi lên Dung Nhan, trực tiếp từ bên người nàng đi qua, thẳng lên lầu hai.

Một chiếc cô đèn sáng tắt không chừng, tay áo phát gió khẽ lay động rèm cửa, càn lộ về phía sau rèm người khiến người khác tò mò.

“Để bốn điện hạ xem một chút, là dạng gì mỹ nhân, đáng vẽ cũng không tồi nha !” Tô Hàm Tiểu vừa nói, một tay vén lên rèm, hạt châu lẫn nhau va chạm, phát ra một hồi âm thanh chất chứa.

“Tham kiến Thái nữ điện hạ.” Ôm cổ cầm bạch y nam tử cũng không kinh hoảng, bình tĩnh quỳ xuống.

“Không cần!” Tô Hàm Tiểu không nhận được cắt đứt lời của hắn, thuận tay đỡ hắn.

“Đa tạ điện hạ.” Bạch y nam tử lẳng lặng đứng thẳng người, đem cổ cầm đặt trên bàn.

“Tên của ngươi?” Tô Hàm Tiểu nhướn lông mày.

“Bách Lý Thanh.” Bạch y nam tử đáp.

Bách Lý. Hiếm thấy dòng họ. Tô Hàm Tiểu nhú nhú mày, lại nhìn hướng kia màu nâu nhạt con người, bắt giác tiếc hận.

“Oanh ~” đang lúc này, một đội hung thần ác sát – Ngự Lâm quân xông vào, cầm đầu tướng lĩnh chính là từng ở trên đường bị Tô Hàm Tiểu đùa bỡn một bữa Lâm Không, nhất thời, Lục Y quán náo loạn.

“Điện hạ ở nơi nào? Là ai dám vây khốn Thái nữ điện hạ? Không được tạo phản!” Lâm Không vừa tiến đến liền lớn tiếng kêu.

Tô Hàm Tiểu ngây người, lại thấy cái đó ở sau Ngự Lâm quân ngo ngoe quanh thị vệ Át, không khỏi bật cười, xem ra hai người này vẫn có ưu điểm, ít nhất rất biết xem xét tình thế.

“Điện hạ đây là?” Bách Lý Thanh nghi ngờ hỏi.

“Mỹ nhân không cần phải lo lắng, bọn họ sẽ không thương tổn ngươi.” Tô Hàm Tiểu mang cười tà, thuận tay vòng bên eo của hắn.

Bỗng nhiên, một cổ nhân nhạt mùi thơm xuyên vào tim gan, cũng không phải nàng chỗ nghe thấy được trôi qua bất kỳ hương liệu mùi vị, lạnh lùng, phẳng phát một loại cảm giác thoải mái .

“Xin điện hạ không nên làm khó Tần quán chủ.” Bách Lý Thanh thấp giọng nói.

“Bỏn điện hạ tự sẽ không làm khó hắn, bất quá. Ngược lại muốn mời mỹ nhân trở về phủ, vì bỏn điện hạ khảy một bản nhạc ?” Tô Hàm Tiểu tiến tới hắn bên tai thấp giọng một câu.

Trong ngực thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, ngay sau đó, vì hơi nóng thổi tới lỗ tai, cái khăn che mặt ở ngoài trắng nõn da thịt cũng rõ một tầng ửng hồng, thanh âm cũng có chút run rẩy: “Thảo dân. Tuân lệnh.”

“Vậy thì đi thôi.” Tô Hàm Tiểu chợt đưa tay sao ở đầu gối của hắn khom nơi, vừa dùng lực, đem hắn bế lên. Quả nhiên, dù thể nào lạnh nhạt tính tình, hai mắt mù người nhất định nỗ lực thật tốt, nhạy cảm thân thể phản ứng tự nhiên cũng không phải là có thể tùy ý khống chế.

“A!” Bách Lý Thanh không kịp đề phòng, không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi, ôm lấy cổ của nàng không để cho mình té xuống, vừa vội nói, “Đàn!”

“Gọi thị vệ cầm.” Tô Hàm Tiểu vừa nói, cho thị vệ bên cạnh Giáp một nháy mắt.

“Điện hạ yên tâm, bảo đảm lông tóc không tổn hao gì.” Thị vệ Giáp cười híp mắt ôm lấy cổ cầm, trong lòng càng thêm vui mừng nở hoa. Mặc dù xảy ra chút tình huống, nhưng là điện hạ đem mỹ nhân mang đi, kia chứng minh tới nay an bài là hợp ý đi?

Tô Hàm Tiểu ôm người hướng dưới lầu đi tới.

“Thái nữ điện hạ, đây là?” Lâm Không lau mồ hôi, cúi đầu khom lưng đã chạy tới, gương mặt khổ cùng.

Ai bảo nàng đang làm nhiệm vụ đầu rồi, vừa nghe thị vệ báo lại có người dám vây khốn Thái nữ điện hạ, dĩ nhiên là không hề nghĩ ngợi liền dẫn người xông lại rồi, nhưng là. Hiện tại nàng xem rõ ràng, những thứ kia “phi nhân”, rõ ràng là cho nhà đích Đại tiểu thư, Mục vương biểu muội, cái này. Thế nào mỗi lần đến phiên bọn họ đều lâm vào tiến thoái lưỡng nan tình huống? Lần trước Lam Trần Yên còn dễ nói, nhưng lúc này. Thái nữ cùng Mục vương thị tử đối đầu, mà nàng nhỏ nhỏ một đội trưởng, bên kia cũng phải tội không có a!

“Người này lại dám giả mạo hoàng thân quốc thích, còn thất lễ bỏn điện hạ, tất nhiên là muốn mưu nghịch, còn không nhận bỏn điện hạ trừng phạt!” Tô Hàm Tiểu nói.

“Ai?” Lâm Không ngây ngốc.

Vị này rõ ràng chính là Dung Nhan tiểu thư, kia dung mạo. Chỉ cần gặp một lần liền tuyệt sẽ không quên, huống chi Thái nữ cùng Mục vương biểu tỷ muội giữa cũng không biết âm ỉ bao nhiêu lần rồi, há có nhận sai chỉ để ý? Như đã nói qua, nếu là thật mưu nghịch, tại sao có thể chỉ là “trừng phạt” coi như xong chuyện? Thái nữ rõ ràng chính là tùy tiện tìm lý do muốn đánh người a.

“Lâm tướng quân, thế nào?” Tô Hàm Tiểu biết rõ còn hỏi.

“Này. . . .” Lâm không chỉ gấp đến độ mồ hôi thấu áo giáp, vừa ngừng đầu, lại chống lại cười như không cười hiểu rõ ánh mắt, tìm chấn động, không khỏi trong đầu vài tia điện xoẹt qua. Cấn rắng, nàng lau mồ hôi trán, lớn tiếng quát: “Bay đâu, Thái nữ điện hạ mệnh lệnh, trừng phạt! Dám có người phản kháng, chính là mưu nghịch!”

“Dạ!” Phía dưới Ngự Lâm quân cũng mặc kệ ai đúng ai sai, người lãnh đạo trực tiếp hạ lệnh, tự nhiên không cần chần chừ, hướng chi Thái nữ điện hạ các nàng đều là biết.

“Ai, ta thật là Dung Nhan, Lâm tướng quân. . . . A ~” Dung Nhan lúc này cũng gấp, không nghĩ tới Thái nữ sẽ như vậy cương quyết, càng không có nghĩ tới Lâm Không thực có can đảm động thủ, nhưng một câu nói còn chưa nói hết, liền bị một hồi như mưa dầm đá đánh cho đau kêu thành tiếng.

Phù gia đình đứng ở nơi đó cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau, do dự không biết nên không nên tiến lên giải cứu chủ tử nhà mình, dù sao hạ lệnh chính là đương triều Thái nữ, động thủ là Ngự Lâm quân, mà mọi người đều nói rồi, dám có người phản kháng, chính là mưu nghịch! Các nàng cũng không phải là Dung Nhan, có Mục vương quan hệ.

Tô Hàm Tiểu hài lòng gật đầu một cái, cho Lâm Không một tán dương về mặt.

Thái nữ cùng Mục vương tranh đấu đã sớm đến siêu cấp trình độ, cho tới nay Thái nữ ý vào nữ hoàng sủng ái cùng Phượng hậu ủng hộ, Mục vương là ý mình sau lưng cho nhà đích tài lực cùng địa vị, song phượng người này cũng không thể làm gì được người kia, nhưng Ngự Lâm quân này tương đối trung lập lực lượng, sớm muộn muốn nghiêng qua một bên, Lâm Không dẫn người đánh Dung Nhan, tuy nói là tuân mệnh làm việc, nhưng là đem mình đưa về Thái nữ thế lực.

Lâm Không thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhưng dần dần kiên định.

Như vậy tự thành uy thế, như vậy thông suốt ánh mắt, Đại Ung Thái nữ cũng không phải như lời đồn đãi ác bá đơn giản như vậy, hoặc giả đây chỉ là chính năng kiến tạo ra ngoài màu mè tự vệ? Nàng Lâm Không mặc dù chỉ là cái tiểu nhân vật, nhưng lần này nếu là đứng đúng thế lực, tương lai thắng chức rất nhanh tự nhiên sắp tới! Tiểu nhân vật. Cũng là có dã tâm.

Tô Hàm Tiểu câu khởi vẻ mỉm cười, thật ra thì Lâm Không cũng không có nghĩ đến sâu hơn một tầng.

Mặc dù Lâm Không chỉ là đội trưởng, động thủ cũng chỉ là mười mấy người, nhưng là, này một đội người vẫn là “Ngự Lâm quân”, vô hình trung khiến người ở bên ngoài xem ra, chính là cả Ngự Lâm quân bắt đầu nghiêng về Thái nữ. Chỉ bằng một Lâm Không, còn không đáng phải nàng lớn như vậy ý định lôi kéo!

Từ đầu tới đuôi, Bách Lý Thanh cũng không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ ở Dung Nhan tiếng thứ nhất kêu la thì nắm Tô Hàm Tiểu vai phải tay khẽ nắm thật chặt.

“Lâm tướng quân, chớ đem người đánh chết, một lát đưa đến Hình bộ, làm cho người ta hảo hảo thẩm thẩm.” Tô Hàm Tiểu nói.

“Điện hạ yên tâm, mặt tướng tự sẽ làm được thỏa đáng.” Lâm Không cười lạnh nói.

“Ừ.” Tô Hàm Tiểu ôm chặt người trong ngực, liền muốn đi ra ngoài.

Lúc này, rốt cục có tương đối cơ trí phù gia đình nhớ lại chạy ra ngoài cho mục Vương Phủ báo tin.

Tô Hàm Tiểu thấy được cũng không còn để ý tới, dù sao coi như nhốt vào Hình bộ, kia làm người tốt Thượng Thư cũng không dám đắc tội Dung Nhan thế lực phía sau, bất quá chỉ là người qua đường thôi.

“Thái nữ điện hạ, ngài.” Tàn lâu mặt sầu khổ.

“Thế nào, bốn điện hạ muốn người cũng không được?” Tô Hàm Tiểu hừ lạnh nói.

“Việc này. Thảo dân không dám.” Tàn lâu thưa dạ nói.

“Này còn giống một chút tiếng người!” Tô Hàm Tiểu xẹt qua hần, sải bước ra cửa.

Quả nhiên. Nàng cũng không có bỏ qua Bách Lý Thanh, Tàn lâu khẽ lắc đầu mờ ám, người này. Không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Giao chiến

Edit : Lạc Khinh Trần

Trở lại đồng cung, quả nhiên liền nhìn thấy Mai Nhựt Thủy một bộ mặt tức giận chặn trước cửa.

“Yêu, Nhựt Thủy, còn chưa nghỉ ngơi sao?” Không chờ hần mở miệng, Tô Hàm Tiểu liền cười híp mắt mở miệng trước, thuận tiện ra hiệu cho hai thị vệ lui xuống.

“Điện hạ đúng là rất thích ý a!” Mai Nhựt Thủy “Hừ” một tiếng, thoáng nhìn qua người trong ngực nàng.

Tô Hàm Tiểu thả Bách Lý Thanh xuống, sau đó quay đầu lại phân phó nói: “Thất Huyền, chuẩn bị một biệt viện để Bách Lý công tử ở lại, tất cả vật dụng cần dùng không thể thiếu.”

“Dạ.” Thất Huyền gật đầu đáp ứng.

“Điện hạ tựa hồ đã nói qua, đối với ‘Tàn chương nhân sĩ’ (người có tật nguyên) không có hứng thú.” Nghe lời nói của nàng là có ý tứ muốn lưu mình lại, Bách Lý Thanh khẽ cau mày nói.

“Bây giờ bản điện hạ thay đổi chủ ý.” Ngón tay thon dài của Tô Hàm Tiểu ngả ngón nâng cằm hần lên nói: “Mặc dù ngươi là một người mù, có điều mỹ nhân như thể này xác thực trên đời ít có.”

“Bách Lý công tử, mời đi bên này.” Thất Huyền đi tới, rất thông minh đỡ lấy cánh tay hần dẫn đường.

“Điện hạ không phải muốn nghe cảm sao?” Bách Lý Thanh nói.

“A, bản điện hạ lại thay đổi chủ ý, muốn nghe cảm lúc nào để bản điện hạ tính lại rồi nói sau!” Tô Hàm Tiểu nhướn mi, vẻ mặt không hề để ý nói. Nghe cảm? Tình lại đi, bất kể là nàng hay là Thái nữ trước kia, đều không có cái tế bào nghệ thuật kia.

“Như vậy, bất cứ lúc nào thảo dân cũng xin đợi điện hạ tới.” Bách Lý Thanh bình tĩnh nói.

Tô Hàm Tiểu phát tay một cái, để Thất Huyền đỡ hần xuống, đợi đến khi không còn thấy bóng người lúc này mới quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Nguyên bản, từ khi nói chuyện với Bách Lý Thanh tới giờ Mai Nhựt Thủy vẫn không nói lời nào nàng cảm thấy hơi kì quái.

Mai Nhựt Thủy trầm mặc hồi lâu rốt cuộc lên tiếng: “Hần không có võ công, thể nhưng cử chi của hần... Ngươi cảm thấy hần là một người mù sao?”

Tô Hàm Tiểu nhún nhún vai, không đóng góp ý kiến.

Đôi mắt của Bách Lý Thanh thực sự có thể nhìn thấy hay không, đợi tìm ngự y chẩn đoán bệnh liền có thể biết, không có lý do gì phải ở đây đoán mò, nhưng là... Rõ ràng là chưa bao giờ đặt chân vào Đông cung nửa bước, hần cư nhiên có thể không trở ngại chút nào di chuyển dễ dàng như thế, nơi nào có bậc thang, nơi nào nên chuyển hướng, bước chân hần phi thường tự nhiên, chỉ sợ cho dù không có Thất Huyền nâng đỡ, hần cũng có thể đi tới chỗ!

“Đối với Thanh Y quán, ngươi biết bao nhiêu?” Tô Hàm Tiểu đột nhiên hỏi.

“Không nhiều lắm.” Mai Nhựt Thủy lắc lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc hần lên, “Thanh Y quán ngụ tại kinh thành đã có hơn hai mươi năm, trong lúc đó đã đổi vài ông chủ, cũng không có chỗ đặc biệt gì. Thế nhưng, nó có thể ở kinh thành phát triển đến quy mô bậc này, còn có thể đối đầu với sự chèn ép của Sở Hồng Lâu có Dung gia làm chỗ dựa mà còn đứng vững vững đến bây giờ, có thể thấy được Thanh Y quán này có chỗ đặc biệt.”

“A, Nhựt Thủy.” Đôi mắt Tô Hàm Tiểu hơi chuyển động, nghiêm mặt nói, “Tài đánh đàn của Bách Lý Thanh xác thực vô song, mấy ngày này nếu ngươi rảnh rồi thì đi tìm hần học một ít cảm nghệ đi.”

“Hào.” Mai Nhựt Thủy biết rõ nàng có ý tứ muốn hần đi giám thị Bách Lý Thanh, nên gật đầu đáp ứng, đột nhiên lại cảm thấy có điều gì đó không đúng. Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy trong mắt nàng lóe ra một tia đùa giỡn, không khỏi tức giận nói: “Tô Hàm Tiểu! Ý của ngươi là nói ta chỉ có thể vũ đạo làm kiếm, không có tác phong của một nam tử sao!”

“Đây là tự ngươi nói!” Tô Hàm Tiểu cười dài một tiếng, thân nhiên hướng về tẩm cung của mình đi đến.

Mai Nhựt Thủy thờ phỉ phò nhìn bóng lưng của nàng, một hồi lâu mới nhớ tới, hình như hần... quên giáo huấn nàng việc không lo đọc sách mà dẫn người chạy đi thanh lâu lêu lổng gây chuyện...

Tô Hàm Tiểu nhanh chóng trở lại tẩm cung, dưới sự hầu hạ của Tiêu Ngọc tắm rửa thay y phục, thay vào trung y to tằm mềm mại, leo lên giường hạ màn xuống, đem tất cả người hầu đều đuổi ra ngoài. Rồi mới từ phía dưới tầng chăn đệm rút ra một quyển sách, đây là quyển sách nàng lặng lẽ mang từ thư phòng về đây. Lật đến trang nàng đã đánh dấu, dưới ánh đèn mờ nhạt tiếp tục đọc sách.

Thời gian không còn nhiều, nàng nhất định phải mau chóng trở thành “Thái nữ” chân chính, lịch sử, địa lý, tập tục truyền thống dân tộc, các phe phái của các bách quan trong triều, tình hình quan hệ giữa các quốc gia, tất cả mọi thứ này nàng phải nhanh một chút nhét vào trong đầu, còn phải tránh tai mắt của người khác, dù sao... Có nhiều là bài tây đối với nàng là chuyện vô cùng tốt.

Cho tới giờ hình tượng của thái nữ vẫn rất xấu, nàng cũng không có dự định thay đổi, chỉ là... Trước đây ức hiếp bách tính, hiện tại nàng thay đổi đi ưc

hiếp lại các ác bá có tiếng xấu khác trong kinh thành. Nàng tin tưởng chờ dân chúng tỉnh táo lại, từ từ nhìn nhận sự thay đổi của nàng. Các bách tính của thời đại này vẫn rất thuần phác, đối với một việc tốt của người nắm quyền có thể nhớ cả đời, còn việc xấu chẳng mấy chốc sẽ quên ngay. Mà những người dân trong kinh thành với thái nữ trước kia có huyết hải thâm thù dù sao vẫn rất ít.

Hơn nữa, tính tình kiêu căng cực đoan này cũng là một chiêu bài, nàng cũng không ngại người khác coi nàng trở thành một ác bá công tử bột Thái nữ chỉ biết gây chuyện thị phi, khinh địch —— có thể trí mạng!

Xem xong một chương trong sách, Tô Hàm Tiểu xoa xoa con mắt có chút đau nhức, đang định nghỉ ngơi đột nhiên bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh cãi vã, bắt gặp nhũ nhũ mây.

Từ khi nàng đem các vật bị phá hư viết thành danh sách đưa tới phủ Hàn thượng thư, Hàn Thư Mặc hình như bắt đầu nhận mệnh, rất yên phận không gây ra chuyện âm ỉ nữa. Bây giờ hơn nửa đêm rồi, còn có ai đến đây gây sự sao?

“Điện hạ.” Đang suy nghĩ thì âm thanh của Thất Huyền ở ngoài cửa vang lên, “Mục vương điện hạ cùng Dung Nhan tiểu thư đến rồi.”

Tô Hàm Tiểu ngăn người, vốn tưởng rằng ngày mai bọn họ mới đến, tính tình của vị muội muội này cũng quá gấp gáp đi, xem ra Lâm Không cũng không tới kịp đem người đưa đến Hình bộ thì người của Mục vương phủ đã đến trước.

“Điện hạ có gấp không ạ?” Thất Huyền do dự lại hỏi một câu.

“Để cho các nàng chờ bên ngoài, một lát nữa bản điện hạ sẽ đến ngay!” Tô Hàm Tiểu cất giọng nói.

Có người tự tìm đến cửa cho nàng ngược, nàng không lý do gì để từ chối có đúng hay không?

Có điều, có câu nói “Một lát nữa bản điện hạ sẽ đến ngay”, nàng rất ung dung thông thả mà phủ thêm áo khoác, cố ý thất lễ lung không được ngay ngắn, tóc dài rối tung, vừa ngáp vừa đi ra ngoài.

“Người đến tốt cùng đã làm gì?” Mai Nhược Thủy nửa đường chào đón, thấp giọng hỏi.

“Làm loạn kỹ viện, tranh giành tình nhân, đánh nhau!” Tô Hàm Tiểu không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Người...” Đối với nàng trả lời công khai như vậy, Mai Nhược Thủy lần thứ hai không được lời nào.

“Ngược lại người hãy chờ xem.” Tô Hàm Tiểu cười cợt, bước chân đã tiến vào phòng khách, giả bộ giật mình hỏi, “Yêu, này không phải Hàm Hương muội muội sao? Muộn như vậy đến tìm hoàng tỷ là để ngắm trăng uống trà sao?”

“Thì ra hoàng tỷ vẫn còn nhận ra vị muội muội này a.” Bên trong phòng khách Tô Hàm Hương nặng nề đặt ly trà xuống.

“Đây là đương nhiên, sau này hoàng muội cũng nên đến đông cung của ta dạo chơi nhiều một chút.” Tô Hàm Tiểu cười giả dối, khi nói đến hai chữ “Đông cung” cười càng thêm sáng lạn.

Mai Nhược Thủy không nhận được âm thầm lườm nàng một cái, chính thống (Trần: Ta chả biết cái này == có phải là khiêu khích không nhỉ) —— thực sự là vũ khí dùng để dă kích lòng người tốt nhất! Có điều bọn họ rõ ràng là tỷ muội, nhưng một chút cũng không có chỗ nào giống nhau. Tuy rằng dung mạo của Tô Hàm Hương cũng rất xinh đẹp, nhưng cặp mắt phượng, môi mím thành một đường kia thấy thế nào cũng là một bộ dạng xinh đẹp giả dối, còn vị thái nữ bên cạnh này thì —— giáo hoạt giống như hồ ly!

Sắc mặt Tô Hàm Hương nhất thời xanh mét, sự chênh lệch giữa thái nữ cùng Mục vương này chính là nhược điểm trí mạng của nàng (THH).

“Ồ? Vị này chính là?” Tô Hàm Tiểu vừa quay đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía người bên cạnh Tô Hàm Hương... Một viên viên cầu.

“Hoàng tỷ không nhớ rõ sao? Vị này chính là đại tiểu thư của Dung phủ, Dung Nhan muội muội, đêm nay nhận đã nhận được sự săn sóc đặc biệt của hoàng tỷ!” Tô Hàm Hương cắn răng nói.

“Đêm nay?” Tô Hàm Tiểu một bộ đáng mờ mịt hỏi.

“Người, thái nữ điện hạ lẽ nào đã quên, vừa rồi ở Thanh Y quán, ngài chỉ định ta là người giả mạo!” Dung Nhan không nhận được mở miệng nói, có lẽ là bởi vì vừa rồi bị đánh kêu thảm thiết quá lâu cho nên âm thanh trở nên khàn khàn.

“Nga, ‘Quần áo’ bây giờ của người không giống lúc này, nhất thời ta không nhận ra được, có điều... Hoàng muội, nàng đúng là Dung Nhan muội muội sao?” Tô Hàm Tiểu vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, khiến người khác nhìn không ra nửa điểm nghi ngờ.

Mai Nhược Thủy lập tức quay đầu sang chỗ khác, để tránh bật cười bị người khác nhìn thấy. Cái gì quần áo, rõ ràng là thân hình quần đầy băng vải...

“Hoàng tỷ, tháng trước chúng ta đều gặp qua nàng ấy?” Tô Hàm Hương âm trầm nói, “Ở trong tiệc mừng thọ của Liễu Thừa tướng đã gặp qua!”

“Ồ vậy sao, chỉ là có chút không giống nhau...” Tô Hàm Tiểu nghiêm túc đánh giá Dung Nhan từ trên xuống dưới, hồi lâu sau mới vỗ tay một cái, bộ dáng giống như được tỉnh ngộ nói, “Đúng rồi! Không trách được ta nhận lầm người nha, Dung Nhan muội muội so với một tháng trước, thực sự là ‘Hao gầy’ nga~!”

“Phốc ——” bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê. Lại còn “Hao gầy”? Vốn là đã không nhìn thấy rõ được tứ chi ở nơi nào, lại bị đánh một trận toàn thân sưng phù, thịt mỡ càng là chen thành một đồng!

Mai Nhược Thủy không thể không thừa nhận, đối nghịch với vị thái nữ điện hạ này không có kết cục tốt, vẫn là nên đứng xem cuộc vui thì hay hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: hiểu lầm nháo đại

“Cần rồi!” Tô Hàm Hương nghe một hơi không chỗ phát tiết, nghe được Mai Nhược Thủy tiếng cười, lại giống như là tìm được một chỗ lộ, vỗ bàn một cái, cảm tức nhìn hân.

“Đề bốn? Ta còn đề năm đề sáu!” Tô Hàm Tiểu một tay Mai Nhược Thủy kéo vào trong ngực, trừng mắt, “Hoàng muội muốn giáo huấn người, nơi này nhưng là Đông cung đấy.”

Tô Hàm Hương thấy thế ngược lại sững sốt, nàng là biết cái này hoàng tử xưa nay thích xinh đẹp nam tử, nhưng đều là ba ngày nhiệt độ. Hôm đó đón một màn sớm có người báo cho nàng nghe, lại không nghĩ rằng. Tô Hàm Tiểu cũng có như vậy che chở một người đàn ông thời điểm?

Mai Nhược Thủy vốn là muốn giãy giụa, vậy mà, vòng quanh thân thể mình trên hai tay truyền tới lực lượng lại không giống tầm thường, ngay cả, mang theo hơi run rẩy —— hẳn cũng không tin cái này xảo trá nữ nhân biết sợ đến phát run! Biểu tình cứng ngắc, hân lui về phía sau thân thể, làm ra một bộ tựa vào trong ngực nàng ôn thuận bộ dáng, trên thực tế cũng là để cho mình trở thành nàng chống đỡ.

“Hoàng muội nếu là không có việc gì, bốn điện hạ cần phải tiếp tục hưởng thụ tuyệt vời ban đêm.” Tô Hàm Tiểu vừa nói, cố ý thân mật ở Mai Nhược Thủy gương mặt bên cọ xát.

“Không dám quấy rầy hoàng tử ‘chuyện tốt’!” Tô Hàm Hương về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi một câu, cũng đang âm thầm tính toán có thể lợi dụng tay cầm.

Mai gia người thì sao.

“Kia hoàng muội tự tiện.” Tô Hàm Tiểu ôm mai Nhược Thủy, cũng không bắt kẻ nàng, trực tiếp liền hướng tẩm cung đi, vừa phân phó nói, “Thất Huyền, chuẩn bị một nhóm thượng hạng dược liệu cùng thuốc bổ, sáng mai đưa đến cho phủ đi!”

“Đạ, điện hạ, vừa đúng bệ hạ cùng Phượng hậu đưa tới đồ cũng thành đồng rồi.” Thất Huyền lên tiếng.

Tô Hàm Tiểu âm thầm khen ngợi hân khéo léo nhanh nhạy, Mai Nhược Thủy bế trên người, trong miệng thầm nói: “Đường đường phủ tiểu thư, cả ngày ở đó nơi lều lổ, còn thể thống gì sao!”

Trong phòng Tô Hàm Hương cùng Dung Nhan không khỏi nổi dóa, đến tột cùng là người nào ở Lục Y quán hàng đêm? Còn có là huyền diệu Nữ hoàng cùng Phượng hậu sủng ái, còn là không cho người khác biết Đại tiểu thư bị Thái nữ đánh?

Buồn cười. Sớm muộn người đắc ý rồi sẽ không nổi đứng lên! Tô Hàm Hương âm thầm nhịn xuống một hơi, ngay cả Dung Nhan cũng không quản, phát tay áo cho toàn thân tím bầm sưng vù Đại tiểu thư khắp khiêng theo sát ở phía sau.

Vậy mà, các nàng không biết là, giờ phút này Tô Hàm Tiểu xa không có nàng cửa trong tường tượng như vậy đắc ý, trong cơ thể băng hàn chỉ khí chung quanh đụng nhau như muốn phá thể ra, cùng lần trước ở Hàn Hương điện Mai Quý Quân nơi gặp gỡ cũng tương tự, nhưng lúc ấy một cỗ khác nóng bỏng như lửa khí lúc này nhưng không có xuất hiện!

“Người có khỏe không?” Vừa tiến vào tẩm điện

rời đi tẩm mắt của mọi người, Mai Nhược Thủy đỡ nàng.

“Lạnh quá.” Tô Hàm Tiểu chỉ cảm thấy thanh âm của mình cũng kết liễu băng, một roi trên mặt đất sẽ nát vụn.

“Lại phát tác?” Mai Nhược Thủy mặt liền biến sắc, cũng không nhiều hơn nữa hỏi cái gì, lập tức nửa đỡ nửa kéo mà đem nàng vào giường, bày thành khoanh chân mà ngồi tư thế, sau đó mình ngồi ở phía sau nàng, song chường dán lên che lưng, đem chân khí của mình liên tục không ngừng truyền qua.

Tô Hàm Tiểu cắn đầu lưỡi một cái, kịch liệt đau nhói cùng máu tanh mùi vị khiến cho nàng hơi thanh tỉnh chút, ngay sau đó buông lỏng mình, mặc cho che lưng truyền tới một luồng dòng nước ấm ở trong kinh mạch chảy xuôi, dần dần ấm áp thân thể cứng ngắc.

Từ từ, dòng nước ấm ở trong người quay một vòng, không hề nửa cần phải có người hướng dẫn, liền tự hành dọc theo mới vừa rồi đường đi qua.

Một lần lại một lần, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hàn khí tựa hồ bị áp chế, dần dần lui về thân thể bên trái, mà dòng nước ấm một cách tự nhiên chiếm cứ bên kia, sống lại lần nữa trở lại nước giếng không phạm nước sông tình trạng.

Mai Nhược Thủy cũng cảm thấy trong cơ thể nàng hơi thở đã gần như vững vàng, rốt cục tặng khẩu khí, liền muốn rút lui chương, thu hồi nội lực.

Vậy mà, trong nháy mắt, vốn là đã trấn an xuống hàn khí chợt bắt đầu xao động, ngay cả so bắt đầu còn kịch liệt gấp mấy lần! Tương tự dòng nước ấm cũng lập tức tăng nhanh tốc độ, cũng điên cuồng hướng hấn phản lực lượng.

Mai Nhược Thủy chỉ cảm thấy cổ họng một hồi ngại ngại, “Hự” một búng máu phun ra ngoài, nhiễm đỏ bạch y, hơi thở trong nháy mắt nghịch chuyển, đã chấn thương nội phủ.

Chân khí trong cơ thể hoàn toàn không chịu mình khống chế, giống như là vỡ đê hồng thủy một loại, không ngừng nghi chút nào về phía Tô Hàm Tiểu bên kia thấu tóm.

Mai Nhược Thủy không kịp trị nội thương, cắn răng một cái liền muốn mạnh mẽ ngăn ra hai người liên tiếp, dù sao Tô Hàm Tiểu kinh mạch là không chịu nổi lớn như thể lượng dương cương thuộc tính nội lực, sẽ tạo thành âm dương ở giữa mất cân đối.

Vậy mà, thân thể giống như là bị hóa đá, không thể động đậy chút nào, ngay cả miệng thanh âm cũng không phát ra được.

Mà Tô Hàm Tiểu cảm giác được trong cơ thể hàn nhiệt chi khí thăng bằng, mới vừa yên tâm, khí lưu liền bắt đầu bạo động.

Nửa lạnh nửa nóng kèm theo đau đớn kịch liệt, tựa hồ tất cả kinh mạch đều ở đây từ chỗ nhỏ nhất thương lại lần nữa lần lượt tổ hợp, sau đó sẽ tuần hoàn phản lực. Trong đầu” Oanh” chấn động, liền mất đi tri giác.

Tô Hàm Tiểu cảm giác được mình tựa hồ làm một rất dài mộng, nhưng trong mộng chỉ có một người, phảng phất là ở xa xa trong hư không hài đồng một cái nhún mày cười. Sau đó theo chung quanh cảnh vật biến đổi, hài đồng dần dần lớn lên thiếu niên trẻ trung, tỏa ra càng ngày càng nhiều tia sáng chói mắt.

Từ từ mở mắt, ánh mặt trời chói mắt để cho nàng không nhìn được lại nháy mắt mấy cái mắt.

Đó mới là ẩn sâu ở nguyên Thái nữ trong trí nhớ sâu nhất bộ phận, vô luận như thế nào cũng muốn thủ hộ gì đó sao? Đáng tiếc, nàng chưa bao giờ cho là tình cảm có thể bồi bổ lại, không muốn đúng là không muốn, mà nếu như có một ngày muốn, vậy nhất định là bởi vì, nàng Tô Hàm Tiểu —— muốn!

Ngồi dậy một chút kiểm tra, liền phát hiện thân thể chẳng những không có khó chịu, ngược lại phá lệ thỏa mái vô cùng, tựa như đêm qua thống khổ đều là ảo giác một loại.

Tô Hàm Tiểu vừa quay đầu, đang muốn gọi người, nhưng không khỏi ngại ngần cả người.

Toàn là bạch y, hồng mai nở rộ, vậy mà, nhìn kỹ lại không phải hoa mai, rõ ràng đều là vết máu!

“Nhược Thủy!” Tô Hàm Tiểu cũng không nhìn có chút hốt hoảng, vội vàng đem người đỡ dậy, vuốt bị mồ hôi lạnh dính vào trên gương mặt sợi tóc.

Mai Nhược Thủy hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, bên mép còn mơ hồ mang theo vết máu.

Tô Hàm Tiểu lập tức ấn lên hấn bên gáy đại động mạch, sau đó khẽ thở phào nhẹ nhõm, thật may là. Mặc dù yếu ớt, nhưng đúng là đang nhảy nhót.

Về tối hôm qua trí nhớ, nàng chỉ biết là là mai Nhược Thủy giúp nàng vận công điều tức, nhưng là. Làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này?

“Điện hạ, nên lên. A!” Thất Huyền theo thói quen đi tới, muốn kêu tỉnh lại chủ tử, liếc nhìn trên giường ôm nhau hai người, dưới sự kinh hãi, trong tay bưng chậu nước cũng thiếu chút nữa đổ trên mặt đất.

“Im!” Tô Hàm Tiểu giận trách cứ một tiếng, một mặt bức bội cời xuống Mai Nhược Thủy áo ngoài dính máu, để cho hấn nằm trên giường.

“Chúc mừng điện hạ.” Thất Huyền ánh mắt rơi vào trên giường vết máu, ánh mắt lóe lên một cái, còn là thấp giọng nói một câu.

“À?” Tô Hàm Tiểu tay nhất thời cứng đờ.

Chúc mừng? Chúc mừng cái gì? Chúc mừng bọn họ không có vứt bỏ mạng nhỏ đi?

Sau một khắc, theo Thất Huyền ánh mắt nhìn lại, nàng tiếp tục ngây ngốc một chút, chợt phản ứng kịp một cái vấn đề.

Máu. Chẳng lẽ trong thế giới này nam tử lần đầu tiên cũng sẽ. Thấy hồng?

Như vậy, Thất Huyền có phải hay không hiểu lầm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Cái gì gọi là vừa tô vừa đen

Edit: Mị Nguyệt

“Hoàng muội thật lâu chưa đến cung nha.” Tô Hàm Tiểu tựa vào cầu hình vòm tay vịn, từ trên nhìn xuống mỉm cười.

“Chính là đến thăm phụ quân.” Tô Hàm Hương tựa hồ có chút bất mãn giờ phút này hai người vị trí, nhú nhú mày, lại giả cười nói, “Bất quá, vừa vào cung liền nghe nói một món chuyện lý thú, hoàng tỷ. Mỹ nhân là cần thương yêu, không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy thực không hay.”

“A?” Tô Hàm Tiểu một mặt kinh dị lời đồn đãi truyền bá tốc độ, một mặt lại đi lên mấy bước, sắc mặt cùng nụ cười cũng càng rực rỡ, “Hoàng muội như vậy quan tâm cái này, chẳng lẽ.”

“Cái gì?” Tô Hàm Hương mặc dù biết nhất định không phải là cái gì tốt lời nói, nhưng là chỉ nghe được một nửa liền tò mò, không tự chủ được hỏi.

“Chẳng lẽ. Ngươi, không, được?” Tô Hàm Tiểu cố ý giảm thấp xuống tông âm, khiến cho thanh âm hơn lộ vẻ mập mờ, nhưng lại dùng tới một chút đặc thù kỳ xảo, rất rõ ràng để cho tất cả mọi người có thể nghe.

Tô Hàm Hương sững sờ một chút, mới phản ứng được nàng nói đến tốt cùng là “cái gì” không được, nhất thời sắc mặt một mảnh xanh mét.

“Hoàng muội thế nào? Sắc mặt khó nhìn như vậy!” Tô Hàm Tiểu ngạc nhiên lớn tiếng nói, “Không phải là ngươi thật sự không được? Còn là sớm một chút tìm Trầm ngự y đi xem một chút đi!”

“Hoàng tỷ chớ quên, mấy ngày nữa là tổng tuyển cử Thái nữ phu quân, đến lúc đó muội muội cần phải đòi uống ly rượu mừng.” Tô Hàm Hương hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè xuống trong lồng ngực sôi trào tức giận, chuyển đề tài.

Nghe nàng châm chọc mình bị Lam Thượng tướng đương triều ép cưới chuyện, Tô Hàm Tiểu không khỏi khẽ cười lạnh, chuyện này, thay vì là nàng không mặt mũi nào, không bằng nói trắng là Nữ hoàng bệ hạ trước mặt các nàng nhưng là ghen một bụng oán khí, trong cung ai không có mặt dám tùy tiện nhắc tới? Chờ hôm nay lời này truyền vào nữ hoàng trong tai, vậy nhất định phải nhìn.

“Hoàng tỷ là cao hứng nói không ra lời đi?” Tô Hàm Hương lại có một loại hòa nhau khoái cảm, “Kia trong Đông Cung những thứ này mỹ nhân cũng có chút đáng thương a, hoàng tỷ hẳn không phải là chỉ thấy người mới cười, không nghe thấy người cũ khóc bạc tình nữ, đúng không?”

Tô Hàm Tiểu lần nữa xác định, Mục vương tuyệt đối không phải là nàng đối thủ, sẽ chớ cần người không sủa, bây giờ không đủ trình độ cách làm đối thủ của nàng. Về phần làm bộ. Nàng còn tin tưởng mình nhãn lực!

“Hoàng muội, tỷ tỷ hôm nay phải nói cho ngươi một câu nói.” Tô Hàm Tiểu đi lên hai bước, cơ hồ cùng nàng dính vào cùng nhau, sau đó cúi đầu, ở bên tai nàng nói, “Trên đời này, chỉ có ta không muốn, thứ ta muốn không có chuyện không đạt được !”

“Ngươi!” Tô Hàm Hương không tự chủ lùi về phía sau một bước, tức giận nhìn chằm chằm nàng.

“Bởi vì bốn điện hạ Đại Ung Thái nữ!” Tô Hàm Tiểu gọi lên một muống dầu, cười to mấy tiếng, vung ống tay áo, từ bên người nàng sát qua.

Tô Hàm Hương sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, nắm chặt tay: “Thái nữ, Thái nữ sao. Hừ hừ.”

Tô Hàm Tiểu cũng không để ý tới nàng còn thế nào muốn, hai ngày này khiêu khích phải đã đầy đủ rồi, nếu là vị kia hoàng muội như cũ còn có thể ăn nhấm, nàng cũng muốn thay đổi cái nhìn, nghiêm túc khi nàng là đối thủ.

Trở lại Đông cung, một người hầu tiến lên đón, vui mừng nói: “Điện hạ, Mai công tử tỉnh.”

“Nhanh như vậy?” Tô Hàm Tiểu trong lòng vui mừng, không tự chủ bước nhanh hơn.

“

!” Còn không có vào cửa, một con chén từ bên trong ném ra, rơi vào nàng bên chân, vỡ nát.

“Thái nữ điện hạ!” Ngọc Tiêu một tiếng hét kinh hãi, nhất thời sắc mặt trắng bệch, “Phốc” một tiếng quỷ xuống, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên hạ xuống, thẳng run lấy bầy.

“Đi ra ngoài!” Tô Hàm Tiểu chau mày, không nhin được phát phát tay.

“Đạ” Ngọc Tiêu cả người run lên, cơ hồ là liên lần một vòng chạy ra.

Tô Hàm Tiểu vén lên màn lụa, đi tới trước giường, vừa đứng gập một tràn đầy tức giận đôi mắt sáng, không khỏi một nhún vai nói: “Mặc dù ta nên nói tiếng cảm ơn, bất quá. Không đáng tức giận như vậy đi?”

“Ngươi, ngươi, ngươi đến tốt cùng đối với bọn họ nói cái gì!” Mai Nhục Thủy ngồi ở đầu giường, một tay chỉ về phía nàng, giận đến thiếu chút nữa ngay cả lời nói đều nói không rõ ràng lắm.

“Ừ? Cái gì?” Tô Hàm Tiểu sừng sốt, không phải là vì hấn bị thương chuyện tức giận? Đó là thế nào?

“Tại sao ta vừa tỉnh lại, tất cả người hầu cũng dùng rất kỳ quái ánh mắt nhìn ta, hơn nữa còn ầm ĩ chúc mừng. Ngươi.” Mai Nhục Thủy nói đến một nửa, chợt đỏ mặt lên, che miệng kịch liệt ho khan.

“Cái này a.” Tô Hàm Tiểu bên cạnh hấn ngồi xuống, thuận tay ôm lấy, để cho hấn dựa vào bả vai của mình, một tay vỗ nhẹ lưng của hấn, một mặt nói, “Ta không nói gì, là buổi sáng ngươi một thân là máu nằm ở giường của ta thượng bộ dạng bị người khác thấy được.”

“Ngươi cũng sẽ không giải thích?” Mai Nhục Thủy tức giận.

“Giải thích cái gì?” Tô Hàm Tiểu hơn lộ vẻ vô tội, “Giải thích ngươi nhưng thật ra là bị nội thương? Sau đó khắp thành giới nghiêm, bắt đầu lòng bất thích khách?”

Mai Nhục Thủy ghen lời, biết rõ nàng là cường từ đoạt lý, nhưng là nhất thời cũng không có biện pháp phản bác, vừa một hồi ho mãnh liệt.

“Tốt lắm tốt lắm, cùng lắm thì ta cưới ngươi.” Tô Hàm Tiểu thờ ơ nói. Dù sao đối với Mai Nhục Thủy, nàng thật đúng là không ghét, cứ như vậy vẫn làm bằng hữu cũng không tồi.

“Cái gì gọi là ‘ cùng lắm thì ta cưới ngươi ’, cưới ta ngươi rất ủy khuất. Không đúng!” Mai Nhục Thủy nói đến một nửa mới phản ứng được, hét lớn, “Ai nói ta đây muốn gả cho ngươi rồi!”

“Thì ra là ngươi lo lắng cái này?” Tô Hàm Tiểu lập tức cười híp mắt nói, “Chờ ngươi thân thể tốt hơn, ta lập tức đi cầu xin mẫu hoàng tứ hôn, nghĩ đến phụ quân cũng là vui mừng đi.”

“Ngươi.” Mai Nhục Thủy mới vừa khạc ra một chữ, ngoài điện đã truyền đến Thất Huyền thanh âm: “Điện hạ, thuốc đã tới.”

“Mang vào!” Nàng cười nói.

Thất Huyền bưng chén thuốc đi vào, ngừng đầu nhìn một cái, cuống quýt lại cúi xuống.

Mai Nhục Thủy ngó ngán, trong giây lát, mới phản ứng được, mình bây giờ cơ hồ là bị nữ nhân kia cho ôm vào trong ngực, chỉ là vừa mới vội vàng biện luận, cũng không có nhận thấy được tư thế của bọn hấn càng ngày càng mập mờ. Muốn giãy giụa, nhưng cánh tay ôm vào ngang hông lại nắm thật chặt, toát ra chủ nhân rõ ràng không vui.

Không đợi hấn quyết định có muốn hay không dùng vũ lực mạnh mẽ đem nữ nhân này ném ra, một con chén thuốc đã tiến tới bên mép, trong tai cũng nghe đến thanh âm ôn nhu: “Nhục Thủy, uống thuốc rồi thương thể mới có thể hồi phục.”

Bị nàng nhắc tới, Mai Nhục Thủy mới chú ý tới mình trong cơ thể ngũ tạng lục phủ giữa đều mơ hồ co rút đau đớn, nhất thời toàn thân cũng bị mất khí lực, chỉ có thể mềm nhũn dựa vào nàng, từng ngụm uống cạn khổ sở chén thuốc.

Tô Hàm Tiểu hài lòng gật đầu một cái, mặc dù có điểm thật xin lỗi Mai Nhục Thủy, nhưng dù sao lời đồn đãi cũng đã truyền thành như vậy, không lợi dụng thật đáng tiếc.

Mai Nhục Thủy nhìn trộm nàng một cái, thấy kia giả hoạt nộ cười nhưng không khỏi âm thầm cắn răng.

Tô Hàm Tiểu, ta và ngươi lương tử kết lớn!

Vừa Thất Huyền bưng chén không rón rén đi ra ngoài, trong lòng vô hạn cảm thán. Quá nữ điện hạ cùng Mai công tử, thật xứng đôi a!

Một người xinh đẹp lại cường thế, một người tuấn mỹ mà chững chạc, hai người ôm nhau hình ảnh quá mức tốt đẹp, không trách được. Gần đây điện hạ tính khí cũng tốt nhiều, cũng không có trừng phạt người hầu nữa.

Q.1 - Chương 22: Trêu chọc con mèo nhỏ

Edit : Lạc Khinh Trần

Bởi vì nguyên nhân Mai Nhược Thủy bị thương cho nên mấy ngày nay Tô Hàm Tiểu không có lên đi ra ngoài cung nháo sự, mà ngoan ngoãn ở lại đông cung đọc sách, sau đó thì đi tản bộ một chút, làm nàng rất buồn bực là người bị nội thương không thể chịu nhiều đá kích cho nên lạc thú trêu người của nàng cũng bớt đi rất nhiều, chỉ có thể đi tìm việc khác, đi tìm con mèo nhỏ hay xù lông để khi dễ (Trần :con mèo nhỏ xù lông là Hàn Thư Mặc đấy =.=).

“Người đến cùng là muốn làm gì?” Hàn Thư Mặc đứng trước án thư, đôi môi hồng nhạt nhếch làm ra vẻ rất là uy khuất.

“Ta chỉ kêu người đi mài mực, đừng làm ra bộ dạng là ta sắp ăn người có được hay không?” Tô Hàm Tiểu không nhịn được dùng cán bút gõ gõ lên nghiên mực đã khô thúc giục nói : “Nhanh lên một chút!”

“Người lại không phải là không có người hầu!” Hàn Thư Mặc lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn đi lên phía trước, bắt đầu đi bắt đầu mài mực.

“Không châm nước làm sao mài?” Tô Hàm Tiểu thờ dãi hỏi.

“Ta đương nhiên biết!” Hàn Thư Mặc trừng mắt nhìn nàng, nếu như không phải sợ nàng sẽ tức giận rất có khả năng hắn sẽ làm ra hành động sai lầm nào đó?

Dùng một cái thìa nhỏ múc một ít nước rót vào giữa nghiên mực, hắn oán giận cúi thấp đầu dùng hết sức lực để mài mực giống như cái nghiên mực kia chính là Tô Hàm Tiểu vậy.

“Ta không kêu người dùng lực lớn như vậy để mài, hiểu không...” Tô Hàm Tiểu mới vừa viết được hai chữ, ngẩng đầu lên nhìn động tác của hắn không nhịn được cau mày nói.

“Phốc ——” Không chờ Tô Hàm Tiểu nói xong, vài giọt mực nước liền văng ra khắp nơi, vừa văng sập văng lên trên đầu nàng.

Tô Hàm Tiểu động tác thật nhanh lấy quyển sách ngăn lại mới thoát nạn không bị mực văng lên người, sau đó oán giận nhìn Hàn Thư Mặc nói: “Đã bảo là người không cần dùng lực lớn như vậy để mài mực rồi hay sao?”

“Ai cần người lo!” Hàn Thư Mặc nâng tay áo lên chùi lên trên mặt mình sau đó mở mắt ra nhìn nàng tức giận nói.

“Làm sao ta không thể quên? Những thứ này...” Tô Hàm Tiểu chỉ chỉ lên mấy quyển thư án bị mực dính đầy trên đó tiếp tục nói : “Phí tu sửa của những thứ này ta đều sẽ ghi danh sách lại đưa đến phủ Thượng thư, người không cần lo lắng.”

“Người...” Hàn Thư Mặc tức giận nhất thời không nói được lời nào.

“Sau khi mài mực xong, đem mấy quyển sách bên kia sửa lại một chút, dựa theo tên của nó mà đặt lại vị trí cũ.” Tô Hàm Tiểu lại chỉ chỉ mấy chồng thư án cao hơn nửa người ở phía góc tường nói.

“Người, người gọi ta tới đây là để làm những thứ này!” Hàn Thư Mặc cá giận nói.

Hắn rất yêu thích thơ từ nhưng hắn cũng chỉ cầm bút viết mà thôi, tự nhiên sẽ có người hầu mài mực cho hắn sử dụng, hắn cũng thích xem sách nhưng hắn không nghĩ rằng ôm mấy chồng thư án kia trèo lên trèo xuống trên thang để lại trên giá sách chơi sẽ rất vui. Nữ nhân này nhất định là có ý chinh hắn ?

“Người muốn làm Trắc quân của ta sao?” Tô Hàm Tiểu chuyển cán bút, bỗng nhiên hỏi một câu.

“Người... Nằm mơ!” Hàn Thư Mặc sừng sốt một chút,khuôn mặt đột nhiên đỏ ửng, quay về nàng tức giận gầm lên.

“Vậy thì làm việc đi... Đi đem bản đồ Nam Bộ đến cho ta.” Tô Hàm Tiểu nhún vai một cái, nói xong lại cúi đầu chăm chú đọc sách.

Ai.. Thái nữ bất hảo dưới sự ảnh hưởng của người yêu đột nhiên tự giác ở trong thư phòng ngốc một ngày cũng không phải là chuyện đại sự gì để người khác chú ý, huống hồ nàng còn dẫn theo một cái “Bia đỡ đạn” đến, ai bảo những tài liệu này quá nhiều, đều không thể đem hết về phòng để đọc. Ặn,trêu ghẹo con mèo nhỏ này cũng cảm thấy không quá tệ nhạt!

“Hà ?” Hàn Thư Mặc đứng ngây ngốc tại chỗ ,đầu óc hắn có chút mơ hồ.

Giữa hai người có quan hệ sao? Không muốn làm trắc quân của nàng liền sai bảo hắn làm những công việc này? Lấy tính cách của nữ nhân này, chẳng lẽ không trực tiếp làm ra hành động bạo lực ép buộc nào sao?

“Bản điện hạ không nuôi người vô dụng!” Tô Hàm Tiểu biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì,nhưng không có ngần đầu lên nhìn hắn mà lơ đãng nói ra một câu.

Hàn Thư Mặc chớp chớp mắt, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, lửa giận không khỏi tăng vọt lên, người vô dụng sao? Nữ nhân này có phải là đã quên, hần cái “Người vô dụng” này không phải là tự nguyện ở lại đây!

“Bản đồ, nhanh lên một chút!” Tay trái Tô Hàm Tiểu gõ gõ lên mặt bàn, không nhịn được bỏ thêm một câu.

“Ngươi...” Hàn Thư Mặc một hồi cũng không nói được gì, rốt cục cũng giậm chân một cái, chạy đi tìm bản đồ cho nàng, một mặt ở trong lòng an ủi mình: Mặc kệ như thế nào, như vậy dù sao cũng tốt... hơn.

Tô Hàm Tiểu vui vẻ nở nụ cười, trêu chọc con mèo nhỏ này nàng cảm thấy rất thú vị, tuy rằng không có năng lực phản kháng giống như Mai Nhược Thủy, nhưng nhìn bộ dáng hần giương nanh múa vuốt lại không thể làm được gì... Àn, nhìn rất đẹp mắt!

Quan trọng nhất chính là nhìn hần tay chân vững vẻ, ý tứ lại đơn thuần, suy nghĩ cái gì đều viết lên mặt, xem ra hần là bị người nhà bảo vệ quá tốt, cho nên mới không phát hiện ra nàng làm những chuyện này là có ý nghĩa gì!

“A! Bản đồ !” Một lát sau Hàn Thư Mặc trên trán tràn đầy mồ hôi đang ôm một quyển sách hướng về phía trước mặt Tô Hàm Tiểu ném tới.

“.....!” Tro bụi dày đặc phân tán khắp nơi.

“Khụ khụ!” Tô Hàm Tiểu cũng bị sắc đến nỗi phải ho khan vài tiếng, nhưng khi nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt hần, giống như một con mèo nhỏ làm xong chuyện xấu đang vẩy vẩy cái đuôi, làm cho nàng không khỏi bật cười lên. Nhưng mà một khắc sau, nàng lại vuốt vuốt lông mày nói: “Đem mấy quyển sách trên bàn đặt về chỗ cũ đi, lại đi lấy

“Hẹp hời!” Hàn Thư Mặc nói thầm hai tiếng sau đó hướng về phía giá sách đi tới, những quyển sách kia mỗi quyển đều rất dày và nặng, hơn nữa đều ở tầng cao nhất của giá sách! Quả nhiên, nữ nhân này có ý định muốn chinh chiến hần, muốn biết nàng có chăm chú đọc sách hay không, có trời mới biết được!

Tô Hàm Tiểu cố ý một hồi không ngừng nói ra tên của mười mấy quyển sách, thứ nhất là nàng muốn đem mấy thứ cần thiết đều đem đến, thứ hai là muốn làm khó hần một chút, nhưng mà nhìn thấy hần đều tìm được vị trí của mấy quyển sách rất thuận lợi, điều này làm cho nàng rất kinh ngạc .

Không cần nàng nói lại, nghe qua một lần liền có thể nhớ kỹ, quan trọng là hôm nay là lần đầu tiên hần đặt chân vào thư phòng, nhìn qua một lần điều có thể nhớ rõ vị trí của từng quyển sách, thiếu niên này... Chẳng lẽ hần có thiên phú nhìn qua một lần là không thể quên trong truyền thuyết? Có điều, bản thân hần hình như không phát hiện ra mình có thiên phú này...

Tô Hàm Tiểu tò mò nhìn hần thuận lợi tìm ra được vị trí của những quyển sách mà nàng nói ra, quen thuộc giống như đây là thư phòng của hần vậy, Tô Hàm Tiểu không nhịn được vuốt cằm mỉm cười.

Vốn nàng chỉ cho là tính tình của hần giống như một con mèo con thôi, nhưng ngoài ý muốn lại phát hiện ra thiên phú hữu dụng này của hần, xem ra trong lúc vô tình nàng đào được bảo bối a.

“Ai nha!” Tô Hàm Tiểu đang lâm vào trầm tư thì nhìn thấy Hàn Thư Mặc đang ôm một chồng sách cao hơn đầu của hần loạng choạng đi tới.

Bởi vì bị chồng sách che hết tầm nhìn, hần không chú ý dưới chân vừa vấp phải một quyển sách ở dưới đất nên người hần ngã về phía trước, may là phía trước chính là cái bàn thư án, theo thói quen lấy tay đỡ lấy mới không bị ngã. Có điều chồng sách trên tay hần thì không có vận khí tốt như vậy, trực tiếp bay thẳng đến trước mặt Tô Hàm Tiểu đập tới.

“Xem ra ta phải huấn luyện thể lực cho con mèo nhỏ này mới được?” Tô Hàm Tiểu nhanh tay tiếp được chồng sách ngã xuống trước mặt, để qua một bên, sau đó thuận thế đỡ lấy hần, miễn cho cả người hần chật vật ngã nhào trên bàn.

“Ta...” Hàn Thư Mặc đứng vững thân hình, không nhịn được liếc mắt nhìn cánh tay trái của mình.

Rất nóng... Tựa hồ cùng với nữ nhân ngày đó ở trên đường trắng trơn cướp đoạt hần... Cảm giác không giống nhau?

“Thể lực kém như vậy, sau này làm sao ‘Hầu hạ’ người?” Không chờ hần giận dữ phản bác, Tô Hàm Tiểu đã rút tay về, tiếp tục đằng hoàng trịnh trọng nói: “Nhanh lên đem mấy quyển sách bên kia đặt lại chỗ cũ, làm không xong liền không được ăn cơm.”

“Ngươi... ngươi, Hừ!” Hàn Thư Mặc tức giận đầy mặt lại mạnh mẽ nuốt xuống, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi một trận, cuối cùng mới hướng về phía mấy chồng sách như núi ở góc tường bên kia đi tới.

Người ở dưới mái hiên của người khác, không thể không cúi đầu a, cái gì mà không giống rõ ràng chính là như thế, công tử bột! Ác bá! ! Lưu manh! ! !

Tô Hàm Tiểu nhún nhún vai sau đó cúi đầu mở ra trang đầu tiên của quyển (cung sử) để đọc , nhưng lâu lâu lại liếc mắt theo dõi động tác của hần.

Liền để ta nhìn một chút, thiên phú lúc này của ngươi... Đến tột cùng có phải là trùng hợp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24

Khốn kiếp! Ác bá! Không chết từ tể được! Hàn Thư Mặc vừa ở trong lòng thâm mắng, vừa ôm dày cộp nặng nề sách vở trở về chỗ, trong lỗ tai còn phải nghe không ngừng sai khiến:

“Đem trên bàn sách lấy về!”

“Đi tìm tìm bản đồ Bắc Đại Ung.”

“Ai nha, mới vừa rồi kia gốc “ sử ký “ còn dùng được, lấy tới đây.”

“A, nói sai rồi, không phải là “ sử ký “, là “ Thiên Phụng Đại Đế truyện ký “, mau đổi lại !”

“Ai ai, ta nói chính là

Hình Diên “, không phải là “ Tộc phổ “ !”

“.....”

“.....”

“Tô Hàm Tiểu! Ngươi đã xong hay chưa ?” Hàn Thư Mặc rốt cục đem thật dày một quyển sách nện ở trên thư án, bởi vì tức giận cùng đồ mờ mờ, xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, càng không ngừng thở hổn hển.

Hắn biết, nữ nhân này làm sao sẽ cãi tà quy chính đọc sách chứ! Hắn ít nhất đã đổi trên trăm quyển, nhưng nàng cũng chưa có một quyển nghiêm túc xem qua, nhiều nhất đảo lộn một cái, liếc mắt hai cái liền vứt xuống, ngay cả chồng sách lớn cũng không một chút nào ít đi.

Tô Hàm Tiểu ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó “Bộp” một cái khép lại sách trong tay.

Hàn Thư Mặc sùng sốt một chút, bất giác kia đen nhánh đôi mắt, đột nhiên trong lòng rét run, giống như bị một chậu nước đá tạt phải, toàn thân như rơi vào hầm băng lạnh thấu xương.

Hắn quên mất, nàng là Thái nữ - Đại Ung tương lai hoàng đế, có thể tùy ý quyết định sinh tử của hắn, cũng quên mất. Hắn chẳng qua là nhất thời tức giận, mạnh miệng một chút mà thôi.

Tô Hàm Tiểu nhìn hắn, liền muốn mở miệng nói chuyện.

Hàn Thư Mặc không tự chủ được nhắm hai mắt lại, siết chặt quả đấm, chờ từ trong miệng khạc ra các loại tàn khốc hình phạt.

“Đưa cái này cất đi, đem “ Thánh hoàng truyền ” lấy ra.” Tô Hàm Tiểu thanh âm đặc biệt bình tĩnh.

Hàn Thư Mặc ngây ngốc mở mắt, thấy nàng gương mặt bình thản, nhận lấy sách bước được mấy bước, mới đột nhiên phản ứng kịp, nhìn lại một chút sách trong tay, không khỏi càng thêm ngẩn người.

Xong rồi? Đây là cái gì cùng cái gì chứ!

Tô Hàm Tiểu ngáp một cái, nhìn hắn lung la lung lay lại leo lên cái thang, lúc này mới đem chú ý lực tập trung đưa tới quyển sách trên tay.

Nàng đâu có chân chính xem sách sách, đều là lật lên mấy tờ, để cho Hàn Thư Mặc đem đi, một lát nữa lại lấy thêm tới, tiếp tục lật mấy tờ. Mặc dù không phải sợ Hàn Thư Mặc trở về với ai mặt báo cái gì, chẳng qua là thiếu niên này quá mức đơn thuần, rất dễ dàng bị người khác lừa moi ra tin tức, nàng chính là cố ý chính hắn tương đối khá.

Dụi dụi con mắt, nhìn lại một chút bên ngoài sắc trời đã tối thui, Tô Hàm Tiểu đứng lên nói: “Tốt lắm, hôm nay đến đây thôi, ngươi trở về đi thôi.”

Hàn Thư Mặc mới vừa đem một xấp sách đặt lại chỗ cũ, nghe được câu này đã muốn khóc. Cả buổi chiều, cánh tay của hắn cũng đã đau không cảm giác rồi, hết lần này tới lần khác vẫn không thể kêu thành tiếng. Người nào không biết Thái nữ thích nhất đùa bốn nam tử, nhìn bọn họ thống khổ đáng về cười ha ha? Hắn mới không dám không làm cho nàng vừa lòng đẹp ý!

Tô Hàm Tiểu cũng không biết hắn nhỏ mọn, chỉ muốn đi xem Mai Nhược Thủy uống thuốc, một cước nhảy ra cửa, lại dừng một chút, quay đầu lại bồi thêm một câu: “Chiều mai tiếp tục.”

Hàn Thư Mặc ngớ ngẩn, không khỏi khóc không ra nước mắt. Còn tới nữa sao ?

So với hẳn, Tô Hàm Tiểu ngược lại tâm tình rất tốt. Hôm nay tìm được đồ cũng không ít, sách sử, bản đồ, cùng với hoàng tộc tộc phở, tìm thêm ấn chứng của nguyên Thái nữ trí nhớ, căn bản có thể đem những kiến thức kia khắc thật sâu ở trong đầu, biến thành của mình.

Đi tới Tây chính điện —— Mai Nhược Thủy dĩ nhiên sẽ không chịu tiếp tục nằm ở trên giường của nàng —— vừa vào cửa, liền thấy hẳn mở cửa sổ muốn leo ra.

“Nhược Thủy!” Tô Hàm Tiểu theo bản năng kêu một câu.

“

!” Mai Nhược Thủy nhẹ buông tay, nhất thời từ trên bệ cửa sổ té xuống.

“Nhược Thủy!” Tô Hàm Tiểu sợ hết hồn, vội vàng xông tới, đem hẳn ôm trở về trên giường, một kiểm tra, thật may là không có tăng thêm thương thế, chẳng qua là trước chạm đất vai trái tím bầm một khối.

“Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì?” Mai Nhược Thủy thờ phỉ phò trừng nàng.

“Ta phải hỏi ngươi mới đúng!” Tô Hàm Tiểu có chút nhức đầu, xoa xoa huyết thái dương, “Ngươi leo cửa sổ làm gì?”

“Người canh giữ cửa không cho ta đi ra ngoài!” Mai Nhược Thủy giận giữ đáp.

“Không phải là vấn đề này có được hay không!” Tô Hàm Tiểu dĩ nhiên biết này chính là lệnh của nàng, quát “Ngươi đã quên Trảm ngự y khai báo, ngươi nhất định nằm trên giường tĩnh dưỡng, ít nhất ba ngày sau mới có thể đi lại sao?”

Mai Nhược Thủy nghiêng đầu, nửa ngày mới khạc ra hai chữ: “Lang băm!”

Tô Hàm Tiểu bắt giác có chút dở khóc dở cười, không nghĩ tới cường thế như Mai Nhược Thủy, còn có như vậy náo loạn tiểu hài tử tính khí, xem ra không thể động vô đối với hẳn mà nói, đã kích quả thật rất lớn.

“Mai công tử, nên uống thuốc. A, điện hạ!” Ngọc Tiêu bưng chén thuốc đi vào, ngẩng đầu nhìn đến nàng, tay run lên, nước thuốc nhất thời làm bắn ra vài giọt, thật may là không có đánh rơi.

“Đem tới đây!” Tô Hàm Tiểu lắc đầu một cái, tại sao lâu như thế rồi, đứa nhỏ này thấy nàng còn giống như Lão Thử thấy mèo bộ dạng vậy? Nàng đáng sợ như vậy sao!

Ngọc Tiêu run rẩy đi lên trước, cúi đầu thấp đến ngực, không thể thấp hơn.

Tô Hàm Tiểu thở dài, cũng lười chinh hẳn, cầm lên chén thuốc, thổi thổi, lại thử một chút nhiệt độ, lúc này mới nắm cả Mai Nhược Thủy, đem chén tiến tới hẳn bên mép.

“Ta. Ta tự mình uống.” Mai Nhược Thủy nhìn nàng thổi thuốc động tác, đột nhiên cảm giác được có chút hoảng hốt, vội vàng cầm chén.

“Không cần nói nhảm nhiều như vậy!” Tô Hàm Tiểu nhướn lông mày, tránh ra tay của hẳn, kiên trì cầm chén đặt ở bên miệng hẳn.

Mai Nhược Thủy bắt đắc dĩ cúi đầu uống một hớp, nhú nhú mày, hít sâu một hơi, giống như là phó pháp trường một loại, một hơi đem thuốc uống cạn.

“Khô sở vậy sao?” Tô Hàm Tiểu bật cười nói.

“Ta mới không sợ khô!” Mai Nhược Thủy đơn giản là cắn răng nghiêng lợi nói. Mấy ngày trước đây bị thương quá nặng, khắp nơi đều đau, còn không có gì cảm giác, hôm nay thân thể dần dần khôi phục một chút, mới có tinh thần, đây tốt cùng là cái nào lang băm pha chế thuốc đi! Ngọt bùi cay đắng đủ cả, ngũ vị một chút cũng không thiếu!

“Ta đâu nói ngươi sợ khô, chẳng qua là hỏi ngươi uống thuốc có phải là rất khổ hay không mà thôi.” Tô Hàm Tiểu một nhún vai, khuôn mặt vô tội. Mặc dù nàng uống qua một hớp. Bất quá. Ngay cả xà trùng cỏ nàng cũng đã từng ăn sống, bây giờ không cảm thấy cái này phải có nhiều khó khăn mới uống được.

“Ngươi.” Mai Nhược Thủy mới vừa khạc ra một chữ, trong miệng liền bị nhét vào một khối lạnh lạnh gì đó.

Tì Tì ở trong miệng tan ra, rất nhanh tách ra cái này vị thuốc cổ quái, người cũng thoải mái.

“Nghĩ ngợi thật tốt, đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn, nếu không bốn điện hạ không ngại đâu.” Tô Hàm Tiểu đỡ hẳn nằm, lập tức đè xuống thân thể, ghé vào lỗ tai hẳn thấp giọng nói, “Đem ngươi. Cột vào giường đó.”

“Ngươi! Ta.” Mai Nhược Thủy nhất thời trên mặt đỏ hồng.

“Tốt lắm, bốn điện hạ còn có việc muốn làm, lát nữa để cho Ngọc Tiêu giúp ngươi đem mồi vừa rồi chỗ ngã bị thương bôi thuốc.” Tô Hàm Tiểu đứng dậy, thân nhiên đi ra ngoài, chỉ để lại người trên giường âm thầm mắng rồi lại không nhịn được đỏ mặt tim đập nhanh.

“Dạ, cung tiễn điện hạ.” Ngọc Tiểu cuồng quít quỳ xuống.

Tô Hàm Tiểu khoát khoát tay, ý bảo hần mau đi lấy thuốc, một mặt than thở.

Quả nhiên, một hai đều là thiếu điều giáo!

Nàng quay đầu, nhìn về bên kia, nơi nào đó còn có một người thiếu điều giáo hơn cả người ở đây.

Bách Lý Thanh. Lừa hần mấy ngày, cũng đến lúc hần phải biết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Đánh đàn.... Đàm luận tình???

Đi ra thư phòng, Tô Hàm Tiểu chậm rãi xoay người, đang muốn dẫn dò hạ nhân mang đồ ăn lên, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng đàn nhàn nhạt.

Tiếng đàn đứt quãng tựa hồ không có lần điệu, nhưng mà chính lần điệu tùy ý này lại có sức quyến rũ làm cho người ta sợ hãi.

Tô Hàm Tiểu không hiểu cảm, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự cô tịch trong tiếng đàn. Nổi cô tịch kia tựa hồ là... Một người ở dưới bầu trời mệnh mông này nhưng bốn phía lại hoàn toàn tĩnh mịch, thậm chí ngay cả âm thanh hít thở của chính hần cũng đều biến mất không thấy.

Bàn tay nắm thật chặt vạt áo trước ngực, trong mắt Tô Hàm Tiểu chợt lóe qua một tia sát khí đã lâu rồi không gặp.

Từ khi đi tới thế giới này, đã rất lâu... Không có tự tay đi giết người ở nơi này! Loại cốt nhục vỡ vụn kia, máu tươi tung toé làm cho nàng hoảng sợ cùng vui vẻ, tựa hồ đã bị phong ấn ở dưới đáy lòng của nàng, tất cả những thứ đó giờ đây đều bị tiếng đàn kia làm cho khơi dậy.

Tô Hàm Tiểu bước nhanh cước bộ hướng về phía nơi có tiếng đàn đi tới.

Vào giờ phút này, ở trong tòa Đông cung này, người có thể đàn ra được tiếng đàn như thế cũng chỉ có một người mà thôi !

“Phanh!” Tô Hàm Tiểu một cước đá văng cửa phòng ra.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, người ngồi ở trong phòng chậm rãi ngẩng đầu lên, “Nhìn”* (Trần : Vì BLT không nhìn thấy nên chữ nhìn để trong ngoặc kép) về hướng cửa, trong con ngươi màu nâu nhạt là một mảnh hồ hững.

“Mỹ nhân mấy ngày nay ở trong này có thoải mái không?” Trong nháy mắt, Tô Hàm Tiểu đã khôi phục lại bộ dáng tươi cười thường ngày.

“Tham kiến điện hạ.” Bách Lý Thanh buông đàn ra, lẳng lặng hành lễ.

“Đàn này của ngươi, rất đặc biệt.” Tô Hàm Tiểu đến gần hần, ánh mắt lại rơi vào cây đàn của hần lúc trước nàng chưa kịp nhìn rõ, thì ra đây là một cây đàn thượng cổ.

Thân đàn nhìn qua rất cổ xưa, màu sơn cũng đã bị phai mờ, nhưng đặc biệt là bầy đàn của nó lại tỏa ra ánh sáng lấp lóe, tựa hồ là cùng với chủ nhân của nó có mối quan hệ rất thân thiết. Mà ở đầu cây đàn có khắc văn tự hình thù rất kỳ quái, nhìn bề ngoài là không hiểu được ý nghĩa của nó.

Nhưng mà Bách Lý Thanh là một người không có nội lực, lại có thể làm cho tiếng đàn xuyên thấu qua mấy tầng cung điện, truyền vào trong tai nàng, khả năng duy nhất chính là bản thân cây đàn này có cái gì đó rất quái lạ ,không trách được ngày ấy ở Thanh Y quán, hần lại vội vã như thế?

“Tên của cây đàn này là 'Tê phượng', ở ngàn năm trước đây, Đại Tàn Vương Triều có một vị Đế quân rất si mê về cầm. Đã lấy Phượng Hoàng mộc làm thân đàn, còn dây đàn thì được chế tạo từ gân huyền điều. Sau khi Đại Tàn bị Thánh hoàng tiêu diệt, một phần trong bộ sưu tầm của vị đế quân kia đã bị lưu lạc ra ngoài giang hồ, cây đàn này là một trong số đó lưu lạc đến tay của tổ tiên thảo dân, về sau mới truyền tới tay của thảo dân.” Bách Lý Thanh khẽ mỉm cười, chậm rãi giải thích về cây đàn.

Thì ra là đàn cổ ngàn năm? Tô Hàm Tiểu không khỏi nhú nhú lông mày.

“Hôm nay điện hạ là thay đổi chủ ý, muốn nghe đàn sao ?” Bách Lý Thanh hỏi.

“A, nhưng mà chuyện cần làm trước tiên là... Mỹ nhân!” Tô Hàm Tiểu một tay chống đỡ ở trên thân đàn, thân thể nghiêng về phía trước một tay vờn quanh eo thon dài của hần, thấp giọng nói, “Bản điện hạ đúng là muốn cùng ngươi, đàm luận....đàm luận... tình a~!”

Bách Lý Thanh nháy mắt một cái, bởi vì không thể nhìn thấy, cho nên cũng không có chú ý tới tư thế ái muội hiện tại của bọn họ, chỉ là nhợt nhạt cười một tiếng nói: “Nhưng là điện hạ, trời cũng đã muộn , nếu như để cho điện hạ đói bụng làm hại đến thân thể, việc này thảo dân đảm đương không nổi

đầu.”

“Nói đúng lắm.” Tô Hàm Tiểu nhìn chăm chú hán một lúc, đột nhiên nở nụ cười, đứng thẳng người lên, sau đó xoay người lớn tiếng phân phó với người hầu, “Người đâu! Đem bữa tối đưa tới đây, bản điện hạ cùng Bách Lý công tử cùng nhau dùng bữa!”

“Dạ.” Người hầu ở bên ngoài đáp ứng một tiếng, sau đó là một trận tiếng cước bộ rất vội vàng.

“Đa tạ điện hạ.” Bách Lý Thanh giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ, điều này làm Tô Hàm Tiểu rất có hứng thú, không biết có chuyện gì mới có thể đánh vỡ được sắc mặt luôn luôn bình thản kia của hán đây?

Hiệu suất làm việc của nhóm người hầu rất nhanh, chỉ chốc lát sau nhiều đồ ăn phong phú được sắp xếp ngay ngắn đầy trên bàn.

“Được rồi, đều lui xuống đi!” Tô Hàm Tiểu không nhịn được phát tay một cái.

Vài tên người hầu gan lớn đều không khỏi lén lút nhìn Bách Lý Thanh một chút, lộ ra nụ cười ám muội, sau đó lập tức cúi đầu lặng lẽ lui xuống.

“Ăn cơm đi.” Tô Hàm Tiểu không nói lời nào đã nắm lấy tay hán, đem hán kéo đến bên cạnh bàn, ấn hán ngồi xuống một cái ghế.

Bách Lý Thanh không có chống cự mà để nàng tùy ý làm.

“Đến ném thử, Cá Chung (Trần : cái này chắc là tên một loại cá) này là đặc sản của Trương Giang, buổi sáng câu lên, sau đó liền đem thả vào thùng nước, cấp tốc cho khoái mã vận chuyển đến kinh thành, từng cái từng cái đều rất công phu.” Tô Hàm Tiểu vừa nói, vừa gấp lên một miếng cá đặt vào trong bát của hán.

“Không dám làm phiền điện hạ.” Bách Lý Thanh khẽ rũ mi mắt xuống nói.

“Ăn đi!” Tô Hàm Tiểu một tay nâng cầm chống đỡ ở trên bàn theo dõi hán, trên mặt toàn là bộ dáng xem kịch vui.

Bách Lý Thanh cầm lấy chiếc đũa, chuẩn xác lấy ra từng cái xương cá, kế tiếp là gấp một miếng thịt cá to trắng như tuyết đặt vào trong một cái đĩa nhỏ, sau đó liền đưa cái đĩa đến trước mặt nàng, cười nhạt nói: “Điện hạ vẫn không có động khẩu, thảo dân làm sao dám dùng trước đây?”

Tô Hàm Tiểu nhìn miếng cá bên trong đĩa, rất sạch sẽ, chỉnh tề, không có một cái xương cá nào dù cho chỉ là một cái nhỏ, nghĩ đến đây trên mặt nàng không khỏi hiện lên một nụ cười.

“Điện hạ thỉnh dùng.” Bách Lý Thanh một mặt vô tội nhìn nàng.

Tô Hàm Tiểu cầm lấy chiếc đũa, gấp một khối cá nhỏ đưa vào trong miệng, quả nhiên hương vị rất tròn mềm, ngon cực kỳ.

Có điều, người này thật sự không nhìn thấy sao? Bản thân nàng kỳ thực cũng biết đáp án, thời điểm Bách Lý Thanh chọn cá, ánh mắt cũng không có rơi vào trong bát, chỉ là mỗi lần nhìn thấy cử động của hán so với người bình thường còn muốn thuận lợi hơn, nàng liền cảm thấy rất khó tin.

Bách Lý Thanh lúc này mới gấp cho mình một ít thức ăn chạy đặt vào bát, sau đó từ từ ăn.

“Mấy ngày nay, ở đây đã quen chưa?” Tô Hàm Tiểu thuận miệng hỏi.

“Ở nơi nào đều là giống nhau, không có cái gì là không quen.” Bách Lý Thanh lắc lắc đầu, một lọn tóc đen rơi xuống, che khuất khuôn mặt như ngọc của hán, lập tức bị hán vén ra sau tai.

“Người đứng là nơi nào cũng có thể ở được a, hơn nữa...” Tô Hàm Tiểu nuốt xuống một miếng thịt cá, sau một hồi lâu mới hỏi, “Người, không sợ ta sao?”

“Điện hạ sẽ ăn ta sao?” Bách Lý Thanh hỏi ngược lại.

“Đương nhiên ta sẽ không đem người xem thành cá Chung, có điều...” Tô Hàm Tiểu vừa hững hờ dùng chiếc đũa đâm đâm vào trong bát cơm, vừa nói, “Nếu như là đổi lại một phương pháp 'Ăn' khác, ngược lại cũng không phải là không thể?”

Bách Lý Thanh dùng một chút sau đó để đũa xuống, đứng dậy.

“Há?” Tô Hàm Tiểu tò mò nhìn hán muốn làm cái gì.

Sau một khắc, tên nam tử thanh nhã kia đã lấy tay đưa tới vạt áo trước ngực hán, không chút do dự mà mở ra, nhất thời ngoại bào trắng như tuyết của hán rơi trên mặt đất.

Mất thấy hán vẫn tiếp tục cúi trung y, Tô Hàm Tiểu bỗng nhiên có loại cảm xúc muốn tiến lên gỡ đầu hán*: “Người đang làm gì?”

“Điện hạ yêu thích, không có cái gì là không thể.” Bách Lý Thanh tự nhiên kéo cổ áo ra, lộ ra một dấu ấn hình đoá hoa mai đỏ sẫm trên xương quai xanh.

Nam nhân của thời đại này, quả nhiên có thủ cung sa... Tô Hàm Tiểu chỉ cảm thấy mặt mày xám ngắt, không nghĩ tới nàng vẫn có thể tận mắt nhìn thấy món đồ này, có điều vấn đề hiện tại là, nếu như nàng còn không đi ngăn lại ,Bách Lý Thanh thật sự sẽ tiếp tục cời hết quần áo của hắn.

Nàng tự nhận mình không phải đạo sĩ, trước mắt lại là một mỹ nhân hiếm thấy như vậy, một đêm hoan ái người chịu thiệt cũng không phải nàng, nhưng là... Mỹ nhân này là một đóa hoa Mạn Đà La thần bí, nàng cũng không có ham muốn lấy thân đi thử độc. Xưa nay đều là nàng dùng khuôn mặt đẹp của mình làm công cụ giết người, lẽ nào ở thế giới này còn muốn thử một lần bị sắc đẹp mê hoặc sao?

Bất đắc dĩ thở dài, Tô Hàm Tiểu đột nhiên cảm thấy đầu của mình có chút đau.

Nam nhân này... Quá nghe lời rồi ,nhìn hắn giống như một con cá Chung tươi ngon dễ dàng bị người ta bắt được,nhưng là muốn đem hắn làm thành món ăn đưa lên bàn, chuyện này thực sự không dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phượng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.